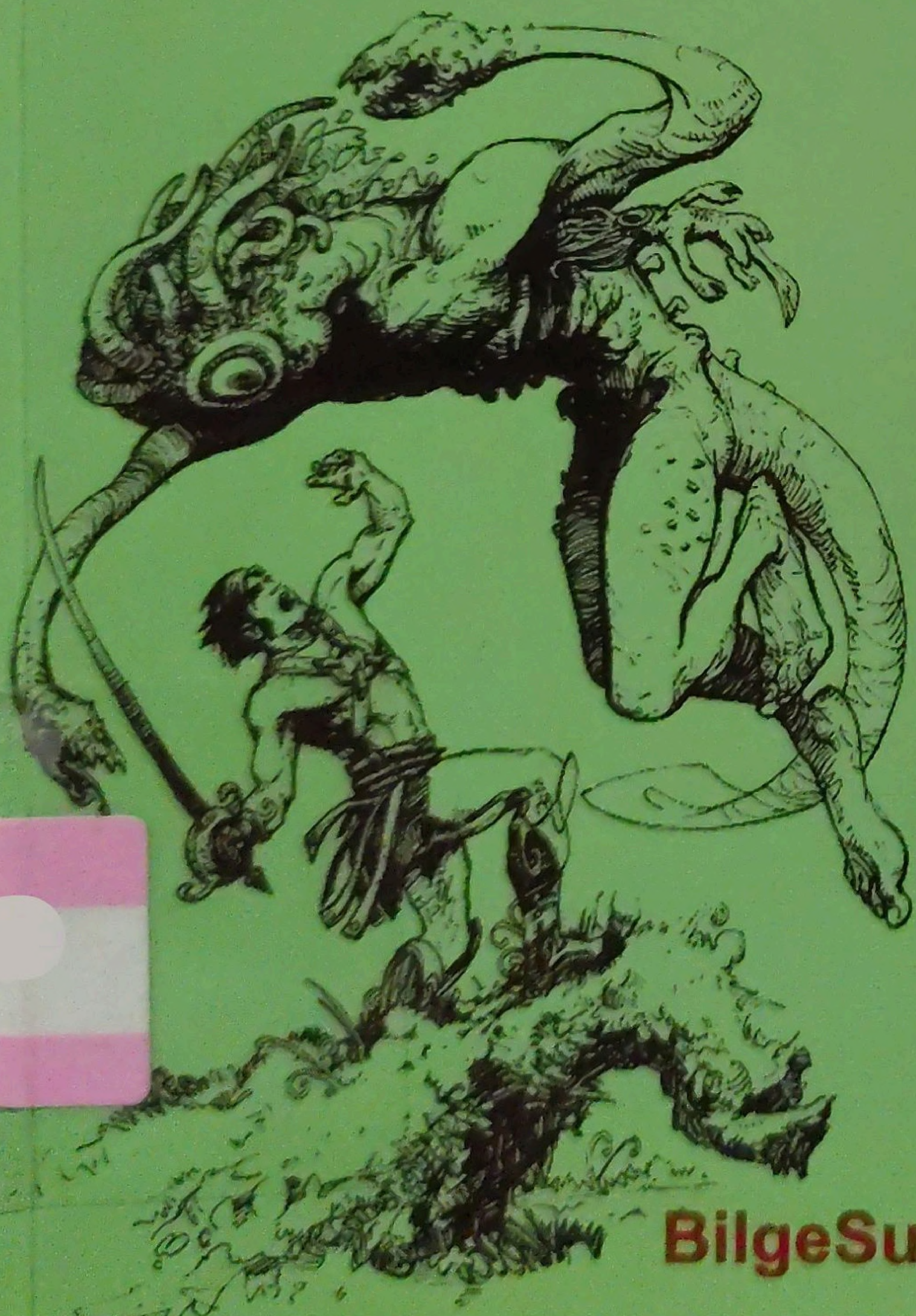
John Carter 2

MARS'IN TANRILARI

Edgar Rice Burroughs

BilgeSu

John Carter 2

MARS'IN TANRILARI

Edgar Rice Burroughs

Çeviren
Cemal Güzel

BilgeSu

Mars'ın Tanrıları
The Gods of Mars

Çeviren
Cemal Güzel

ISBN 978-605-2229-44-6
© BilgeSu Yayıncılık

BilgeSu Yayıncılık
Ataç 2 Sokak, 65/1
Kızılay-Ankara
Tel: 312. 425 93 76
Fax: 312. 425 93 77
e-mail: bilgesu@bilgesuyayincilik.com.tr
Sertifika No: 19366

Kapak
Ali İmren

Baskı
Tarcan Matbaacılık
Tel: 312. 229 99 28
Sertifika No: 47663

John Carter 2

MARS'IN TANRILARI

Edgar Rice Burroughs

Çeviren
Cemal Güzel

BilgeSu
Ankara 2022

ÖN SÖZ

Büyük amcam Virginialı Yüzbaşı John Carter'ın ölüsünü, Richmond'daki eski mezarlıkta, insanların gözünden uzak tuhaf mezarına gömeli on iki yıl olmuştu.

Muazzam mezarının inşası için bana bıraktığı tuhaf talimatlara sık sık kafa yoruyordum, özellikle de *açık* bir tabuta konmasına ve mezarın kocaman kapısının hantal mekanizmasının kontrolünün *ancak içerden* ulaşılabilir olduğunu söylemesine.

Bu olağanüstü adamın olağanüstü yazmalarını okumamın üzerinden bu yana da on iki yıl geçmişti; çocukluğunu hatırlamayan ve yaşıyla ilgili, belirsiz de olsa bir tahminde bulunamayan bu adam, her zaman genç olan ve yine büyükbabamın büyük büyükbabasını dizlerinde hoplatan bu adam, Mars'ta on yıl geçirmiş bu adam, hem Barsoom'un Yeşil halkı için savaşmış hem de onlara karşı savaşmış, hem Kırmızı halk için savaşmış hem de, onlara karşı savaşmış; Helium Prensesi güzel Dejah Thoris'i kendisine eş olarak almış ve neredeyse on yıl Helium Jeddak'ı Tardos Mors'un sarayında bir prens olarak bulunmuş.

Cesedinin, Hudson Nehri'ne bakan kulübesinin önündeki kayalıkta bulunmasının üzerinden on iki yıl geçmişti ve ben, geçen bu uzun yıllar boyunca John Carter'ın sahiden ölüp ölmediğini ya da can çekişen gezegenin ölü deniz tabanında yeniden dolaşıp dolaşmadığını hep merak etmişimdir; eğer Barsoom'a geri döndüyse,

bir kez daha Dünya'ya dönmek için uzayda, insafsızca, yetmiş yedi milyon kilometre fırlatıldığı o uzak geçmiş günde, milyonlarca kişiyi oksijensizlikten ölmekten kurtarmak için muazzam atmosfer fabrikasının zorlu kapılarını zamanında açmış olduğunu gördü mü? Tardos Mors'un kraliyet bahçelerinde dönüşünü bekleyen kara saçlı Prensesi ile hayalini kurduğu küçük oğlunu bulup bulamadığını hep merak etmişimdir.

Yoksa çok mu geç kalmıştı, böylelikle de ölü bir dünyaya yaşayan bir ölü olarak mı dönmüştü? Ya da sonuçta sahiden ölü müydü, anası Dünya'ya ya da sevgilisi Mars'a asla dönememiş miydi?

Böylece ihtiyar uşağım Ben, boğucu bir Ağustos gecesi elime bir telgraf tutuşturduğunda, boş kurgular içerisinde kaybolmuştum. Açıp okudum:

"Yarın benimle Hotel Raleigh Richmond'da buluş.

JOHN CARTER"

Ertesi sabah erkenden, Richmond'a giden ilk trene bindim. İki saat bile geçmeden John Carter'ın kaldığı odanın önündeydim.

İçeri girdiğimde beni selamlamak için ayağa kalktı, o eski, samimi gülümsemesi yakışıklı yüzünü aydınlattı. Görünüşe göre bir dakika bile yaşlanmamıştı, hala otuzlarında, dimdik, çakı gibi bir dövüşçüydü. Keskin gri gözleri pırıl pırıldı, yüzündeki çizgiler, onu ilk hatırladığım otuz beş yıl öncesinden bu yana var olan demirden karakterinin ve kararlılığının çizgileriydi.

Beni "Gel bakalım yeğenim" diye selamladı, "hayalet mi gördün, yoksa Ben Amca'nın naneli kokteylinden fazla mı kaçırdın?"

"Sanırım naneli kokteyl" diye cevap verdim, "çünkü kesinlikle çok iyiyim; ama belki de beni etkileyen yalnızca sizin görünüşünüzdür. Mars'tan mı döndünüz? Anlatın bana. Ya Dejah Thoris? Onu sağ salim buldunuz mu? Sizi bekliyor muydu?"

"Evet, bir kez daha Barsoom'daydım –ama bu uzun hikaye, geri dönmeden önce sahip olduğum bu sınırlı zamanda anlatılamayacak kadar uzun. Sırrı öğrendim yeğenim, istediğim zaman yolu izi olmayan boşlukta seyahat edebilirim, listemdeki sayısız gezegen arasında gidip gelebilirim; ama kalbim her zaman Barsoom'da ve orada Marslı Prensesimin yanındayken, o son demlerini yaşayan dünyadan bir daha ayrılacağımdan şüpheliyim, Barsoom benim hayatım demek çünkü.

"Şimdi geldim çünkü üç kez ölmeme, ayrıca bu gece de yeniden ölecek olmama rağmen, senin bildiğin, benimse senin bildiğin gibi hiçbir zaman bilmeyeceğim öbür yaşama göçmeden önce seni bir kez daha görmek istedim.

"Barsoom'un yüzlerce çağ boyunca, Otz Dağları'nın berisindeki yamaçlarda bulunan ele geçirilemez sığınaklarında, yaşamın ve ölümün gizine sahip olmakla bilinen kadim kültün bilge ve esrarengiz thern'leri bile bizim kadar cahiller. Bunu kanıtladım, gerçi bunu kanıtlarken de nerdeyse canımdan oluyordum; ama sen bunların hepsini, Dünya'ya döndükten sonraki son üç ay boyunca tuttuğum notlarında okuyacaksın."

Masada, dirseğinin altında duran kabarık bir çantayı sıvazladı.

"İlgilendiğini ve inandığını biliyorum, ayrıca, evet yüzlerce yıldır anlayamadıkları için, yıllarca inanmayacak olsalar da dünyanın da ilgilendiğini biliyorum. Dünyalılar, henüz, bu notlarda yazmış olduğum şeyleri anlayabilecek noktaya varamadılar.

"Onlara neyi istiyorsan, onlar için zararlı olmadığını düşündüğün ne varsa ver, ama sana gülerlerse de kendini incinmiş hissetme."

O gece, onunla birlikte mezarlığa yürüdüm. Mezarının kapısında döndü ve elimi sıktı.

"Elveda yeğen" dedi. "Seni bir daha göremeyebilirim çünkü korkarım, karımı ve oğlumu yaşadıkları sürece bırakıp gelemeyebilirim, ayrıca Barsoom'da yaşam süresi çoğunlukla bin yıldan fazla."

Mezara girdi. Koca kapı yavaşça sarsıldı. Hantal sürgüler yerlerine oturdu. Kilidin sesi duyuldu. Virginialı Yüzbaşı John Carter'ı o günden sonra bir daha görmedim.

Ama işte elinizde onun başka bir vesileyle Mars'a dönüşünün hikayesi var; bunu benim için, Richmond'daki otel odasındaki masaya bıraktığı bir yığın nottan derledim.

Dışarda bıraktığım pek çok şey var; söylemeye cesaret edemediğim pek çok şey var. Ancak kısa bir süre önce, inanılmaz bir dünyayı aktardığım ve burada, savaşçı Virginialıyı Mars'ın ayları altındaki ölü deniz tabanı boyunca izlediğimiz ilk elyazmasından daha da dikkat çekici olan şeyi, Helium Prensesi Dejah Thoris'i ikinci kez arayışının hikayesini bulacaksınız.

E. R. B.

İÇİNDEKİLER

Bitki Adamlar 11

Ormanda Savaş 24

Gizemli Oda 38

Thuvia 53

Tehlikeli Koridorlar 66

Barsoomlu Kara Korsanlar 76

Adil Tanrıça 85

Omean'nın Derinlikleri 97

İssus, Sonsuz Yaşamın Tanrıçası 112

Shador Adasındaki Hapishane 122

Kıyamet Kopuyor 133

Ölüm Mahkumu 147

Özgürlüğe Ara 155

Karanlıktaki Gözler 170

Kaçma ve Kovalamaca 185

Tutuklanma 194

Ölüm Cezası 205

Sola'nın Hikayesi 214

Hiç Umut Yok 223
Hava Savaşı 237
Su ve Ateş 252
Zafer ve Bozgun 260

I. BÖLÜM
BİTKİ ADAMLAR

1886 Martı'nın ilk yarısındaki o soğuk gecede, kulübemin önündeki uçurumum kenarında duruyordum; muhteşem Hudson, altımda ölü bir nehrin hayaleti gibi gri ve sessiz akıyordu; o anda yeniden, on uzun, yapayalnız yıl boyunca beni, yitirdiğim sevgilime kavuşturursun diye kollarımı uzatıp yalvardığım sevgili Mars'ımın, o kudretli savaş tanrısının tuhaf, büyüleyici etkisini hissettim.

Diğer bir 1866 Mart gecesi, hareketsiz ve cansız bedenim Arizona'daki mağarada dünyevi ölüme benzer bir halde yatalıdan bu yana ilk kez mesleğimin tanrısının karşı konulmaz çekimini hissetmiştim.

Büyük yıldızın kızıl gözüne doğru kollarımı uzatmış, beni uzayın enginliğine iki kez çekmiş şu tuhaf güç geri dönsün diye dua ederek, daha önce beklediğim ve umduğum o uzun on yıl boyunca bin kez dua etmiş olduğum gibi dua ederek durdum.

Aniden midem bulandı, bayılır gibi oldum, dizlerim büküldü ve baş döndürücü uçurumun tam kıyısına paldır küldür düştüm.

Beynim derhal berraklaştı ve şu ruhani Arizona mağarasındaki dehşetin canlı manzarası belleğimde canlandı; bir kez daha o uzak geçmişteki gecede olduğu gibi

kaslarım irademe karşılık vermez oldu ve bir kez daha, sanki burada durgun Hudson'ın kıyılarında bile, mağaranın karanlık kovuklarında pusuya yatmış ve beni tehdit eden korkunç şeyin berbat hışırtılarını ve iniltilerini işitebiliyordum; beni etkisi altına alan o garip uyuşukluk halinden kurtulmak için aynı güçlü ve insanüstü çabayı gösterdim; bir kez daha, gergin bir telin aniden kopmasına benzer keskin bir ses duyuldu ve son zamanlarda John Carter adıyla kanlı–canlı yaşamış ama şimdi hareketsiz, cansız yatan şeyin yanında çıplak ve serbest duruyordum.

Ucu ucuna bir ayrılık bakışıyla gözlerimi tekrar Mars'a çevirdim, ellerimi kızıl ışınlarına doğru kaldırıp bekledim.

Çok beklemedim; zorla da olsa dönmeden önce, göz açıp kapayıncaya kadar önümdeki korkunç boşluğa çekildim. Yirmi yıl önce tecrübe ettiğim aynı akla hayale gelmez soğuk ve mutlak karanlık vardı; sonra gözlerimi, sık ağaçlı bir ormanın kubbesindeki küçük bir açıklıktan geçip gelen sıcak bir güneşin yakıcı ışınları altında uzandığım başka bir dünyada açtım.

Gözlerimin gördüğü sahne o kadar Mars dışıydı ki, ölümcül bir felaketle, rastgele tuhaf bir gezegene düştüğüm korkusuyla yüreğim ağzıma geldi.

Neden olmasın? Yolu izi olmayan gezegenlerarası uzayın engin boşluğunda beni yönlendiren neydi ki? Pekala, Mars'a gelesiye, başka bir güneş sisteminin çok uzak bir yıldızına fırlatılmış olabilirdim?

Sık bitmiş, kırmızı ot benzeri bir çimenlikte yatıyordum; etrafımda da kocaman, görkemli çiçeklerle, ayrıca da parlak ve sesi çıkmayan kuşlarla dolu, tuhaf ve güzel ağaçlardan oluşan bir koruluk uzanıyordu. Kanatları ol-

duğu için kuşlar diyorum ama ölümlü bir göz asla böylesine tuhaf ve dünyadışı şeylerden gözünü alamaz.

Bitki örtüsü, büyük su yollarındaki Kırmızı Marslıların çimenliklerine benziyordu ama ağaçlar ve kuşlar, daha önce Mars'ta gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu; ayrıca ilerdeki ağaçların arasından, çoğu Mars'takilere benzemeyen manzaralar görebiliyordum –açık bir deniz ve sarı güneş altında yanardöner mavi sular.

Ortalığı iyice kolaçan etmek için ayağa kalktığımda, Mars koşulları altında yürümeye kalkıştığım ilk seferimde yaşadığım aynı gülünç akıbeti yaşadım. Bu küçük gezegenin daha düşük çekimi ve son derece seyreltik atmosferinin düşük hava basıncı, dünyalı kaslarıma o kadar az direnç gösterdi ki, sadece sıradan bir ayağa kalkma çabası bile beni yerden bir metre kadar yükseltti ve bu tuhaf dünyanın yumuşak ve parlak çimlerine yüzüstü kapaklanmama yol açtı.

Bununla birlikte bu deneyim bana, her şeye rağmen, sahiden Mars'ın benim bilmediğim bir köşesinde olabileceğime dair biraz abartılı bir güven verdi ve bu, on yıl kalmış olsam da gezegenin çok geniş alanlarının nispeten küçük bir kısmını görmüş olduğum için çok olasıydı.

Unutkanlığıma gülerek yeniden ayağa kalktım ve çok geçmeden, bir kez daha, dünyalı kaslarımı bu değişen koşullara uyarlama sanatında ustalaştım.

Hafifçe bir eğimden denize doğru yavaşça yürürken çimenliğin ve ağaçların park benzeri görünümüne dikkat edememişim. Çimler, eski bir İngiliz halısına, tüyleri kısa kesilmiş bir halıya benziyordu; ağaçlarsa, yerden beş metre kadar yüksekti, birörnek ve özenle budanmış gibi görünüyorlardı, öyle ki ormana herhangi bir yönden bakan biri geniş, yüksek tavanlı bir salonun az uzağındaymış gibi olurdu.

Bütün bu özenli ve düzenli ekim biçim kanıtları, beni, Mars'a bu ikinci gelişimin, uygar insanların yaşadığı bir bölgeye denk gelecek kadar şanslı olduğuma ve onları bulduğumda, Tardos Mors'un sarayının bir Prensi olan bana nezaket gösterip koruma sağlayacaklarına ikna etti.

Denize doğru ilerlerken ormanın ağaçlarına hayran kaldım. Kocaman gövdelerinin, bazılarının çapı tamı tamına otuz metreydi, başımın üstündeki yeşilliğin yoğunluğundan ötürü, yirmi-yirmi beş metreden sonrasını göremediğim için, olağanüstü yüksekliklerini ancak tahmin edebilirdim.

Görebildiğim kadarıyla gövdeleri, dalları ve sapları, en yeni Amerikan malı piyanolar gibi aşırı cilalı ve pürüzsüzdü. Bazı ağaçların ahşabı abanoz kadar siyahken, bunların en yakınındaki ağaçlar ormanın hafif ışığı altında belki en hoş çini kadar açık ve beyaz parıldayabiliyordu, bazıları da gökmavisi, kırmızı, sarı ya da kopkoyu mordu.

Aynı biçimde yapraklar da gövdeler kadar hoş ve rengarenkti; ağaçlardaki yoğun demetler halinde toplanmış çiçekleri anlatmayaysa dünyadaki hiçbir dil yetmezdi ve bunlar aslında tanrıların diline meydan okuyabilecek türden çiçeklerdi.

Ormanın sınırlarına yaklaştıkça önümde, korulukla açık deniz arasında geniş bir çayırlığın uzandığını gördüm; tam ağaçların gölgesinden çıkmak üzereyken gözlerimin gördüğü şey, ilginç manzaranın güzellikleri hakkındaki bütün romantik ve şiirsel yansımaları silip attı.

Sol tarafımda deniz göz alabildiğince uzanıp gidiyordu, önümdeki bulanık, belli belirsiz bir çizgi daha uzak kıyılara işaret ediyordu; sağ tarafımdaysa muazzam bir ırmak, geniş, sakin ve görkemli, kıpkızıl kıyılar arasında akıp önümdeki sakin denize dökülüyordu.

Nehrin az uzağında, nehrin çıkış yeri gibi görünen yerin tam zemininden yukarıya muazzam dik uçurumlar yükseliyordu.

Ama dikkatimi derhal ormanın güzelliklerinden alan şey, Doğa'nın görkeminin esin verici ve büyülü kanıtları değildi. Muazzam ırmağın kıyısındaki çayırlıkta yavaşça hareket eden yirmi kadar kişiydi.

Tuhaf, acayip görünüşlüydüler; daha önce Mars'ta gördüğüm hiçbir şeye benzemiyorlardı, yine de uzaktan, daha çok insana benziyor gibiydiler. Daha büyük olanlarının boyları, ayağa dikildiklerinde üç-üç buçuk metre kadardı ve gövdeleriyle kol ve bacakları, dünyalı biri gibi birbiriyle kesin olarak orantılıydı.

Bununla birlikte kolları çok kısaydı ve durduğum yerden bakınca, sanki bir filin hortumuna benziyor gibiydiler, öyle ki sanki kemikleri yokmuş gibi ya da kemikleri varsa bile yalnızca omurgaları olsa gerektiğinden yılan gibi kavisli hareket ediyorlardı.

Onları kocaman bir ağacın arkasından gözlerken, her birinin, tuhaf şekilli ellerinin, çimin üzerinde, ne amaçla olduğunu çıkaramadığım, gidip gelmesinden ibaret bir şey yaptığını gördüm, yaratıklardan biri yavaşça benden tarafa hareket etti.

Bana epey yaklaşınca onu çok net görme imkanına kavuştum. Sonradan bu türden yaratıklara daha bir aşina olacaktım ama şimdilik Doğa'nın bu korkunç ucubesini üstünkörü bir şekilde incelemenin, aklına her eseni yapan biri olmuş olsaydım bile, arzularımı dizginlememe yeteceğini söyleyebilirim. Helium filosunun en hızlı uçağı beni bu korkunç yaratığın çok uzağına yeterince hızlı bir biçimde götüremezdi.

Tüysüz vücudu, pörtlek tek gözünü çevreleyen geniş

bir beyaz şerit –gözbebeği, iris ve gözküresi– dışında, tuhaf ve iğrenç bir maviydi.

Burnu, boş yüzünün ortasında lime lime, kızarıp kabarmış, yuvarlak bir delikti; henüz kan akmaya başlamamış taze bir kurşun yarası dışında, aklıma gelen hiçbir şeye benzemeyen bir delik.

Bu iğrenç boşluğun altında yüzü, çenesine kadar tamamen boştu, çünkü görebildiğim kadarıyla ağza benzer bir şey yoktu.

Kafası, yirmi-yirmi beş santimetre uzunluğunda karmakarışık, kapkara bir saç yumağıyla kaplıydı. Her saç teli, aşağı yukarı iri bir solucan büyüklüğündeydi ve kafa derisinin kasları hareket ettikçe, bu korkunç kafa örtüsü, sanki her bir saç teline ayrı bir yaşam bahşedilmiş gibi kıvrılıp bükülüyor, bu korkunç yüzün etrafında sürünüyordu.

Gövde ve bacaklar, Doğa'nın onları biçimlendirebildiği kadarıyla insanınkine benziyordu; ayaklar da insan ayaklarına benziyordu ama oranları pek azmandı. Topuktan parmak ucuna kadar tamıtamına doksan santimetre; ayrıca da çok düz ve çok yayvandılar.

Bana iyice yaklaşınca da şu ilginç hareketini, yani garip ellerini çim yüzey üzerinde ileri geri hareket ettirmesinin, yumuşak bitki örtüsünü, ustura benzeri pençeleriyle kırpmaktan ve her bir avucun içindeki iki ağzıyla, kol benzeri boğazları yoluyla emmekten ibaret özel bir beslenme yöntemi olduğunu anladım.

Halihazırda ifade ettiğim özelliklere ek olarak yaratığın, bedeniyle birleştiği yerde tamamen yuvarlak ama gitgide incelip düzleşen, yere dik bir açıyla sürüklenen, ucuna doğru da bıçak ağzı gibi olan, iki metre kadar kocaman bir kuyruğu vardı.

Bununla birlikte, bu çok dikkat çekici yaratığın çok dikkat çekici özelliği, her bir koltuk altında sarkan, kendisinin, yaklaşık on beş santimetre uzunluğundaki iki minicik kopyasıydı. Bunlar kafalarının tam ortasında çıkmış gibi görünen küçük bir sapla yetişkinin bedenine asılmışlardı.

Bunlar çocukları mıydı, yoksa yalnızca bu karmaşık yaratığın kısımları mıydı, bilemedim.

Bu tuhaf yaratığı dikkatle incelerken topluluğun geri kalanı da bana çok yakın beslenmeye başlamıştı; hepsinde değilse bile, pek çoğunda sarkan daha küçük kopyalar olduğunu gördüm; dahası, bu ufaklıkların gelişme evrelerinin, iki buçuk santimetre boyunda daha açılmamış minicik tomurcuktan, yirmi-yirmi beş santimetre uzunluğunda tam olarak yetişmiş ve mükemmel biçimde şekil bulmuş yaratığa kadar çeşitli boyutlarda değişiklik gösterdiğini de eklemeliyim.

Sürüyle beslenen ufak ahbaplarımın pek çoğu, ebeveynlerine bağlı duranlardan daha iri değillerdi ve sürü bu büyüklükteki gençlerden kocaman yetişkinlere kadar sınıf sınıftı.

Korkunç görünmelerine rağmen onlardan korksam mı korkmasam mı bilemedim çünkü kavga için özellikle iyi donanımlı gibi görünmüyorlardı. Sağımdaki uçurum yönünden gelir gibi görünen, bir tomurcuğun tuhaf feryat figan ağlamalarıyla aceleci çözümüm, Allahtan kesintiye uğradığında, bir insanın görünüşünün onlar üzerindeki etkisini görmek için saklandığım yerden çıkıp kendimi açık etmek üzereydim.

Çözümümü uygulamaya koymuş olsaydım çıplak ve silahsız, şimdi olduğum gibi, sonum, bu zalim yaratıkların ellerinde hızlı ve korkunç olurdu ama çığlıkla bir-

likte topluluğun her bir üyesi sesin geldiği yöne döndü ve aynı anda, başlarındaki yılan benzeri her bir saç teli, sanki her biri duyuları olan bir organizma gibi, çığlığın kaynağını ya da anlamını duymak ya da görmek ister gibi dimdik oldu.

Anında bütün gözler, topluluğun bir üyesine, lider olduğu belli olan iri birine döndü. Ellerinin birinin içindeki ağızdan hırıltılı tuhaf bir ses yayıldı, aynı zamanda da uçuruma doğru hızlı bir koşu tutturdu, onun ardından da bütün sürü.

Hem hızları hem de hareket tarzları dikkate değerdi, kangurulara çok benzer biçimde sekiz dokuz metre ileri sıçrayabiliyorlardı.

Onları izlemeyi akıl ettiğimde gözden yitmek üzereydiler; bu yüzden, sert esen rüzgarlara dikkat ederek, çayırlık boyunca her defasında onlardan daha uzun sıçrayarak ilerledim, çünkü, atletik bir Dünyalının kasları, Mars'ın daha düşük çekimi ve hava basıncına karşı yarıştığı zaman dikkate değer sonuçlar ortaya koyar.

Yolları doğrudan uçurumun dibindeki nehrin görünen kaynağına yöneldi, bu noktaya yaklaşınca çayırlığı, yukarıdaki yükselen kayalardan çıkarıldığı belli olan, zamanın aşındırdığı kocaman kayalarla dolu buldum. Bundan ötürü, manzara dehşet dolu gözlerimin önüne serilmeden önce, sorunun kaynağına epey yaklaştım. Kocaman bir kayayı aşınca, bitki adam topluluğunun, Barsoomlu beş altı kadar Yeşil erkek ve kadından oluşan küçük bir topluluğu kuşatmış olduğunu gördüm.

Artık sahiden Mars'ta olduğuma dair hiçbir kuşkum kalmamıştı çünkü bunlar ölü deniz tabanının ve can çekişen bu gezegenin ıssız şehirlerinin vahşi göçebelerinin üyeleriydiler.

Heybetli boylarının bütün ihtişamıyla büyük erkekler buradaydı; işte, iri çenelerinden çıkıp alınlarının ortasına yakın bir yere kadar uzanan ışıl ışıl beyaz dişler, ileri ya da geri ya da kafalarını çevirmeden her iki yana bakabildikleri, başlarının yan tarafında yer alan pörtlek gözler; işte, alınlarının tepesinden yükselen tuhaf anten benzeri kulaklar; işte, omuzlarından ve bellerinden uzanan kolar ve ek kollar.

Hangi kabileden olduklarını gösteren parlak yeşil deriler ve takılar olmasa bile kim olduklarını anında bilirdim çünkü tüm evrende başka nerde bunların benzeri vardı ki?

Toplulukta iki erkek, dört de kadın vardı; takıları da başka başka kabilelerin üyeleri olduklarını gösteriyordu; Barsoom'un Yeşil halkının farklı kabileleri, birbirleriyle bitip tükenmez bir ölümcül savaş içerisinde olduklarından bu bana çözülmesi son derece zor bir bilmece gibi geldi; ayrıca, Tharkların büyük Tars Tarkas'ının, Helium Prensesi Dejah Thoris'i Than Kosis'in pençesinden kurtarmak üzere, ölüme yazgılı Zodanga üzerine yürümek için yüz elli bin Yeşil savaşçıyı topladığı tek tarihsel an olan o ölümcül savaş dışında, farklı Yeşil Marslı kabilelerin bir araya geldiğini görmemiştim.

Ama şimdi, şaşkınlıktan gözleri faltaşı gibi açılmış, ortak bir hasmın, düşmanca olduğu besbelli hareketlerine karşı sırt sırta vermişlerdi.

Hem erkekler hem de kadınlar uzun kılıçlar ve hançerlerle silahlanmışlardı, ama belli ki ateşli silahları yoktu, diğer türlü Barsoom'un korkunç bitki adamlarının işi kısa sürede biterdi.

Bitki adamların lideri hemen bu küçük topluluğa hücum etti. Saldırı yöntemi etkili olduğu kadar dikkate de

değerdi; ayrıca, Yeşil savaşçıların tekniğinde teke tek saldırı için savunma olmadığından, tuhaflığıyla da etkiliydi; çok geçmeden benim için de belli olacağı gibi, onların da yüz yüze kaldıkları canavarlıklara hiç benzemiyordu.

Bitki adamın saldırısı dört metre kala gerçekleşti, bir sıçrayışla, sanki başlarının üzerinden geçecekmiş gibi oldu. Güçlü kuyruğu bir tarafa kalktı, onlara yaklaşınca da Yeşil savaşçının kafasına, onu sanki bir yumurta kabuğu gibi ezen güçlü bir darbe indirdi.

Korkunç topluluğun geri kalanı, şimdi avlarının etrafını seri bir biçimde ve hayret verici bir hızla kuşatıyordu. Olağanüstü zıplayışları ve esrarengiz ağızlarının cırtlak, tiz hırıltıları kurbanlarını şaşırtmak ve korkutmak için iyi hesaplanmıştı; böylece onlardan ikisi, aynı anda iki yandan sıçradı, bunların korkunç kuyruklarının kuvvetlice savrulması herangi bir karşı koymayla karşılaşmadı, Yeşil Marslıların ikisi daha alçakça bir ölümle yere serildiler.

Artık bir savaşçı ve iki dişi kalmıştı ve bunların ölüsünün de kırmızı çimlere serilmesi saniyeler alacak gibi görünüyordu.

Ama iki savaşçı daha saldırınca, bir iki dakikalık geçmiş deneyime sahip savaşçı, muhteşem uzun kılıcını yukarı doğru salladı ve bitki adamlardan birini çenesinden kasıklarına kadar yararak koca gövdeyi karşıladı.

Ancak diğeri, korkunç kuyruğunun tek bir darbesiyle dişilerin her ikisinin de ezilmiş bedenini yere serdi.

Yeşil savaşçı, yoldaşlarının sonuncusunun da gittiğini görüp bütün topluluğun tek vücut olarak kendisine saldıracağını anlayınca, türünün erkeklerinin, kendi ırkları arasındaki vahşi ve nerdeyse sürekli savaşlarda, sıklıkla kullanmış olduklarını gördüğüm müthiş bir biçimde, uzun kılıcını sallayarak cesurca onları karşılamaya atıldı.

Sağı solu kesip yararak ilerleyen bitki adamların arasından düz bir yol açtı, sonra da belli ki bir sığınak bulabileceği umuduyla ormana doğru delicesine bir koşu tutturdu.

Ormanın, uçurumun kıyısındaki kısmına dönmüştü; böylelikle de çılgınca koşu, bütün topluluğu, gizlendiğim kayadan gitgide daha uzağa götürüyordu.

Büyük savaşçıya, böylesine muazam bir üstünlüğe karşı koyduğu asil bir dövüşü izlemiş olduğum için bütün kalbimle hayranlık duydum. Artın bende alışkanlık haline gelmiş şeyi yaparak, yani düşünüp taşınarak değil de dürtüyle davranarak, birdenbire saklandığım kayanın arkasından fırladım, ölü Yeşil Marslıların cesetlerine doğru sıçradım: henüz belirlenmiş iyi bir harekat planı.

Yarım düzine büyük sıçrama beni o yere getirdi ve hemen sonra, yeniden, kaçan savaşçıyla arayı hızla kapatan korkunç canavarların peşini sıçrayarak hızla takip ettim ama bu kez elimde muazzam bir uzun kılıç, kalbimde de o eski savaşçı adamın kan arzusu vardı; gözümü kan bürümüştü; dudaklarım, savaş curcunasının ortasında hep alametifarikam olmuş o eski gülümsemeyle kalbime karşılık vermişti.

Hızlı olduğum için tam zamanında yetiştim, çünkü Yeşil savaşçı ormana olan uzaklığı yarıya indirmişti, şimdi sırtı bir kayaya dayalı duruyordu; sürüyse şimdilik duraksamış, onun etrafında tıslayıp cırlıyorlardı.

Başlarının ortasındaki tek gözleriyle –her göz kurbanlarına dönük olduğu için– sessizce yaklaşmamı fark etmediler; öyle ki, muazzam uzun kılıcımla aralarına dalıp dördünün leşini yere serene kadar ne olup bittiğinin farkına varamadılar.

Bir an için bu müthiş saldırı karşısında geri çekildiler,

o anda da Yeşil savaşçı fırsattan istifade sıçrayıp yanıma geldi, daha önce hiçbir savaşçıda görmediğim, etrafında sekiz oluşturur biçimde ve keskin kılıcı, sanki her biri ince havadan farksızmış gibi et, kemik ve metalden geçerek karşısında canlı biri kalmayasıya durmadan sağına soluna vuruşlar yaptı.

Biz böyle dövüşürken, çok yukarımızdan, daha önce duymuş olduğum ve topluluğu kurbanlarına saldırmaya çağıran o tuhaf, tiz ses yükseldi. Ses ardarda yükselip duruyordu, ama biz etrafımızdaki kızgın ve güçlü yaratıklarla o kadar meşguldük ki, bu berbat seslerin kaynağını gözlerimizle bile arayıp bulamadık.

Etrafımızdaki büyük kuyruklar öfkeden kudurmuşlardı, ustura benzeri pençeleri kolumuzu bacağımızı, bedenlerimizi kesmişti; baştan ayağa, ezilmiş bir tırtıldan çıkan sıvıya benzer yeşil ve yapışkan bir sıvıya bulanmıştık çünkü uzun kılıçlarımızın her vuruşunda kan yerine bu ağır yapışkan madde fışkırıyordu üzerlerinden.

Birinde, sırtımda bu canavarlardan birinin ağırlığını hissettim ve keskin pençeleri etime battığında, duyduğum, pençelerin kavradığı yaralardan canımı emen nemli dudakların korkunç hissiydi.

Önde boğazıma ulaşmaya çalışan acımasız bir yaratıkla, her iki yanımda ise kuyruklarıyla beni zalimce kamçılamaya çalışan iki tanesiyle dişe diş savaşıyordum.

Yeşil savaşçı kendisine saldırmış olanlarla cebelleşiyordu, bense bu eşit olmayan mücadelenin artık sone ereceğini hissettim bir an, ama hemen sonra kocaman ahbabım durumumun farkına varıp da kendisini, etrafını saranlardan kurtarınca, bir hançer darbesiyle arkamdaki saldırganın işini bitirdi, böylelikle ben de diğerlerinden kurtulmakta pek güçlük yaşamadım.

Bir kez daha, büyük kayayı arkamıza alıp nerdeyse sırt sırta verdik, böylelikle de yaratıkların üstümüzden yükselerek vuracakları ölümcül darbeleri engellemiş olduk, yerde kaldıklarında da kolayca eşleşiyorduk. Dikkatimizi bir kez daha başımızın üstündeki cırtlak feryat çektiğinde, bunlardan geriye ne kaldıysa onları halletmeye uğraşıyorduk.

Bu kez yukarılara göz gezirdim. Epey yukarımızda, uçurumun ön yüzündeki doğal küçük bir terasta tuhaf bir şahıs duruyor, cırtlak sesiyle avaz avaz bağırıyordu; bir elini nehrin ağzı yönünde, oradaki birine işaret eder gibi sallıyor, diğer eliyle de bizi gösteriyordu.

İşaret ettiği yöne doğru bir bakış, niyetlerinin ne olduğunu anlamama, aynı zamanda da içimi korkunç kaygılarla doldurmaya yetti; çünkü, çayırlığın dört bir yanından, ormandan, nehir boyundaki uzak düzlüklerden akarak, şimdi didiştiğimiz vahşi yaratıklara benzeyen yüz farklı sıranın, bunlarla birlikte de kah iki ayak üzerinde kah dört ayak üzerinde büyük bir hızla koşan bazı yeni yaratıkların üstümüze gelmekte olduğunu görebiliyordum.

Yoldaşıma "Büyük bir kırım olacak" dedim. "Bak!"

Gösterdiğim yöne hızlı bir bakış atarak gülümsedi.

"En azından savaşarak ölürüz, büyük savaşçıların yapması gerektiği gibi, John Carter" diye karşılık verdi.

Halihazırdaki hasımlarımızdan sonuncusunun işini o konuşurken bitirmiştik. Adımın söylenmesine şaşırdım, dönüp baktım.

İşte hayretle açılmış gözlerimin önünde Barsoom'un Yeşil halkının en büyüğü, zeki devlet adamı, en kudretli generali, büyük ve iyi dostum, Tharkların Jeddak'ı Tars Tarkas duruyordu.

II. BÖLÜM
ORMANDA SAVAŞ

"Gel!" diye bağırdı Tars Tarkas, "Uçuruma doğru gitmemiz gerek. Geçici bile olsa kurtuluşumuz buna bağlı; orada bu türlü türlü, silahsız topluluğa karşı ikimizin savunma yapabileceği bir mağara ya da dar bir çıkıntı bulabiliriz."

Birlikte kırmızı çayırlık boyunca hızlı bir koşu tutturduk, ben hızımı daha yavaş olan yoldaşımı geride bırakmayacak biçimde ayarladım. Kayamız ile uçurum arasındaki üç yüz metre kadar olan yolu geçmiştik, şimdi de peşimize düşen bu korkunç şeylere karşı uygun bir sığınak arıyorduk.

Tars Tarkas öne geçmem, mümkünse de sığınacak bir yer bulmam için bana seslendiğinde, bize hızla yaklaşıyorlardı. Öneri yerindeydi, böylelikle fazladan birkaç dakika bizi kurtarabilirdi, dünyalı kaslarımın her bir zerresini kullanarak benimle uçurum arasındaki uzaklığı büyük sıçramalarla aştım. Bir dakika içerisinde uçurumun dibindeydim.

Uçurum vadinin çayırıyla hemen hemen aynı düzeyde dimdik yükseliyordu. Burada, neredeyse diğer tüm uçurumlarda olduğu gibi, bunlara doğru az çok çıkış oluşturan yukarılardan yuvarlanmış kaya yığını yoktu. Yukarıdan yuvarlanıp yere düşmüş ya da kısmen çimenlere gömülmüş dağınık kayalar, yekpare, çok yüksek kaya kütlesinin herhangi bir biçimde parçalanmış olduğunun tek göstergesiydi.

Uçuruma bakıp yaptığım ilk üstünkörü inceleme kalbimi endişeyle doldurdu, çünkü hala avazı çıktığı kadar

cırtlak sesiyle bağıran garip habercinin durduğu azıcık yüksek çıkıntı dışında en küçük bir yer göremedim.

Sağımda, uçurumun dibi sık ağaçların yaprakları altında kaybolmuştu; ormanın muhteşem yeşilliği o haşin ve ürkünç yaratığın önünde üç yüz metre kadar aşağıya uzanıyordu.

Tars Tarkas ve ben, acayip görünüşlü saldırganlarımızın cesetleriyle çevrili büyük kayanın önünde, başımıza gelenler hakkında konuşmaya vakit bulamadık çünkü korkunç yaratıklar, geniş vadinin dört bir yanından aşağıya doğru, üstümüzdeki garip şahsın tuhaf çağrısına karşılık vermek üzere akın akın geliyorlardı.

Solda uçurum, geniş vadinin başından, vadiyi her yönden çevreleyip sınırlayan muazzam sıradağların hatlarında kaybolana kadar, görünüşe göre aralıksız uzanıyordu.

Benden belki de üç yüz metre ilerde, göründüğü kadarıyla nehir, doğrudan uçurumun dibinde dirsek yapıyordu; o yanda en küçük bir kaçış şansı olmadığından dikkatimi yeniden ormandan yana çevirdim.

Uçurum, üzerimde iyisinden bin beş yüz metre kadar yükseliyordu. Güneş tam olarak üzerinde değildi ve kendi gölgesinde donuk sarı görünüyordu. Orada burada koyu kırmızı, yeşil damarlar ve kısımlar, ayrıca da yer yer beyaz kuvars alanlar vardı.

Her bakımdan çok güzeldi ama korkarım bu ilk incelememde ona özellikle takdir edici bir gözle bakmamıştım.

Tam da bu anda dikkatimi onda bir kaçış yeri bulmaya vermiştim; hızlıca, geniş yüzeyinde bir yarık ya da boşluk bulmak için yeniden ve yeniden göz gezdirdim; birdenbire, bir mahkumun zindanının acımasız ve aşıla-

maz duvarlarından nefret ettiği gibi ondan nefret ettim. Tars Tarkas bana doğru hızla yaklaşıyordu, hemen arkasından da korkunç sürü, yine çok hızlı bir biçimde geliyordu.

Öyle görünüyordu ki orman ya şimdiydi ya da asla; güneş uçurumun tepesinden geçerken Tars Tarkas'a o yönde beni takip etsin diye elle işaret etmek üzereydim. Güneş ışığı donuk yüzeye çarpınca pırıl pırıl altından parlak kırmızıya, hoş yeşillerden parıldayan beyaza kadar milyonlarca renk patlaması oldu –insanın gözünü alamayacağı çok görkemli ve ilham verici bir manzaraydı bu.

Tüm uçurumun yüzü, sonraki araştırmaların kesin olarak kanıtladığı gibi, som altın damarları ve parçalarıyla doluydu; şu haliyle, yüzeye çıkmış yakut, zümrüt ve elmas parçalarıyla ayrıldığı yerler dışında, bu değerli metalden oluşmuş yekpare bir duvar gibi görünüyordu –muhteşem yüzeyin arkasında derinlere gömülmüş, çok büyük ve hesap edilemez zenginliklerin hoş ve çekici bir işareti.

Güneş ışınlarının uçurumun yüzünde parıldadığı şu anda en çok ilgimi çeken şey, şimdi açıkça görülür olan, muhteşem duvarın ormanın tepesine yakın yüksekliğinde ve dalların altında ve arkasında uzanan siyah beneklerdi.

Hemen ne olduklarını anladım: Yekpare duvarların içine açılan karanlık mağara girişleriydi bunlar –olası kaçış yolları ya da geçici sığınaklardı ama ulaşabilirsek.

Bir tek yol vardı, o da sağımızdaki, muazzam, çok yüksek ağaçlar arasından geçiyordu. Onlara tırmanabileceğimi çok iyi biliyordum ama Tars Tarkas muazzam cüssesi ve ağırlığıyla bunu cesaretinin ya da yeteneğinin

oldukça ötesinde bir iş olarak görecekti çünkü Marslılar, en iyisi bile, kötü tırmanıcılardır. Bu eski gezegenin tüm yüzeyinde, daha önce, yüksekliği ölü deniz tabanından başlayıp bin iki yüz metreyi aşan bir tepe ya da dağ hiç görmemiştim; yükseliş de genellikle kademe kademe olduğundan tırmanış için birkaç uygun durum sunarlardı. Marslılar kendilerine sunulmuş böylesi uygun durumlara bile gönül indirmezler; her zaman için, bir yükseltinin etrafından dolanan bir güzergah bulabilirlerdi; yeğledikleri ve tuttukları bu yolları da daha kısa ama çetin yollara kıyasla tercih etmişlerdi.

Bununla birlikte, yukarıdaki mağaralara ulaşmak için uçuruma bitişik ağaçlara tırmanmaktan başka hesaba katılacak bir yol da yok gibiydi.

Thark, planın olasılıklarını ve zorluklarını derhal anladı ama başka bir seçenek yoktu, derhal uçuruma en yakın ağaçlara ulaşmak için hızla seğirttik.

Acımasız takipçilerimiz artık çok yakındaydılar, öyle yakındılar ki Tharkların Jeddakı'nın onların önünde ormana varması neredeyse olanaksızmış gibi görünüyordu; Tars Tarkas'ın da bu çabayı göstermek için bir isteği yok gibiydi çünkü Barsoom'un Yeşil halkı ne kaçmaktan hoşlanırdı ne de daha önce, ne şekilde olursa olsun, yüz yüze geldiği ölümden kaçan birini görmüştüm. Ama Tars Tarkas cesurların en cesuru olduğunu binlerce kez, evet, insanlarla ve hayvanlarla binlerce kez yaptığı sayısız mücadelede kanıtlamıştı. Dolayısıyla da onun kaçışının arkasında ölüm korkusundan başka bir neden olduğunu biliyordum; o da benim bu azgın yok edicilerden kaçışımı onur ya da gururdan daha büyük bir gücün teşvik ettiğini biliyordu. Benim durumumda bu aşktı –güzel Dejah Thoris'in aşkı. Thark'ın bu büyük ve ani yaşam aşkının nedeniniyse anlayamadım çünkü bu tuhaf, zalim,

sevgisiz, mutsuz halk, genellikle, yaşamın değil ölümün peşinde koşar.

Demem o ki, kaçışının ardında ölüm korkusundan başka bir şey olduğunu biliyordum, onun da bildiği gibi; ancak ormanın gölgesine ulaşırken tam arkamızdan en hızlı takipçimiz –kan emici ağızlarını yapıştırmak için pençelerini bize doğru uzatan dev bir bitki adam– sıçradı.

En yakın yoldaşından yüz metre kadar ilerde olduğunu söylemeliyim; Tars Tarkas'a uçurumun yüzünü süpüren büyük bir ağaca çıkmasını söylerken ben herifin işini bitirecek, böylelikle de pek çevik olmayan Thark'a, tüm sürü üzerimize gelmeden önce, yukarı dallara ulaşması için bir şans verip kaçışımızın her türlü izini yok edecektim.

Şu anki rakibimin ya marifetini tam değerlendirememiş ya da beni onlardan ayıran uzaklığı kapatacak dostlarının hızını hesap edememiştim.

Uzun kılıcımı yaratığın hakkından gelmek için kaldırıp vurduğumda hücumu savuşturdu, kılıcım ıska geçti, yaratığın uzun kuyruğu, bir boz ayının kolunun gücüyle çimeni süpürdü ve ayağım yerden kesildi. Canavar anında üstüme çöktü ama iğrenç ağızlarını hızlıca göğsüme ve boynuma kenetleyemeden önce her iki elinde kıvrılıp duran bir dokunaç yakaladım.

Bitki adam kaslı, ağır ve güçlüydü ama benim dünyalı sinirlerim ve daha çevik olmam ölümcül tutuşumla birleşince, sanırım, göreli gücümüzün sürekliliğinin meziyetlerini tartışacak zamanımız olsaydı, bana nihai bir zafer sunacaktı. Ama Tars Tarkas'ın binbir güçlükle tırmandığı ağacın etrafında boğuşup mücadele ederken aniden, şimdi bana oldukça yaklaşmış olan büyük takipçiler sürüsünden olan rakibimin omzunun üzerinden bakma fırsatı buldum.

Şimdi, nihayet, uçurumun yüzündeki adamın avaz avaz bağırmalarına karşılık olarak, bitki adamlarla birlikte gelen diğer canavarların neye benzediğini gördüm. Bunlar Marslı yaratıkların en korkulanlarıydı –Barsoom'un büyük beyaz maymunları.

Mars'taki eski deneyimlerimden dolayı, onlarla ve onların yöntemleriyle adamakıllı tanışıktım ve bu tuhaf dünyanın korkunç ve berbat, acayip ve ucube sakinlerinin hepsine kıyasla beni korkutmaya en çok yaklaşanların beyaz maymunlar olduğunu söyleyebilirim.

Sanırım bu maymunların bende uyandırdığı bu hissin nedeni, biçimce bizim Dünyalı insanlara olan olağanüstü benzerlikleridir; bu da onlara, muazzam büyüklükleriyle bir araya geldiğinde, çok tekinsiz bir insan görünümü vermektedir.

Dört buçuk metre boyundalar ve arka ayakları üzerinde dik yürümekteler. Yeşil Marslılar gibi, kol ve bacakları arasında, ortada bir çift orta kolları daha var. Gözleri birbirine çok yakındır ama Mars'ın Yeşil halkının gözleri gibi pörtlek değildir; kulakları yukarıdadır ama Yeşil halkın kulaklarına göre daha yandadırlar, burunları ve dişleriyse Afrika gorillerimizin burunları ve dişlerine çok benzer. Kafalarında da kocaman bir kıl demeti vardır.

Hasmımın omzu üzerinden baktığımda gördüğüm, bunların ve bitki adamlarının gözleriydi; sonra da güçlü bir hırıltı, çatırtı, cırıltı, öfke tıslaması içerisinde üzerime çöktüler –altlarında kalırken kulaklarıma hücum eden bütün bu sesler içerisinde en korkunç olan hırıltı, bitki adamların hırıltısıydı.

Çok sayıda acımasız diş ve keskin pençe anında etime saplandı; soğuk, emici dudaklar, atardamarlarıma kenetlendiler. Kurtulmak için çabaladım, bu muazzam cüsselerin üzerime bastırmalarına rağmen, hala uzun kılıcımı

tuttuğum yanda ayaklarımı serbest bıraktırmayı başardım ve kılıcımı bir hançer olarak kullanabileceğim kadar kısa tuttum; içlerinde öyle bir tahribat yarattım ki anında serbest kalıp ayağa fırladım.

Yazması birkaç dakika alan bu durum birkaç saniye içerisinde olup bitmişti, ne ki, bu süre zarfında durumumu görmüş olan Tars Tarkas, binbir çabayla çıkmış olduğu üst dallardan atlamıştı; karşımdaki hasımlarımdan sonuncusunu savurup fırlattığım sırada da büyük Thark sıçrayıp yanıma geldi; yeniden, daha önce yüzlerce kez yapmış olduğumuz gibi sırt sırta verip dövüştük.

Acımasız maymunlar defalarca yakınımıza gelmek için ileri atıldılar ama kılıçlarımızla onları defalarca geri püskürttük. Bitki adamların kocaman kuyrukları, dört bir yandan hücum ederlerken etrafımızda muazzam bir güçle şaklıyor ya da başımızın üstünde tazı çevikliğiyle savruluyorlardı; ama her saldırıları, yirmi yıldır, Mars'ın şimdiye kadar görmüş olduğu çok iyi tanınmış silahşörlerinin ellerindeki pırıl pırıl kılıçla karşılaşıyordu; çünkü Tars Tarkas ve John Carter, savaşçılar dünyasının, hakkında konuşmayı en sevdikleri adlardı.

Ama silahşörler dünyasının en iyi iki kılıcı bile, o soğuk çelik, kalplerine artık ısırmamayı öğretene kadar yenilginin ne olduğunu bilmeyen ezici sayıdaki azılı ve zalim canavara karşı sonsuza dek üstünlük sağlayamazdı. Adım adım geri çekilmeye mecbur kaldık. En sonunda tırmanmak için seçtiğimiz dev ağacın karşısında durduk, üzerimize dalga dalga gelen hücumlara biz de aralıksız karşılık verdik, ta ki devasa gövdenin muazzam tabanının yarı yoluna gerileyene kadar.

Tars Tarkas öndeydi. Birdenbire küçük bir sevinç çığlığı attığını duydum.

"İşte en azından bir kişilik sığınak John Carter!" dedi,

aşağıya doğru bakınca ağacın alt kısmında doksan santimetre genişliğinde bir açıklık gördüm.

"Birlikte Tars Tarkas!" diye bağırdım, ama o, bu küçük açıklık için cüssesinin çok iri olduğunu, oysa benim kolayca içeri girebileceğimi söyledi.

"Oraya girmezsek ikimiz de öleceğiz, John Carter; ikimizden biri için küçük de olsa bir şans var. Sen gir ve benim öcümü almak için yaşa, dört bir yandan üstümüze gelen bu şeytan sürüsü varken benim böylesine küçük bir deliğe girmeye çalışmam boşuna olur."

"Öyleyse birlikte ölürüz, Tars Tarkas" dedim, "çünkü ben gitmeyeceğim. Bırak sen girerken ben girişi savunayım, sonra da benim daha küçük boyum, onlar engelleyemeden önce benim de içeri girmeme izin verecektir."

Kesik kesik konuşurken bir yandan da etrafımızda oğul veren düşmanımızla, keserek, saplayarak çılgınca savaşıyorduk.

Tars Tarkas sonunda itiraz etmez oldu, çünkü ikimizin de hala geniş vadinin dört bir yanından gelip başımıza toplandıkları için sayıları gitgide artan saldırganların elinden kurtulmamızın tek yolu buydu.

"En son kendi canını düşünmek, senin tarzın bu, John Carter" dedi, "başkalarının, hatta Barsoom'da hüküm süren Jeddak'ların en büyüklerinin bile, yaşamlarına, yapıp etmelerine kumanda etme tarzın hala çok güçlü."

Bütün Jeddakların en büyük Jeddakı, başka bir dünyanın yaratığının –boyu, kendi boyunun yarısından bile küçük bir adamın–emrine uymak için döndü, acımasız, sert yüzünde acı bir tebessüm vardı.

"Başaramazsan, John Carter" dedi, "bil ki, dostluğun ne demek olduğunu öğrettiğin bu zalim ve kalpsiz Thark, yanı başında ölmek için dışarı çıkacaktır."

"İstediğin gibi olsun dostum" diye cevap verdim "ama şimdi, ben arkanı kollarken acele et."

Bu söz üzerine biraz duraksadı, çünkü daha önce, sürekli savaşla geçen ömrü boyunca hiçbir zaman ölü ya da yenilmiş bir düşmandan başkasına arkasını dönmemişti.

"Acele et, Tars Tarkas!" diye sıkıştırdım "Yoksa ikimizin de boş yere sonu gelecek; onları tek başıma uzun süre tutamam."

Ağaçtaki açıklığa girmek için kendini yere atınca, uluyan korkunç şeytan sürüsünün tamamı başıma üşüştü. Sağa sola savurduğum kılıcımın yanardöner kenarı, kah bir bitki adamın yapışkan suyuyla yeşil, kah büyük bir beyaz maymunun kanıyla kırmızıydı; ama her zaman bir rakipten diğerine savruluyordu, duraksıyor ama saniyeden az zamanda yabani bir kalbin ortasındaki yaşam kaynağını içiyordu.

Böylelikle benden korkunç bir biçimde üstün olan düşmanlarıma karşı, daha önce hiç savaşmadığım kadar savaştım; öyle ki, bugün bile, insan kaslarının, tonlarca ağırlığındaki acımasız, savaşan etin korkunç saldırısına nasıl dayandığını anlayamıyorum.

Onlardan kaçacağımız endişesiyle yaratıklar, beni alaşağı etmek için çabalarını iki kat artırdılar; etrafım, ölen ve can çekişen yoldaşlarıyla dolu olmakla birlikte, sonunda beni yere yıkmayı başardılar ve ikinci kez beni altlarına aldılar, bir kez daha korkunç emici dudaklarını etimde hissettim.

Ama düşmeden hemen önce güçlü ellerin ayak bileklerimi yakaladığını hissettim ve hemen arkasından da ağacın içerisindeki sığınağa çekildim. Bir an için inatla göğsüme yapışan bir bitki adamla Tars Tarkas arasında çekişme oldu ama hemen, altında kalan uzun kılıcımın

ucunu tuttum ve güçlü bir darbe onun yaşamsal organlarını delip geçti.

Tars Tarkas, dışarıda gözü dönmüş kalabalıkla savaşıp girişi savunurken ben, pek çok korkunç yaradan akan kanla, ağacın oyuğu içerisinde yere, soluk soluğa serilip kaldım.

Bir saat kadar ağacın etrafında uluyup durdular ama birkaç kez bize ulaşmak için uğraştıktan sonra çabaları, büyük beyaz maymunların hırlamalarının ve bitki adamların korkunç ve anlatılmaz hırıltılarının insanın kanını donduran yaygara ve çığlıklarıyla sınırlı kaldı.

Nihayet, görünüşe bakılırsa kaçışımızı önlemek için kalanlar dışında bizi bıraktılar ve maceramız, tek sonucu açlıktan ölmemiz olabilecek bir kuşatmayla sonuçlanmış gibi görünüyordu; çünkü karanlık çöktükten sonra sıvışabilsek bile, bu bilinmeyen ve düşmanca vadide, adımlarımızı ne yöne atabileceğimizi umabilirdik ki?

Düşmanlarımızın saldırıları sona erip de gözlerimiz tuhaf sığınağımızın içerisinin yarı karanlığına alışınca, korunağımızı keşfetme fırsatı buldum.

Ağacın boşluğunun çapı on beş metre kadardı ve düz, sert zemine bakarak bizden önce başkaları tarafından da sık sık ikamet olarak kullanıldığı izlenimini edindim. Gözlerimi yukarı doğru kaldırdığımda, tepede, zayıf bir ışık gördüğümü belirtmeliyim.

Yukarıda bir açıklık vardı. Eğer ulaşabilirsek, uçurum mağaralarına sığınmayı umabilirdik. Gözlerim artık içerinin hafif ışığına oldukça alışmıştı, etrafı kolaçan etmeyi sürdürünce, mağaranın uzak tarafında kaba bir merdivene rast geldim.

Derhal tırmanmaya başladım, ancak merdivenin yukarıda, ağacın gövdesinin artık daralan ve havalandırma

bacasına benzeyen iç cephesine, bir dizi ahşap yatay çubuğun alt kısmıyla bağlandığını gördüm. Bu çubuklar, birbirinden yaklaşık birer metre arayla yerleştirilmişlerdi ve görebildiğim kadarıyla mükemmel bir merdiven oluşturuyorlardı.

Bir kez daha yere inerek ben güvenlik içerisinde yukarıyı keşfetmek için gidebildiğim kadar gidebileyim diye, olası bir saldırıya karşı girişi korumayı öneren Tars Tarkas'a gördüklerimi anlattım.

Bu tuhaf havalandırma bacası benzeri yeri keşfetmek için aceleyle yukarı çıkınca, yatay çubuk merdiveninin, sürekli, gözlerimin erebildiğince yukarı çıktığını, ben tırmandıkça da yukarıdan gelen ışığın parlaklığının da gitgide arttığını gördüm.

Tam yüz elli metre tırmandım, en sonunda, gövdenin, ışığın girdiği açıklığına ulaştım. Aşağı yukarı ağacın altındaki girişle aynı ebattaydı ve doğrudan büyük, düz bir dala açılıyordu; iyice yıpranmış yüzeyi, bacaya benzer yapısıyla, bir yaratık tarafından buranın yol olarak, uzun süre, sürekli kullanıldığına tanıklık ediyordu.

Keşfedilebilirim korkusuyla dalın üzerine çıkmadım, kaçışım bu yönde sona erdi; geldiğim yoldan Tars Tarkas'a geri döndüm.

Çok geçmeden yanına vardım, az sonra her ikimiz de uzun merdivenden yukarıdaki açıklığa doğru çıkıyorduk.

Tars Tarkas önden gitti; ben yatay çubukların ilkine ulaşınca merdiveni çekip Tars Tarkas'a uzattım, o da otuz metre kadar yukarıya taşıyıp çubuklardan birini arasına ve bacanın kenarına emin bir şekilde taktı. Aynı biçimde ben de alt taraftaki çubukları, geçtikçe yerinden çıkardım; böylece tabandan otuz metre yukarıya kadar ağacın

içerisindeki olası tüm çıkış araçlarını temizlemiş, dolayısıyla da olası takibi ve arkadan saldırıyı önlemiş olduk.

Daha sonra öğreneceğimiz gibi bu önlem bizi korkunç bir çıkmazdan kurtarmış ve sonunda kurtuluşumuzun nedeni olmuştu.

Yukarıdaki açıklığa ulaştığımızda, daha hafif ve daha çevik olduğum için, bu başdöndürücü, asma yolun tehlikeli çentikleri için daha uygun olduğumdan Tars Tarkas bir kenara çekildi.

Kendimi üzerinde bulduğum dal, uçuruma doğru hafif bir açıyla yükselmişti; onu izledikçe, uçurumun yüzünde küçük bir mağaranın girişindeki dar bir çıkıntının birkaç metre yukarısında sona erdiğini gördüm.

İnce ucuna daha bir yaklaşınca dal ağırlığım altında eğildi, ucunda tehlikeli bir biçimde dengemi sağlayana kadar, çıkıntıyla aynı seviyeye bir metre kalana kadar hafif hafif sallandı.

Yüz elli metre altımda vadinin canlı kırmızı halısı uzanıyordu; neredeyse bin beş yüz metre yukarıya doğru da muhteşem uçurumların muazzam, parıldayan yüzü yükseliyordu.

Karşıma çıkan mağara yerden gördüklerimden biri değildi, daha yüksekteydi, muhtemelen üç yüz metre. Ama bilebildiğim kadarıyla amacımıza bir başkası kadar uygundu; dolayısıyla da Tars Tarkas'ın yanına, ağaca geri döndüm.

Birlikte sallanan yolumuz boyunca kıvrıla kıvrıla ilerledik ama dalın ucuna vardığımızda ikimizin ağırlığı dalı öylesine bastırmıştı ki, mağaranın ağzının ulaşamayacağımız kadar yukarıda kaldığını gördük.

Sonunda uzun deri kemerini bana bırakarak daldan geri dönmesine, böylelikle de dal, benim mağaraya gir-

meme izin verecek bir yüksekliğe eriştiğinde mağaraya girmeme ve Tars Tarkas geri dönünce de kemeri sarkıtmaya ve onu güvenle çıkıntının üzerine çekmeye karar verdik.

Başımıza bir talihsizlik gelmeden öyle de yaptık ve kendimizi, altımızda uzanan vadinin muhteşem manzarası karşısında, bu başdöndürücü küçük terasın kenarında bulduk.

Göz alabildiğince harika bir orman ve kıpkırmızı bir çimenlikle çevrili sakin bir deniz ve hepsinin etrafında yükselen parlak devasa koruyucu uçurumlar. Bir ara, çok uzaktaki ağaçların sallanan uçlarının ortasında, gün ışığında parıldayan yaldızlı bir kule gördüğümüzü sandık, ama sonra bu güzel ama tehlikeli yerde uygar insanların memleketini bulma isteğimizin doğurduğu halüsinasyondan başka bir şey olmadığı inancıyla çok geçmeden bu düşünceden vazgeçtik.

Altımızdaki ırmağın kıyısında büyük beyaz maymunlar, Tars Tarkas'ın eski yoldaşlarından arta kalanları mideye indiriyorlar, büyük bitki adam sürüleriyse, çimlerini, çok yumuşak olduğu kadar sık kırpılmış tuttukları çayırda gitgide genişleyen daireler çizerek otluyorlardı.

Bulunduğumuz ağaçtan yapılacak bir saldırının artık olanaklı olmadığını bilerek mağarayı dolaşmaya karar verdik, gelmiş olduğumuz yolun, sadece tanrıların nerede olduğunu bildiği ama belli ki bizi bu vahşet vadisinden tamamen uzaklaştıracak devamının olduğuna inanmak için her türlü nedenimiz vardı.

İlerledikçe kayalıkta açılmış biçimli bir tünel bulduk. Duvarları zeminden altı metre kadar yüksekti, genişliği de bir buçuk metre kadar vardı. Tavan kemerliydi. Işık sağlayacak araçlarımız yoktu, gitgide karanlığa gömülen yolda el yordamıyla ilerledik; Tars Tarkas bir duvara do-

kunurken, ben de diğer duvara dokunuyordum; giderken ayrı yollara sapıp da ayrı düşmemek için ya da karmaşık bir labirentte kaybolmamak için el ele tutuşmuştuk.

Tünelde bu biçimde ne kadar ilerlediğimizi bilmiyorum ama birden, daha fazla ilerlememize son veren bir engelle karşılaştık. Mağaranın birdenbire sona ermesinden çok, bir bölme gibi görünüyordu çünkü kayalık değildi; çok sağlam ahşaba benzeyen bir şeyden yapılmış gibiydi.

Ellerimi sessizce üzerinde gezdirdim, çok geçmeden, Dünya'da olduğu gibi Mars'ta da bunun bir kapı olduğunu, bir kapı koluna dokununca anladım. Yavaşça bastırdım, kapının önümde yavaşça açılmasından memnun olmuştum, hemen arkasından, görebildiğimiz kadarıyla boş olan ve belli belirsiz aydınlatılmış bir odaya bakıyorduk.

Daha fazla uzatmadan kapıyı iyice araladım ve ardımdaki koca Thark'la birlikte içeri girdim. Bir an, odaya göz gezdirmek için sessizce durduğumuzda, arkadan gelen hafif bir gürültü hızlıca dönmeme neden oldu, şaşkınlık içerisinde sanki görünmez bir el tarafından kapının keskin bir sesle kapatıldığını gördüm.

Derhal tekrar açmak için atıldım ama kapının bu esrarengiz hareketinde ve salonun gergin, neredeyse elle tutulur sessizliğinde, Altın Kayalıklar'ın içerisindeki bu kaya odada gizlenmiş bir kötülüğe işaret eden bir şeyler var gibi görünüyordu.

Gözlerim, boş yere, içeri girmemizi sağlamış kapı kolunun içerdeki eşini ararken parmaklarım inatçı kapıyı boş yere yokladı.

Ve sonra, görünmez dudaklardan, boş oda içerisinde zalim ve alaycı bir kahkaha çınladı.

III. BÖLÜM
GİZEMLİ ODA

Bu korkunç kahkahanın kayalık oda içerisinde yankılanması sona erdikten sonraki dakikalarda, Tars Tarkas ve ben gergin ve sessizce bekleyip durduk. Ama ne başka bir ses sessizliği bozdu ne de görüş alanımız içerisinde bir hareket oldu.

En sonunda Tars Tarkas, o berbat ya da korkunç haldeyken, tuhaf türünün tarzına uygun olarak sessizce güldü. Bu histerik bir gülme değil, Dünyalılarda nefrete ya da gözyaşına sebep olan şeylerden devşirdikleri hazzın sahici ifadesi olan bir gülmeydi.

Onları kaç kez, şu cehennemi Yeşil Marslı şenliğinde –Büyük Oyunlar'da– küçük çocuklarla kadınların can çekişmelerini izledikleri sırada, dizginlenemez bir neşenin çılgınlığı içerisinde yerde yuvarlanırken görmüştüm.

Gülümseyerek Thark'a baktım, çünkü burada gerçekten de, gülümseyen bir yüze titreyen bir çeneden daha fazla ihtiyaç vardı.

"Bu işe ne diyorsun?" diye sordum. "Ne cehennemdeyiz?"

Bana şaşkınlıkla baktı.

"Neredeyiz?" diye tekrar etti. "Bana nerede olduğunu bilmediğini mi söylüyorsun, John Carter?"

"Bütün tahmin edebileceğim Barsoom'da olduğum ama sen ve büyük beyaz maymunlar için bunu bile tahmin etmemeliyim, çünkü bugün gördüklerim, on yıl önce bildiğim sevgili Barsoom'umda olup bitenlere benzemediği gibi, doğduğum dünyada olup bitenlere de benzemiyor."

"Hayır, Tars Tarkas, nerede olduğumuzu bilmiyorum."

"Yıllar önce, bekçi öldükten, makinalar durduktan sonra ve bütün Barsoom oksijensizlikten ölürken, atmosfer fabrikasının güçlü kapılarını açtığından bu yana nerelerdeydin? Dünyanın bütün adamları yıllarca arasa da, Helium'un Jeddak'ı ve torunu, senin prensesin, kraliyet ailesinden prenslerin bile aramaya katılmasına neden olacak inanılmaz ödüller koysa da cesedin asla bulunamadı.

"Seni bulmak için gösterilen tüm çabalar başarısız olunca, geriye, prensesin güzel Dejah Thoris'in çıkaracağı tek sonuç kalmıştı: Gizemli İss Nehri'nden aşağıya doğru, Kayıp Korus Denizi'nin kıyılarındaki Dor Vadisi'nde kalmak üzere son, uzun hac yolculuğuna çıkmış olduğun.

"Niye gittiğini kimse bilemedi, çünkü prensesin hala yaşıyordu..."

"Tanrıya şükür" diye sözünü kestim. "Sana sormaya cesaret edemedim, çünkü onu kurtarmakta geç kalmış olabileceğimden korktum –çok gerilerde kalmış o akşam, onu Tardos Mors'un kraliyet bahçelerinde bıraktığımda çok güçsüzdü; o kadar güçsüzdü ki, ben atmosfer fabrikasına ulaşmadan önce, aziz ruhunun büyük olasılıkla beni ebediyen terk etmesini bekliyordum. Demek yaşıyor?"

"Yaşıyor, John Carter."

"Bana nerede olduğumuzu söylemedin" diye tekrar ettim.

"Seni –ve bir başkasını– bulmayı ümit ettiğimiz yerdeyiz. Yıllar yıllar önce, bana Yeşil Marslıların nefret etmek için yetiştirildikleri şeyi öğreten, bana sevmeyi öğreten

kadının hikayesini dinlemiştin. Canavarın, Tal Hajus'un elinde uğradığı zalim işkenceleri ve sevgisinin ona getirdiği korkunç ölümü biliyorsun.

"Onun, beni Kayıp Korus Denizi kıyılarında beklediğini düşündüm.

"Bu zalim Thark'a dostluğun ne olduğunu öğreten başka dünyadan biri için, senin için John Carter, yola çıkıldığını biliyorsun; sen de, derdin tasanın olmadığı Dor Vadisi'nde dolaşıyorsun diye düşündüm.

"Böylece çok özlemini çektiğim ikili için, dahası Dejah Thoris'in, seni bir kez daha yanına getirebileceği umudu zayıflayınca –çünkü o, daima, senin geçici bir süre için kendi gezegenine döndüğüne inanmaya çalıştı– sonunda bir gün uzun hac yolculuğuna çıkmam gerekti; ben de nihayet büyük özlemime dayanamayıp bir ay önce, senin bugün sonuna tanıklık ettiğin yolculuğa çıktım. Nerede olduğunu şimdi anladın mı John Carter?"

"Yani bu, Dor Vadisi'nde Kayıp Korus Denizi'ne dökülen İss Irmağı mıydı?" diye sordum.

"Bu, her Barsoomlunun çok çok eski bir zamandan bu yana nefret, kavga, katliam dolu bir yaşamın sonunda hac yolculuğuna çıktığı sevgi, huzur ve dinginlik vadisi" diye cevap verdi. "Burası, John Carter, Cennet."

Sesinde soğuk ve ironik bir tını vardı; sertliği de, uğradığı korkunç düş kırıklığını yansıtıyordu. Böylesine müthiş bir hayal kırıklığı, yaşam boyu süren umut ve özlemlerin böylesi bir yıkımı, eski bir geleneğin böylesine kökünden sökülmesi, Thark'ın takındığı bu sert tutumun mazur görülmesine yol açabilirdi.

Elimi omuzuna koydum.

"Üzgünüm" dedim, söylenecek başka bir şey de yoktu.

"Düşünsene John Carter, zamanın başlangıcından bu yana, bu zalim nehirden aşağı gönüllü hac yolculuğuna çıkan milyarlarca Barsoomlu, bugün bize saldıran korkunç yaratıkların acımasız pençelerine düşmüşler hep.

"Bir keresinde bir Kırmızı adamın, gizemli İss Nehri yoluyla Kayıp Korus Denizi'nin kıyılarından, Dor Vadisi'nden geri döndüğüne ilişkin eski bir efsane var; efsaneye göre, o, şaşılacak kadar hoş bir vadide yaşayan sapkın korkunç vahşilerden, hac yolculuğunu tamamlayan her Barsoomluya saldıran ve sevgiyi, huzuru ve mutluluğu bulmayı ümit eden her Barsoomluyu kayıp deniz kıyılarında yalayıp yutan vahşilerden söz eder; ama eskiler, gelenek Gizem Irmağı'nın sinesinden dönenin öldürüleceğini buyurduğu için kafiri öldürdüler.

"Ama artık ortada bir sapkınlık olmadığını, efsanenin doğru olduğunu biliyoruz, adam yalnızca ne gördüyse onu söylemiş; ama bunun bize ne faydası var John Carter, kaçacak olursak biz de kafir olarak görülmeyecek miyiz? Kesinliğin vahşi thoat'ı ile gerçeğin çılgın zitidar'ı arasındayız –her iki durumda da kaçamayız."

"Dünyalılar da kırk katır mı kırk satır mı der, Tars Tarkas" diye cevapladım, açmazımıza gülümsemekten başka bir şey gelmedi elimden.

"Olanı biteni kabullenmekten, en azından bizi öldüren her kim olursa, karşılık olarak, neticede kendi ölülerinin çok daha fazla sayıda olacağını bilmenin memnuniyetini yaşamaktan başka yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Beyaz maymun ya da bitki adam, Yeşil Barsoomlu ya da Kırmızı adam, kim olursa olsun bizden son bileti alan kişi, Tardos Mors Sarayının Prensinin, John Carter'ın ve Tharkların Jeddak'ı Tars Tarkas'ın postu pahalı sattığını görecek."

Elimden bir şey gelmedi ama acı mizahına güldüm;

kendisi de, bu sert Thark şefini türünün diğer üyelerinden ayıran özelliklerinden biri olan o nadir ve sahici gülmelerinden biriyle bana katıldı.

"Peki ya sen, John Carter?" diye bağırdı sonunda. "Bütün bu yıllar boyunca burada yoktuysan nerelerdeydin ve ben seni bugün nasıl buldum?"

"Dünyaya dönmüştüm" diye cevapladım. "On uzun Dünya yılı boyunca, bütün o zalim ve berbat geleneklerine rağmen, doğduğum dünyadan daha büyük bir sempati ve sevgi bağı hissettiğim sizin bu acımasız yaşlı gezegeninize beni bir kez daha getirecek günün gelmesi için dua edip durdum.

"On yıldır, Dejah Thoris öldü mü kaldı mı diye düşünmekten yaşayan bir ölü gibiydim, artık, yıllardan sonra ilk kez dualarım kabul oldu, kuşkularım sona erdi; kendimi, kaderin garip bir cilvesiyle, bütün Barsoom'da, görünüşe bakılırsa kaçışı olmayan küçücük bir yere fırlatılmış buldum ve bu hayatta prensesimi yeniden görebilmeye ilişkin, eğer varsa, en ufak ümit kırıntısına sonsuza dek sarılacağım –ve bugün, insanın ahirette maddi olarak ne acınası bir nimet arzuladığını gördün.

"Seni bitki adamlarla savaşırken görmeden sadece yarım saat önce, Dünya'nın en kutsal diyarının doğu yakasında akan geniş bir nehrin kıyısı üzerinde, ay ışığında dikiliyordum. Soruna cevap verdim dostum. Bana inanıyor musun?"

"Anlayamamakla birlikte inanıyorum" diye karşılık verdi Tars Tarkas.

Konuşurken gözlerimle salonun içerisini taramıştım da. Uzunluğu altmış metre kadar vardı, genişliği de bunun yarısı kadar; girmiş olduğumuz yerin tam karşısındaki duvarın ortasında kapıya benzer bir şey vardı.

Oda, tavanın ortasında, küçücük bir radyum lambanın yaydığı loş ışıkta, çoğunlukla mat altının da gösterdiği gibi, oyulduğu uçurumla aynı malzemedendi. Şurda burda, altından duvarlara ve tavana gömülü parlak yakut, zümrüt ve elmaslar vardı. Zemin başka bir malzemedendi, çok sertti ve camın yüzeyi çok kullanılmaktan çizik çizikti. İki kapı dışında başka bir bir giriş işareti göremedim ve birinin arkamızdan kapandığını bildiğimiz için diğer kapıya yaklaştım.

Açma kapama düğmesini aramak için elimi uzatınca o zalim ve alaycı gülme bir kez daha çınladı, bu kez o kadar yakınımdaydı ki, büyük kılıcımın kabzasını sımsıkı kavrayarak istemeden sinip geri çekildim.

Sonra kocaman salonun uzak köşesinden kof bir ses duyduk: "Ümit yok, ümit yok; ölü geri dönmez, ölü geri dönmez; yeniden diriliş de yok."

Gözlerimiz anında sesin yayılır göründüğü noktaya döndü ama görünürde kimse yoktu; sırtımı soğuk bir ürpertinin yalayıp geçtiğini ve kısa saçlarımın geceleri insanın görmediği esrarengiz şeyleri gören bir tazının boynundaki kıllar gibi diken diken olduğunu itiraf etmem gerek.

Derhal bu hüzünlü sese doğru yürüdüm ama ben ilerdeki duvara ulaşmadan önce ses kesilmişti, daha sonra salonun diğer ucundan cırtlak ve keskin başka bir ses geldi:

Avazı çıktığı kadar, "Aptallar! Aptallar!" diye bağırıyordu. "Yaşamın ve ölümün ebedi yasalarını alt edeceğinizi mi düşünüyorsunuz? Ölüm Tanrıçası gizemli İssus'a hak ettiğini vermeyecek misiniz? Kendi isteğinle sizi kurşuni bağrında Dor Vadisi'ne getiren, onun kudretli ulağı kadim İss değil miydi?

"Düşünün ey aptallar, İssus kendisinin olandan vazgeçer mi? Çağlar boyunca tek bir ruhun bile kaçamadığı yerden kaçmayı mı düşünüyorsunuz?

"Geldiğiniz yere geri dönün, Yaşam Ağacı'nın çocuklarının bağışlayıcı gırtlaklarına ya da büyük beyaz maymunların pırıl pırıl dişlerine, çünkü orada acılarınız hemen dinecek; ancak Otz Dağları'nın Altın Uçurumları'nın labirentlerinden geçmek gibi boş amacınızda ısrar ederseniz, Kutsal Thern'lerin zaptedilemez kalelerinin surlarını geçin, yolunuz üzerindeki Ölüm en korkunç biçimde hakkınızdan gelecektir –öylesine korkunç bir ölüm ki, hem Yaşamı hem de Ölümü tasarlamış olan Kutsal Thern'ler bile, gözlerini, onun zalimliğinden başka tarafa çevirip kurbanlarının korkunç çığlıklarına kulaklarını tıkarlar.

"Geldiğiniz yoldan geri dönün, sizi aptallar."

Sonra da korkunç kahkaha salonun başka tarafından duyuldu.

Tars Tarkas'a dönerek "Çok tuhaf" dedim.

"Ne yapacağız?" diye sordu. "Havayla dövüşemeyiz; ben derhal geri dönüp bedenlerine kılıcımı saplayabileceğim düşmanlarla hesaplaşacağım. O ebedi uykuya dalmadan önce postumu pahalıya satacağımı biliyorum, ölümlü insanın bunu umut etme hakkı var: en adil ve en çok arzu edilen sonsuzluğu."

"Eğer havayla dövüşemeyiz diyorsan, Tars Tarkas" diye cevap verdim, "hava da bize karşı savaşamaz. Yaşamım boyunca binlerce zorlu savaşçıyla ve su verilmiş çelikle yüzyüze gelip galip çıkmış olan ben, bir rüzgar esti diye geri çekilmeyeceğim; sen de geri çekilmeyeceksin Thark."

"Ama görülmeyen sesler, görünmez kılıçlar kullanan,

görülmeyen ve görülemeyen yaratıklardan çıkabilir" diye cevap verdi Yeşil savaşçı.

"Hiç de bile, Tars Tarkas" diye bağırdım, "bu sesler senin ya da benim kadar gerçek olan varlıklardan geliyor. Damarlarında bizimki kadar çabuk akıp giden yaşam kaynağı akıyor; bize görünmemeleri, bana kalırsa, ölümlü olduklarının, ayrıca da pek cesur olmadıklarının en iyi kanıtı. Tars Tarkas, şu John Carter'ın, açığa çıkmaya ve iyi bir kılıçla yüzleşmeye cesaret edemeyen ödlek bir düşmanın ilk çığlığından korkup kaçacağını düşünmüyorsun, değil mi?"

Bizi korkutmaya çalışanların beni duymalarında bir mahzur olmadığından bağıra bağıra konuşmuştum, çünkü bu sinirbozucu bozgundan sıkılmıştım. Bana öyle geliyordu ki ortada, bizi korkutup, ellerinden kaçmış olduğumuz o yabanıl yaratıklar tarafından derhal yok edileceğimiz ölüm vadisine geri döndürme planından başka bir şey yoktu.

Sessizlik uzun sürdü, sonra arkamdan gelen ani, hafif, sinsi bir ses birdenbire geri dönmeme ve çok ayaklı bir banth'ın üzerime kıvrıla kıvrıla sürünerek geldiğinin farkına varmama sebep oldu.

Banth, eski Mars'ın ölü denizlerini çevreleyen alçak tepelerde dolaşan azgın bir yırtıcı hayvandır. Mars'taki bütün hayvanlar gibi neredeyse kılsızdır, yalnızca kalın boynu üstünde dik yeleleri vardı.

On ayak üzerinde duran uzun, kıvrak bir gövde, kalot ya da Mars köpeklerinde olduğu gibi iğneye benzeyen birkaç sıra dişle dolu kocaman çeneler; küçük kulaklarının olduğu yere kadar uzanan bir ağız, kocaman ve pörtlek yeşil gözlerle birlikte korkunç görünüşüne son noktayı koyar.

Bana doğru sürünüp gelirken güçlü kuyruğuyla sarı yanlarını sertçe dövüyordu, fark edildiğini görünce de, çoğunlukla üzerine atıldığı anda avını geçici olarak felç eden dehşetli bir kükreme kopardı.

Koca gövdesiyle bana doğru atıldı ama güçlü sesi benim için felç edici bir dehşet yaratmamıştı, dolayısıyla da beni kapmak için kocaman açılmış korkunç ağzı, yumuşak et yerine soğuk çelikle karşılaştı.

Hemen sonra da kılıcımı bu kocaman Barsoom aslanının durmuş kalbinden çekip çıkardım. Tars Tarkas'a döndüğümde, onun da benzer bir canavarla karşılaştığını gördüm. Şaşırmıştım.

Benim gibi onun da hasmının işini bitirmesi çok sürmedi, sanki bilinçaltımın koruyucu içgüdüsü tarafından çekilmiş gibi dönerek Marslı yabanılların bir başka yırtıcısının bana doğru sıçradığını fark ettim.

O andan itibaren en az bir saat boyunca, birbiri ardı sıra, etrafımızdaki boşluktan gelirmiş gibi görünen korkunç yaratıklar üzerimize atıldı.

Tars Tarkas'ın keyfi yerindeydi; burada kocaman kılıcıyla kesip doğrayacağı elle tutulur bir şey vardı; bense, kendi hesabıma, şimdiki meşguliyetimizin görülmeyen dudakların çıkardığı esrarlı sesler karşısında belirgin bir ilerleme olduğunu söyleyebilirdim.

Yeni hasımlarımız doğaüstü bir yanlarının olmadığı, hayati organlarında keskin çeliği hissettiklerinde öfke ve acıdan ulumaları, ayrıca da ölümü tadarken kesilmiş atardamarlarından akan çok sahici kan oldukça iyi kanıtlamıştı.

Şu yeni sıkıntılı durumda, canavarların yalnızca arkamız dönükken ortaya çıktığına dikkat ettim; gerçekte ne bunlardan birini ortalık yerde ete kemiğe bürünürken

görmüştük, ne de bir an için canavarların odaya, gizli ve iyi tasarlanmış bir girişten başka bir yerden geldiği inancıyla aldatılacak kadar kusursuz akılyürütme yeteneklerimi kaybetmiştim.

Tars Tarkas'ın, Marslıların hava kardıktan sonra soğuktan korunmak için ipek pelerin, ipekten ve kürkten kaftan dışında giydikleri deri donanımlarındaki takılar arasında, geniş sırtında, omuzları ile beli arasına asılı, aşağı yukarı bir el aynası büyüklüğünde küçük bir ayna vardır.

Bir keresinde, gözlerim, daha yeni yıkılmış hasmına bakan Tars Tarkas'ın arkasındaki bu aynaya takıldı; parlak yüzeyinde fısıldamama sebep olan bir görüntü belirdiğini gördüm:

"Kımıldama Tars Tarkas! Tek bir kasını bile oynatma!"

Niye diye sormadı ama ben, bizim için çok fazla şey ifade eden tuhaf bir şeye bakarken bir heykel gibi kaldı.

Gördüğüm şey, arkamdaki duvarın bir kısmının hızlı hareketiydi. Miller üzerinde dönüyordu, onunla birlikte tam önündeki zeminin bir kısmı da dönüyordu. Sanki bir masa üzerine koyduğunuz gümüş bir doların ucuna bir kartvizit yerleştirmişsiniz de, kartın kenarı parayı mükemmel bir şekilde ikiye bölüyor gibiydi.

Kart duvarın dönmüş olan kısmını, gümüş dolar da yerdeki kısmı temsil edebilirdi. Her ikisi de, zemin ile duvarın bitişik kısımlarına o kadar iyi uymuşlardı ki, salonun loş ışığında göze çarpan bir çatlak yoktu.

Dönüş yarıya kadar tamamlandığında, duvar hareket etmeden önce, karşı tarafta kocaman bir canavar, dönen zeminin bu kısmı üzerine oturmuş halde ortaya çıkıyor, bölüm durduğunda canavar, bizim yandaki bölüm üzerinde bana bakar halde oluyordu. Çok basit bir düzenekti.

Ama beni asıl ilgilendiren şey, yarı dönmüş kısımdaki açıklığın sunmuş olduğu görüntüydü. İyi aydınlatılmış, birkaç erkekle kadının duvara zincirlenmiş olduğu büyük bir salon; onların önünde de belli ki gizli girişe komuta edip işleten lanet suratlı bir adam; ne Mars'ın Kırmızı adamları gibi kırmızı ne de Yeşil adamlar gibi yeşil; dalgalı sarı saçlı, iri yarı, benim gibi beyaz biri.

Arkasındaki mahkumlar Kırmızı Marslılardı. Onlarla birlikte, bize saldırmış olanlar gibi, diğerleri de onlar kadar azgın bir dizi yırtıcı canavar da zincirlenmişti.

Yeni düşmanımla karşılaşmak için döndüğümde içim çok rahattı.

"Salonun senin tarafındaki duvarına bak, Tars Tarkas" diye seslendim ona, "duvardaki gizli geçitlerden canavarları üzerimize salıyorlar." Ona çok yakındım; gizleri hakkındaki bilgimi, işkencecilerimizin duyamayacağı çok yavaş bir sesle fısıldamıştım.

Her birimiz odanın karşı taraflarına yüzümüz dönük kaldığımız sürece bize yeni bir saldırı olmadı, dolayısıyla bölümlerde, onlar olmadan hareketlerimizi gözleyemeyecekleri delikler olduğu çok belliydi.

En sonunda aklıma bir plan geldi. Sırtımı Tars Tarkas'a iyice yanaştırıp gözlerimi odanın benim tarafındaki ucundan ayırmadan, fısıldayarak tasarımı açıkladım.

Büyük Thark yapmış olduğum öneriyi homurdanarak onayladı; planıma uygun olarak, yüzümün dönük olduğu duvara doğru onun önünde yavaşça ilerlerken o da geri geri yürümeye başladı.

Gizli girişe üç metre kala yoldaşımı durdurdum; onu, önceden kararlaştırılan işareti verene kadar tamamıyla hareketsiz kalması için uyararak çarçabucak sırtımı, cel-

ladımız olmaya yeminli adamın yakıcı ve uğursuz gözlerini hissedebileceğim kapıya döndüm.

Gözlerim derhal Tars Tarkas'ın sırtındaki aynayı aradı, hemen ardından da, yabani dehşeti üstümüze salan duvar bölmesini yakından gözledi.

Çok beklemem gerekmedi çünkü altın yüzey hemencecik ve hızla hareket etmeye başladı. Tam o anda Tars Tarkas'a işaret ettim, ardından döner kapının içerde kalan kısmına sıçradım. Thark da aynı şekilde dönüp, döner kapı boşluğuna sıçradı.

Tek bir sıçrama benim bitişik odaya girmeme ve daha önce görmüş olduğum zalim suratlı herifle yüzyüze gelmeme yetti. Aşağı yukarı ben boylarda ve yapılıydı; görünüşte her bakımdan kesinlikle Dünyalılar gibiydi.

Belinde uzun bir kılıç, bir kasatura, bir hançer ve Mars'ta yaygın olan çok etkili radyum tabancalarından biri vardı.

Bendeyse silah olarak yalnızca bir uzun kılıç vardı; bu nedenle bütün Barsoom'daki savaş yasalarına ve etiğine göre, ya aynı silahla ya da daha az etkili bir silahla karşılık verilmesi gerektiği yolundaki düsturun, düşmanım üzerinde hiçbir ahlaki etkisi yok gibi görünüyordu; çünkü yanında ayağım yere değmeden önce tabancasını çekti ama uzun kılıcımla alttan bir vuruşum, ateş edemeden önce tabancayı elinden düşürmeme yetti.

Derhal uzun kılıcını çekti ve böylelikle, denk silahlarla, şimdiye kadar mücadele ettiğim en amansız çatışmalardan birine giriştik.

Herif harika bir kılıç ustasıydı, talimli olduğu da belliydi, bense bu sabaha kadar, on uzun yıl boyunca bir kılıcın kabzasına dokunmamıştım.

Ama savaş adımlarını bulmam uzun sürmedi, beş da-

kika içerisinde adam bunun onun son dövüşü olduğunu anlamaya başladı.

Yüzündeki ve vücudundaki bir düzine küçük yaradan kanlar akarken, savunmamı aşılmaz bulduğu için yüzü öfkeden mosmor kesilmişti.

"Kimsin sen beyaz adam?" diye tısladı. "Barsoomlu değil de dış dünyadan olduğun renginden belli. Bizden değilsin."

Son cümlesi aslında bir soruydu.

"Ya İssus Tapınağı'ndan biriysem?" diye çılgınca bir tahminle kendimi riske attım.

"Tanrı korusun!" diye haykırdı, artık hepten kana bulanmış yüzü bembeyaz oldu.

Başladığım şeyi nasıl sürdüreceğimi bilemedim ama koşullar gerektirdiğinde gelecekte kullanmam gerekirse diye bu fikri dikkatli bir biçimde bir kenara yazdım.

Cevabı, BİLDİĞİ kadarıyla benim İssus Tapınağı'ndan olabileceğimi ve orada benim gibi adamların olduğunu gösteriyordu; bu adam, ister tapınağın sakinlerinden korksun, ister sakinlerine ya da onların güçlerine saygı duysun, onlardan birine bir dolu zarar verdiği ve saygısızlık ettiği düşüncesinden titremişti.

Ama onunla şu an olan hesabım, önemli bir soyut akılyürütme gerektiren hesaptan farklı bir yapıdaydı; kılıcımı kaburgalarının arasına saplamak: bunu da ya birkaç saniye içerisinde yapacaktım ya da biraz daha sonra.

Zincirlenmiş mahkumlar mücadeleyi gergin bir sessizlik içerisinde izliyorlardı; kılıçlarımızın şakırtısı, çıplak ayaklarımızın hafif sürtünmesi ve ölümcül düellomuz sürerken kenetlenmiş dişlerimiz arasında birbirimize tısladığımız birkaç fısıltılı kelime dışında odada çıt çıkmıyordu.

Ama rakibimin bedeni yere hareketsiz yığılırken kadın mahkumlardan biri haykırdı.

"Arkana bak! Arkana bak! Arkanda!" diye feryat etti. İlk çığlığının ardından geriye döndüğümde, kendimi, hemen yanıbaşımda, aynı ırktan bir ikinci kişiyle karşı karşıya buldum.

Adam karanlık bir koridordan gizlice süzülmüştü; ben daha onu görmeden kaldırdığı kılıcını neredeyse indirmek üzereydi. Tars Tarkas ortalıkta yoktu; duvardaki, içeri girmiş olduğum gizli panel kapalıydı.

Şimdi yanımda olmasını o kadar isterdim ki! Saatlerdir neredeyse durmadan savaşıyordum; insanın gücünü tüketen böyle tecrübelerden ve maceralardan geçmiştim, bütün bunların yanısıra yaklaşık yirmi dört saattir ne boğazımdan tek bir lokma geçmişti ne de uyumuştum.

Takatim kalmamıştı, yıllardır ilk kez bir rakiple başa çıkma yeteneğim konusunda kuşku duymuştum; ama bana bu kadar hızlı ve acımasız yaklaşan rakibimle çatışmaya girmek dışında başka bir seçeneğim yoktu çünkü tek kurtuluşum, ani bir saldırıyla iki ayağını bir papuca sokmaktı –uzun süren bir çatışmayı kazanamazdım.

Ama belli ki herifin kafasında başka bir şey vardı, çünkü işini bitirmeye çabalarken yorgunluktan neredeyse canım çıktı, o ise geri çekilip hamlelerimi savuşturdu ve yana kaçtı.

Önceki rakibimden daha iyi kılıç kullanıyordu ve kabul etmeliyim ki kovalamacaya izin verdi ve sonunda, beni berbat bir salak –üstelik de ölü– biri yerine koymaya da yaklaştı.

En sonunda da, gitgide, nesneler gözlerimin önünde bulanıklaşmaya başlayana kadar güçten düştüğümü hissettim. Uyanık değil de uykudaymışım gibi sendeleyip

tökezledim, sonra da sıra onun hayatımı bitirmeye yaklaşan zarif küçük vuruşuna geldi.

Beni geri geri sürmüştü, arkadaşının cesedinin önünde durdum, sonra birdenbire üzerime atıldı beni geri çekilmeye zorladı, topuğum çarpınca da ölünün üzerinden geriye doğru devrildim.

Başım sert zemine, sesi duyulacak kadar şiddetle çarptı, ama buna hayatımı borçluyum çünkü aklım başıma geldi ve acı, öfkemi ayağa kaldırdı; öyle ki o an düşmanımı çıplak ellerimle parçalara ayırabilirdim. Doğrusu, yerden kalkarken sağ elimi kullanmasaydım, onun soğuk bir metal parçasına değmeyeceğine inanıyorum.

Sıradan birinin gözleri neyse bir savaşçının eli de mesleğinin araçlarından biriyle temas ettiğinde öyledir; dolayısıyla bunun, vurduğum sırada elinden fırlayıp düştüğü yerde duran ölünün silahı olduğunu bilmem için bakmama ya da akla ihtiyacım yoktu.

Beni hileyle yere düşüren adam koşarak hızla bana doğru geliyordu, parıldayan kılıcının ucu dosdoğru kalbime doğrultulmuştu; gelirken de dudaklarından, Gizemli Salon'da işitmiş olduğum acımasız ve alaycı kahkahaları dökülüyordu.

Ve böylece öldü, ince dudaklarında nefret dolu kahkalarının izleri ve kalbinde ölü arkadaşının silahından fırlamış bir mermiyle.

Vücudu, hücumunun gücüyle üzerime devrildi. Kılıcının sapı başıma çarpmış olmalı ki cesedin çarpmasıyla bilincimi kaybettim.

IV. BÖLÜM
THUVİA

Bir kez daha hayatın gerçeklerine uyanmamı sağlayan şey çatışma sesleri oldu. Bir an için ne nerede olduğumu ne de uyanmamı sağlayan seslerin nereden geldiğini anlayabildim. Sonra, yanında yattığım boş duvarın ötesinde ayak sesleri, korkunç canavarların hırıltıları, birbirine çarpan metallerden çıkan şakırtıları ile bir adamın derin derin solumalarını duydum.

Ayağa kalkınca sıcak bir şekilde karşılanmış olduğum salona hızlıca bir göz attım. Karşı duvardaki zincirlere bağlı mahkumlar ve vahşi canavarlar birbirinden farklı meraklı ifadelerle, gazapla, şaşkınlıkla ve ümitle bana bakıyorlardı.

Ümit duygusu, uyarı çığlığıyla hayatımı kurtarmış olan genç Kırmızı Marslı kadının güzel ve zeki yüzünde apaçık okunuyordu.

Marslıların bu yüksek ırkının açık kırmızı bakır rengi hariç, dış görünüşüyle Dünyalıların tanrısal ırklarına çok benzeyen kadın, bu olağanüstü güzel ırkın mükemmel bir örneğiydi. Üzerinde hiç süs olmadığı için konumunu tahmin edemedim ama mevcut durumda ya bir mahkum ya da bir köle olduğu ortadaydı.

Bölmenin diğer tarafındaki seslerin, yavaş yavaş, geri dönen yetilerimi sarsıp bunların olası anlamını kavramamdan önce birkaç saniye geçti. Sonra aniden bunlara, belli ki vahşi canavarlar ya da yabanıl insanlarla korkunç bir boğuşmanın içerisinde olan Tars Tarkas'ın neden olduğunu anladım.

Yüreklendirici bir narayla ağırlığımı gizli kapıya

verdim, kayalıklardan aşağı inmeyi de denedim. Sonra hummalı bir biçimde döner panelin sırrını çözmeye çalıştım ama uğraşım bir sonuç vermedi. Genç kadın mahkum bana seslendiğinde, uzun kılıcımı havaya kaldırıp o altın kütlesine indirmek üzereydim.

"Kılıcını şimdi kullanma Ey Güçlü Savaşçı, çünkü bir amaca hizmet edeceği an geldiğinde ona daha fazla ihtiyaç duyacaksın –sırrını bilen birinin hafif bir parmak dokunuşu, duygusuz metali parçalamaktan daha iyi yarar sağlar."

"Öyleyse bunun sırrını biliyorsun?"

"Evet; beni serbest bırak, ben de, eğer istersen, diğer dehşet salonuna girmeni sağlayayım. Prangalarımın anahtarı ilk öldürdüğün düşmanının üzerinde. Ama bu korkunç haydutlukla ya da her ne olursa bu korkunç tuzağın içerisinde serbest kalmış diğer yıkım biçimleriyle yüzyüze gelmeye niye dönesin ki?"

"Çünkü dostum orada tek başına dövüşüyor" diye cevap verdim ve çarçabuk, bu korkunç dehşet salonunun ölü bekçisinin cesedini elimle yoklayıp üzerinde anahtarları buldum.

Oval halkada bir dolu anahtar vardı ama güzel Marslı genç kadın hemen, belindeki kocaman kilidi açacak anahtarı seçti ve serbest kalır kalmaz aceleyle gizli panele yöneldi.

Yine halkadan bir anahtar aradı. Bu kez, duvardaki neredeyse görünmez bir deliğe ince, iğne benzeri bir şeyi soktu. Kapı anında ekseni etrafında döndü ve üzerinde durduğum zeminin bitişik kısmı beni Tars Tarkas'ın dövüştüğü salona taşıdı.

Muhteşem Thark sırtını iki duvarın köşesine vermişti, bir açıklık bekleyerek yarım daire biçiminde çömelmiş

yarım düzine kocaman canavarla yüzyüzeydi. Canavarların kan içinde kalmış başları ve omuzları, ihtiyatlı olmalarının nedeni olduğu kadar, şimdiye kadar karşı koyduğu saldırıların şiddetinin sessiz ama anlamlı tanıklığını taşıyan parlak savunması, Yeşil savaşçının silahşörlüğünü de kanıtlıyordu.

Keskin pençeler ve korkunç dişler kolunu, bacağını, göğsünü kelimenin tam anlamıyla dilim dilim etmişti. Uzun süre mücadele etmekten ve kan kaybından o kadar zayıf düşmüştü ki, duvardan destek almasa ayakta durabileceğinden bile emin değildim. Ama türünün azim ve yılmaz cesaretiyle hala korkunç ve acımasız düşmanlarıyla mücadele ediyordu –kabilesinin şu eski deyişinin vücut bulmuş haliydi: "Başıyla bir eli bile kalsa bir Thark mücadeleden zaferle çıkabilir".

İçeri girdiğimi görünce sert dudaklarında sert bir gülümseme belirdi ama bu gülümsemenin, rahatlamanın işareti mi yoksa sadece benim kanlı ve perişan görünüşümün komikliğinden mi olduğunu anlayamadım.

Keskin uzun kılıcımla çarpışmaya dalmak üzereyken omuzumda yumuşak bir el hissettim ve dönerek, şaşkınlıkla, genç kadının beni salona kadar izlemiş olduğunu gördüm.

"Bekle" diye fısıldadı, "onları bana bırak". Beni yana itti, hırıldayıp duran haydutların önüne o savunmasız ve silahsız haliyle çıktı.

İyice yaklaşınca alçak ama buyurgan sesle tek bir Marsça kelime söyledi onlara. Kocaman canavarlar yıldırım hızıyla kadına doğru geldiler ve ben onun yanına ulaşamadan paralanmıştır diye görmek için baktım ama gördüğüm, yaratıkların, hak ettikleri bir dayağı bekleyen köpek yavruları gibi onun ayakları dibine sinmiş olduklarıydı.

Kadın yeniden onlarla konuştu, ama sesler o kadar alçaktı ki ne konuştuklarını duyamadım, sonra da ayağının dibinden ayrılmayan altı güçlü canavarla birlikte salonun karşı tarafına doğru yollandı. Onları birer birer gizli bir panelden öteki odaya soktu. Sonuncusu da hayretten açılmış gözlerle durduğumuz salondan öteki odaya geçince kadın dönüp bize gülümsedi, sonra bizi yalnız bırakarak kendisi de gözden kayboldu.

Bir an için ikimiz de ağzımızı açamadık. Sonra Tars Tarkas şunları söyledi:

"Geçtiğin bölmenin ötesinde kavga seslerini duydum ama tabanca sesi duyana kadar senin için endişe etmedim John Carter. Bütün Barsoom'da, seninle çıplak çelikle karşılaşıp hayatta kalabilecek kimse olmadığını biliyordum ama silah sesi, sende ateşli silah olmadığını bildiğim için, içimdeki son ümit kırıntısını alıp götürdü. Anlatsana."

Anlattım. Sonra birlikte az önce salona girmiş olduğum gizli paneli aradık –kadının vahşi yoldaşlarını sokmuş olduğu odanın karşı ucundaki gizli paneli.

Ne var ki, panelin gizli kilidini açmak için gösterdiğimiz her çaba boşa çıktı. Gizli panelin ötesinde bizi dış dünyaya götürecek bir geçit olabileceği ümidini taşıyorduk.

İçerideki mahkumların sıkı sıkıya zincirlenmiş olmaları, bu kelimelere sığmaz yerde oturan korkunç yaratıklardan kesinlikle bir kaçış yolu olması gerektiğine inanmamız için yeter de artardı.

Defalarca bir o kapıya bir bu kapıya, salonun bir ucundaki açması zor altın panelden diğer uçtaki eşine –ikisi de bana mısın demiyordu–dönüp durduk.

Neredeyse bütün ümitlerimiz tükenmişti ki, paneller-

den biri bizden yana döndü, vahşileri alıp götürmüş olan genç kadın bir kez daha yanımızda durdu.

"Kimsiniz?" diye sordu, "Dor Vadisi'nden ve seçtiğiniz ölümden kaçmaya cüret etmenizi sağlayan göreviniz ne?"

"Ben ölümü seçmedim hanımefendi" dedim. "Ne Barsoomluyum ne de İss Irmağı'nda gönüllü bir hac yolculuğuna çıktım. Yanımdaki arkadaşım da bütün Tharkların Jeddak'ı; yaşayan dünyaya geri dönüş için henüz bir talepte bulunmamış olsa da, onu bu korkunç yere çeken yanılsamadan çıkarıp yanımda götüreceğim.

"Ben başka bir dünyadanım. Ben John Carter'ım, Helium Jeddak'ı Tardos Mors Sarayından bir Prensim. Belki benim hakkımdaki söylenti kırıntıları sizin bu cehennemi mekanınıza sızmış olabilir."

Gülümsedi.

"Evet" diye cevap verdi, "terk ettiğimiz dünyada olan bitenlerin hiçbiri burada bilinmiyor. Yıllar yıllar önce senin hakkında bir şeyler duymuştum. Thern'ler senin nereye kaybolmuş olduğunu merak edip durdular; çünkü ne hac yolculuğuna çıkmıştın ne de Barsoom'da izine rastlanmıştı."

"Anlat bana" dedim, "kimsin ve niye bir mahkumun, buranın korkunç canavarları üzerinde, bir mahkumdan veya bir köleden beklenebileceğinden çok daha fazla etkisi ve yetkisi var?"

"Köleyim" diye cevapladı. "On beş yıldır bu berbat yerde köleyim ve artık benden bıktıkları ve bana öğretilmiş olan kendi usullerinin bilgisinin bana verdiği güçten korktukları için bu yakınlarda beni ölüme mahkum ettiler."

Titredi.

"Nasıl bir ölüm?" diye sordum.

"Kutsal Thernler insan eti yerler," diye cevapladı beni; "ama yalnızca bir bitki adamın emici dudakları altında ölenlerin –hayatın kirletici kanının çekildiği– etini. Bu korkunç sona mahkum edildim. Ortaya çıkmanız planlarını kesintiye uğratmasaydı birkaç saat içerisinde işim bitmişti."

"Öyleyse John Carter'ın hışmına uğrayanlar Kutsal Thernler miydi?" diye sordum.

"Yo, yo, hayır; yere serdiklerin daha düşük seviyeden thern'lerdi ama aynı zalim ve iğrenç ırktandırlar. Kutsal Thernler, kurbanlarını ve ganimetlerini topladıkları geniş diyara bakan bu korkunç tepelerin yamaçlarında kalırlar.

"Labirent gibi geçitler bu mağaraları Kutsal Thernler'in lüks saraylarına bağlar. Bu geçitler sayesinde pek çok hizmetlerini daha düşük thern'lere, kölelere, mahkumlar sürüsüne ve korkunç canavarlara –bu güneşsiz dünyanın korkunç sakinleri– gördürürler.

"Bu geniş dolambaçlı geçitler ve sayısız salon ağı içerisinde loş ve dehşet verici yeraltı dünyasında doğmuş, hiç gün ışığı görmemiş –hiçbir zaman da göremeyecek olan– erkekler, kadınlar, canavarlar vardır.

"Bunlar thern ırkının emirlerini yerine getirmek, eğlenmelerini ve hizmetlerini görmek için tutulurlar.

"Zaman zaman bahtsız bir hacı, soğuk İss'ten sessizlik denizine sürüklenir, İssus Tapınağı'nı koruyan bitki adamlardan ve büyük beyaz maymunlardan kaçar ve thern'lerin vicdansız pençesine düşer; ya da benim kör talihimde olduğu gibi, kişiye, tesadüfen nehrin, altın uçurumlar boyunca geçip dağların iç kısımlarından, Kayıp Korus Denizi'ne dökülmek üzere çıktığı yerin üzerindeki çıkıntıda nöbet tutan Kutsal Thern tarafından göz konur.

"Dor Vadisine ulaşan herkes, geleneğe göre, bitki adamlar ve maymunların yasal yemidir; thern'lerin payına da silahları ve takıları düşer, ama eğer biri, birkaç saatliğine bile olsa, vadinin korkunç sakinlerinden kaçarsa, thern'ler bunun kendilerine ait olduğunu talep edebilirler. Yine nöbetteki Kutsal Thern, göz koyduğu bir kurban görürse, vadinin akıl yoksunu yabanıllarının haklarını genellikle çiğner ve eğer onu adil bir biçimde elde edemezse ödülünü hileli yollardan elde eder.

"Ara sıra Barsoom'daki hurafenin aldatılmış bir kurbanının, Dor Vadisi'ne girip de İssus Tapınağı'nın duvarlarınına ulaşmadan önce İss'in bin altı yüz kilometre aktığı yeraltı geçidinden çıktığı andan itibaren kendisine rahat vermeyen sayısız düşmanın pençelerinden kaçacağı söylenir; ama birini burada bekleyen yazgı, Kutsal Thernlerin bile aklına gelemeyen yazgı, bu altın kaplı duvarlardan içeri giren kişinin, bu duvarların zamanın başlangıcından bu yana barındırdıkları gizemleri açıklamak için geri dönmeyecek olmasıdır.

"Thern'lere ait İssus Tapınağı, dış dünya halklarının, kendilerinin olduklarını sandıkları Dor Vadisi'dir; bu yaşamdan sonra geçtikleri huzur, sığınak ve mutluluk barınağıdır ve bu zihinsel bakımdan dev ve ahlaki bakımdan cüce kalmış ırkın çok güçlü bir biçimde başvurduğu bedensel hazlar arasında harcanmış sonsuzlukların sonsuzluğudur."

"İssus Tapınağı, anladığım kadarıyla, cennet içinde cennet" dedim. "Umalım ki thern'lerle burada karşılaşıldığı gibi orada da karşılaşılsın."

"Kim bilir?" diye mırıldandı kız.

"Thern'ler, senin anlattıklarından çıkardığım, bizden daha az ölümlü değiller; yine de her zaman Barsoomlu-

ların onları tanrılardan sözeder gibi huşu ve hürmetle andıklarını duydum."

"Thern'ler ölümlüdür" diye cevapladı. "Senin ya da benim gibi şu ya da bu sebepten ölürler: Kendilerine biçilmiş bin yıllık yaşam süresini doldurduklarında, gelenek uyarınca mutluluk içerisinde, İssus'a çıkan uzun tünele girerler.

"Kendilerine biçilmiş yaşam süresinden önce ölenler, yaşam sürelerinin kalanını bitki adam olarak geçirirler; bu sebepten ötürü thern'ler, bitki adamların, bu korkunç yaratıkların her birinin önceden bir thern olduğuna inanırlar."

"Peki bir bitki adam ölür mü?" diye sordum.

"Ölümsüzlüğü içerisinde kalan thern'nin, doğumundan sonra bin yıl geçmeden ölürse ruhu büyük beyaz maymuna geçer; maymun da, tam olarak bin yıl sona ermeden ölürse ruh sonsuza dek kaybolur ve bütün sonsuzluğu, güneş batıp da tuhaf şekiller Dor Vadisi'nde yürümeye başlayınca devinen ayların altındaki sessiz denizde kıvrılıp duran binlerce sümüksü ve korkunç silian'ın bedenine geçer."

"Öyleyse bugün birkaç Kutsal Thern'i silian'a yolladık" dedi Tars Tarkas gülerek.

"Geldiğinde sizin ölümünüz daha korkunç olacak" dedi kadın. "Geldiğinde de kaçamayacaksınız."

"Yüzlerce yıl önce biri kaçmıştı" diye hatırlattım, "bir şey eskiden başarıldıysa yeniden başarılabilir."

"Denemek bile faydasız" dedi umutsuzca.

"Ama biz deneyeceğiz!" diye haykırdım. "İstersen bizimle gelebilirsin".

"Kendi halkım tarafından öldürülmek ve hatıramı ailem ve ulusum için yüzkarası haline getirmek için mi?

Tardos Mors Sarayından bir prens daha makul şeyler önermeli."

Tars Tarkas sessizce dinledi, ama gözlerinin bana dikili olduğunu hissedebiliyordum. Cevabımı da hükmü okuyan bir jüri başkanını dinleyen biri gibi beklediğini biliyordum.

Kıza yapmasını söylediğim şey bizim de kaderimizi belirleyecekti, çünkü asırlık hurafenin kaçınılmaz kararına boyun eğersem hepimizin burada kalması ve bu korkunç dehşet ve zulüm yerinde kaderine rıza göstermesi gerekiyordu.

"Yapabilirsek kaçmaya hakkımız var" diye cevap verdim. "Başarırsak moral duygularımız zedelenmez çünkü kutsal Dor Vadisi'ndeki efsanevi sevgi ve huzur yaşamının berbat ve aşağılık bir aldatmaca olduğunu biliyoruz. Vadinin kutsal olmadığını biliyoruz; Kutsal Thernler'in kutsal olmadıklarını; gerçek yaşamı bizim bildiğimizden daha fazla bilmeyen, zalim ve kalpsiz ölümlü bir ırk olduklarını biliyoruz.

"Kaçmak için her çabayı göstermemiz bizim sadece hakkımız değil, döndüğümüzde kendi halklarımız tarafından aşağılanıp zulüm göreceğimizi bilsek bile yapmaktan çekinmememiz gereken önemli bir görevdir.

"Ancak böylelikle hakikati bilmeyenlere bildirebiliriz. Hikayemize itibar edilme olasılığı çok az olsa da, imkansız hurafelere aptalca bağlanmış ölümlüler olarak önümüzde duran çıplak görevden kaçınmamız halinde ödlekçe davranmış oluruz.

"Yine birkaçımızın tanıklığının ağırlığıyla, ifadelerimizin doğruluğunun kabul edilebilme, en azından bu korkunç sözde cennete araştırma seferi yollamayla sonuçlanacak bir uzlaşı sağlama olasılığı var."

Hem kız hem de Yeşil savaşçı bir süre düşünceli düşünceli sessiz kaldı. Nihayet kız sessizliği bozdu.

"Daha önce konuyu hiç bu çerçevede düşünmemiştim" dedi. "Gerçekten bu berbat yerde sürdürdüğüm korkunç yaşamdan tek bir ruhu kurtarabilecek olsam hayatımı bin kez verirdim. Evet haklısın. Gidebileceğimiz yere kadar seninle geleceğim; ama korkarım asla kaçamayacağız."

Dönüp Thark'a soran gözlerle baktım.

"İster İssus'un kapılarına, ister Korus'un dibine" diye konuştu Yeşil savaşçı. "İster kuzeydeki karlara ister güneydeki karlara. Tars Tarkas, John Carter nereye giderse peşinden gidecek. İşte konuştum."

"Öyleyse gelin" diye haykırdım, "harekete geçmeliyiz, çünkü bu dağın ortasında ve bu ölüm salonunun dört duvarı içerisinde kaldıkça kaçmamız mümkün değil."

"Gelin öyleyse" dedi kız, "ama thern'lerin ülkesi içerisinde buradan daha kötü bir yer bulamayacağınızı düşünerek kendinizi kandırmayın."

Böyle söyleyerek, bizi, kendisini bulmuş olduğum daireden ayıran gizli paneli döndürdü ve yeniden diğer mahkumların olduğu yere girdik.

Burada erkekli kadınlı on Kırmızı Marslı vardı. Tasarımızı onlara kısaca anlattığımızda, her biri bütün yapının yanlışlığını acımasızca deneyimlemekle birlikte, eski bir hurafeye karşı çıkarak kadere meydan okumaktan dolayı oldukça korktukları belli olsa da, güçlerini bizimle birleştirmeye karar verdiler.

Thuvia, özgürlüğüne ilk kavuşturduğum kız, çok geçmeden diğerlerini de serbest bıraktı. Tars Tarkas'la ben iki thern'nin, kılıçlardan, hançerlerden ve Kırmızı

Marslılar tarafından yapılmış tuhaf ve ölümcül türdeki tabancalardan ibaret silahları üzerlerinden aldık.

Ateşli silahları iki kadına vererek –bunlardan biri Thuvia'ydı–silahları yettiği kadarıyla yandaşlarımız arasında dağıttık.

Thuvia'nın rehberliğinde, hızlıca ama dikkatlice, uçurumun sert metalinden oyulmuş büyük salonlardan geçerek, dolambaçlı dehlizleri izleyerek, yokuşlar çıkarak, zaman zaman yaklaşan ayak sesleri üzerine kendimizi karanlık girintilerde gizleyerek bir geçitler labirentine daldık.

Thuvia, hedefimizin, içerisinde çok sayıda silah ve cephanenin bulunduğu uzak bir depo olduğunu söyledi. Oradan, bizi, Kutsal Thernler'in sığınağının tam kalbinden onların olmadığı dünyaya doğru, yolumuzu açmak için hem ince bir zeka hem de muazzam bir mücadele gerektiren, uçurumların zirvesine götürecekti.

"O zaman bile" diye bağırdı kadın, "Kutsal Thern'nin kolu uzundur. Barsoom'daki her ulusa uzanır. Gizemli tapınakları her topluluğun kalbinde gizlidir. Kaçıp nereye gidersek gidelim, gelişimizin haberinin bizden önce vardığını ve küfre sapmalarımızla havayı kirletmeden önce ölümün bizi beklediğini göreceğiz."

Önemli bir aksaklıkla karşılaşmadan bir saat kadar ilerlemiştik; büyük bir salona girip biriyle, belliki bir thern'le, karşılaştığımızda Thuvia bana, ilk hedefimize yaklaştığımızı fısıldadı.

Adamın deri kemerlerine ve mücevherlerle süslü takılarına ek olarak, alnında, yaklaşık yirmi yıl önce, tam ortasına, aynısını atmosfer fabrikasındaki ufak tefek yaşlı adamın göğsünde görmüş olduğum, iri bir taş yerleştirilmiş büyük bir altın halka vardı.

Bu, Barsoom'un paha biçilmez mücevheridir. Yalnızca iki tanesinin varlığı bilinmektedir ve bunları, Mars'ın dört bir yanına yapay atmosfer pompalayan büyük makinaların çalışmasını sağlasın diye –zorlu kapılarının, bütün dünyadaki yaşamı derhal yok olmaktan kurtarabilen sırrını benim bildiğim– devasa atmosfer fabrikasına yerleştirilen iki yaşlı adam rütbe ve konumlarının işareti olarak takardı.

Karşı karşıya geldiğimiz thern'nin taktığı taş, daha önce görmüş olduğum taşla aynı büyüklükteydi; iki buçuk santimetre kadar. Dokuz farklı ve belirgin ışın saçıyordu; dünyadaki prizmanın yedi temel rengi, yanı sıra Dünya üzerinde bilinmeyen ama tarif edilemez güzellikte iki ışın daha.

Thern bizi görünce gözlerini iki çirkin çizgi olacak kadar kıstı.

"Dur!" diye bağırdı. "Bu da ne demek oluyor Thuvia?"

Kız cevap olarak tabancasını doğrulttu ve tereddüt etmeden ateşledi. Adam gık bile diyemeden cansız yere serildi.

"Hayvan herif!" diye tısladı. "Bunca yıldan sonra nihayet öcümü aldım."

Sonra, belli ki dudakları bir açıklama yapmak üzere aralandı, bana doğru dönüp bakınca birden gözleri faltaşı gibi açıldı ve hafif bir çığlıkla bana doğru geldi.

"Ah Prens" diye haykırdı, "kader yüzümüze güldü. Yol hala zor ama yerde yatan şu aşağılık şeyle dış dünyaya ulaşabiliriz. Bu Kutsal Thern'le aranızdaki olağanüstü benzerliğin farkındasınız değil mi?"

Adamın kesin olarak endamı, gözleri ve yüz hatları benimkine benziyordu; ama şu öldürmüş olduğum iki

herif gibi sarı, lüle lüle saçları vardı benim saçlarımsa kara ve kısa kesimliydi.

"Ne benzemesi?" diye sordum Thuvia'ya. "Benim kara, kısa saçlarımla, bu cehennem tarikatının sarı saçlı rahibine benzememi mi diliyorsun?"

Gülümsedi, cevap olarak öldürdüğü adama yaklaştı, yanına diz çöküp alnındaki altın halkayı çıkardı, sonra da, şaşkın bakışlarım arasında cesedin saçlarını kavrayıp çekti.

Ayağa kalkarak bana doğru geldi ve sarı peruğu kara saçlarımın üzerine yerleştirdi, muhteşem mücevherli altın halkayla da taçlandırdı.

"Şimdi onun kemerlerini tak Prens" dedi, "artık istediğin thern bölgesinden geçebilirsin, çünkü Sator Throg Onuncu Devrin Kutsal Thern'idir ve türünün en güçlüsüdür."

Kadının söylediğini yapmak için ölü adama doğru eğilince adamın saçının olmadığını, başının bir yumurta gibi kel olduğunu fark ettim.

Şaşkınlığımı gören Thuvia, "Bunların hepsi doğuştan böyle" diye açıkladı. "Doğdukları ırkın altın renginde gür saçları vardı ama yüzlerce yıldır şu anki ırk tamamiyle keldir. Dolayısıyla peruk, kıyafetlerinin bir parçası haline geldi; o kadar önemli bir parçası haline geldi ki, bir thern için halk önüne onsuz çıkmak en derin utanç sebebidir."

Çok geçmeden Kutsal Thern kıyafetleri giymiş olarak ayaktaydım.

Thuvia'nın önerisi üzerine, salıverilmiş mahkumlardan ikisi, ölü thern'nin cesedini omuzlarına alıp taşıdılar; böylece başka bir aksilik yaşamadan yola devam edip depoya vardık.

Burada Thuvia'nın ölü thern'den aldığı anahtarlar salona girmemizi sağladı ve kendimizi derhal silah ve mühimmatla adamakıllı donattık.

O ana kadar yorgunluktan canım çıktığı için artık daha ileriye gidemezdim, Tars Tarkas'a da aynısını yapmasını söyleyip serbest bırakılanlardan iki mahkuma gözlerini dört açmalarını tembih ettim, sonra kendimi yere bıraktım.

Anında uyumuşum.

V. BÖLÜM
TEHLİKELİ KORİDORLAR

Deponun zemininde ne kadar uyuduğumu bilmiyorum ama saatlerce uyumuş olsam gerek.

Alarm seslerine uyandım, yaylım ateşi açılıp da yeraltı koridorları boyunca sağır edici sesler yankılandığında gözlerimi zar zor açtım, kafamı toparlayıp tam olarak nerede olduğumu da çıkaramadım.

Anında ayağa kalktım. Girmiş olduğumuz deponun karşı ucundaki büyük girişte bir düzine daha alt seviyede thern'le karşı karşıya gelmiştik. Etrafımda, benim gibi zeminde uyumuş, dolayısıyla da ilk yaylım ateşinden kurtulmuş olan Thuvia ve Tars Tarkas dışında, yoldaşlarımın cesetleri yatıyordu.

Ayağa kalkınca thern'ler silahlarını indirdiler, yüzleri üzüntüden, şaşkınlıktan ve telaştan allak bullak olmuştu.

Durumu derhal lehime çevirdim.

"Bu da ne demek oluyor?" diye öfkeyle bağırdım. "Sator Throk kendi uyrukları tarafından mı öldürülecek?"

Diğerleri, sanki kudretli birinin huzurundan sıvışmaya çalışır gibi yan yan kapıya doğru çekilirken, "Merhamet et, ey Onuncu Döngünün Efendisi!" diye haykırdı adamlardan biri.

Thuvia, "Burada ne işleri olduğunu sor" diye fısıldadı bana.

"Niye burdasınız?" diye haykırdım.

"Dış dünyadan iki kişi thern'lerin bölgelerinde serbestçe dolaşıyor. Thernlerin Babasının emriyle onları arıyorduk. Biri beyaz tenli, kara saçlı, diğeri iri yarı Yeşil bir savaşçı". Adam burada durup Tars Tarkas'a baktı.

Thark'ı göstererek "İşte onlardan biri" dedi Thuvia, "kapıdan bu ölü adama bakarsanız belki diğerini de tanırsınız. Daha aşağı seviyedeki muhafız thern'lerin yapamadığını sonuçlandırmak Sator Throg ve onun zavallı kölelerine kaldı. Birini öldürdük, diğerini de esir ettik; Sator Throg bunun için bize özgürlüğümüzü vermişti. Şimdi ahmaklığınızla gelip benim dışımda herkesi öldürdünüz ve kudretli Sator Throg'u da öldüreyazdınız."

Adamlar pek süklüm püklüm ve korkmuş görünüyorlardı.

Thuvia bana, "Bu cesetleri bitki adamlara atıp yerlerine dönseler daha iyi olmaz mı Ey Kudretli Kişi?" diye sordu.

"Evet, Thuvia'nın size söylediği gibi yapın" dedim.

Adamlar cesetleri toplarken, ölmüş Sator Thorg'u kaldırmak için eğilmiş adamın, dikkatlice incelemek için onun yüzünü çevirdiğini, sonra da benden tarafa çaktırmadan gözucuyla kaçamak, sinsi bir bakış attığını fark ettim.

Birşeylerden kuşkulanmış olduğuna yemin edebilirdim ama sesini çıkarmaya kalkışmayarak sessiz kalması bunun yalnızca bir kuşku olduğunun kanıtıydı.

Yeniden, cesedi odadan taşırken, bana hızlı ama sorgulayan bir bakış attı, sonra da gözlerini bir kez daha, kollarındaki ölünün kel ve parlak kafasına çevirdi. Salon dışında yandan duruşunda son kısacık bakışla gördüğüm, dudaklarındaki kurnaz bir zafer gülümsemesiydi.

Sadece Tars Tarkas, Thuvia ve ben kalmıştık. Thern'lerin keskin nişancılığı, dünyanın tehlikelerle dolu özgürlüğünü elde etmek için küçük şansları olsun olmasın, yoldaşlarımızı bizden koparmıştı.

Dehşet kafilesindeki son kişi de gözden yitince kız bir kez daha kaçışımıza devam etmemizde ısrar etti.

O da Sator Throg'u taşıyan thern'nin sorgulayıcı bakışlarını fark etmişti.

"Bu bizim için hayra alamet değil ey Prens" dedi. "Çünkü bu adamın sizi yanlış yapmakla suçlama şansı yok ama olan bitenin etraflıca soruşturulmasını isteyecek daha yetkili birileri var; Prensim bu da sahiden felaketimiz olur."

Omuzlarımı silktim. İçinde bulunduğumuz durum her halükarda ölümle sonuçlanacak gibi görünüyordu. Uyku beni canlandırmıştı ama kan kaybından ötürü hala zayıftım. Yaralarım sızlıyordu. Hiçbir tıbbi yardım olası görünmüyordu. Yeşil Marslı kadınların tuhaf merhem ve losyonlarının nerdeyse mucizevi sağıltım gücünü öylesine arzuluyordum ki! Bir saat içerisinde beni eski halime getirirlerdi.

Cesaretim kırıldı. Tehlike karşısında hiçbir zaman böylesi bir ümitsizlik duygusuna kapılmamıştım. Sonra, nereden çıktıysa bir esinti, Kutsal Thern'nin uzun sarı buklelerini yüzüme savurdu.

Bu bukleler yine de özgürlüğe giden yolu açamazlar mıydı? Vaktinde davranırsak genel alarm verilmeden önce yine de kaçma şansımız var mıydı? En azından deneyebilirdik.

"Herif ilk olarak ne yapacak Thuvia?" diye sordum. "Bizi yakalamak için geri dönmeleri ne kadar sürer?"

"Doğrudan Thernlerin Babasına, yaşlı Matai Shang'a gidecektir. Huzura kabul edilmek için beklemek zorunda kalabilir, ama o aşağı seviyedeki thern'ler arasında çok yukarlarda olduğu için, aslında onlar arasında bir thorian'dır, Matai Shang onu çok bekletmeyecektir.

"Sonra Thernlerin Babası onun hikayesine itimat ederse, sonraki saat dehlizler ve salonlar, avlular ve bahçeler bizi arayanlarla dolacak."

"Öyleyse ne yapacaksak bir saat içerisinde yapmamız gerekecek. En iyi yol, Thuvia, bu göksel Hades'ten en kısa çıkış yolu nedir?"

"Doğruca uçurumların tepesine Prens" diye cevap verdi, "sonra da bahçelerden geçip iç avlulara. Yolumuz oradan thern'lerin tapınağına ve onların karşısındaki dış avluya uzanacak. Sonra surlar –Ah Prens, hiç umut yok. On bin savaşçı bu korkunç yerden özgürlüğe çıkış yolu bulamadı.

"Zamanın başlangıcından bu yana thern'ler, kalelerininin savunmasına ufak ufak, taş taş üstüne koyarak eklenti yapmışlardır. Kesintisiz ele geçirilemez istihkamlar hattı Otz Dağları'nın dış yamaçlarını çevreler.

"Surların arkasındaki tapınaklarda kalan bir milyon savaşçı hep hazır bekler. Avlular ve bahçeler köleler, kadınlar ve çocuklarla doludur.

"Bir taş atımı mesafeyi bile fark edilmeden kat etmek mümkün değildir."

"Thuvia eğer başka bir yol yoksa, niye bu güçlükler hakkında kafa yormuyoruz? Bunları göze almamız gerek."

"İşe hava karardıktan sonra kalkışsak daha iyi olmaz mı?" diye sordu Tars Tarkas. "Güpegündüz bir şans var gibi görünmüyor."

"Geceleyin bir parça daha şans olur ama o zaman bile surlar iyi korunuyor; olasılıkla gündüzden daha iyi. Gerçi avlularda ve bahçelerde daha az kişi olur" dedi Thuvia.

"Saat kaç?" diye sordum.

"Beni zincirlerimden kurtardığında geceyarısıydı" dedi Thuvia. "İki saat sonra depoya ulaştık. Orada on dört saat uyudun. Şimdi yeniden nerdeyse günbatımı olmalı. Gel, uçurumdaki yakın bir pencereye gidip emin olalım."

Böyle söyleyerek, dönüp duran koridorlar boyunca, ani bir dönüşte Dor Vadisi'ne tepeden bakan bir açıklığa gelene kadar önümüz sıra gitti.

Güneş, koskoca kırmızı bir küre, batı Otz sırasının altında batıyordu. Hemen altımızda, balkonunda nöbet tutan Kutsal Thern vardı. Resmi kırmızı cüppesine, güneş battığında karanlıkla aniden ortaya çıkacak soğuktan ötürü sıkı sıkı sarınmıştı. Mars'ın atmosferi o kadar incedir ki, güneşten çok az ısı emer. Gündüz saatlerinde sürekli aşırı sıcaktır, geceleri de son derece soğuk. İnce atmosfer, Dünya'da olduğunun tersine, güneş ışınlarını ne kırar ne de dağıtır. Mars'ta alacakaranlık yoktur. Günün kocaman küresinin ufkun altında gözden yittiğindeki etkisi, tam olarak bir salondaki tek lambanın söndürülmesi gibidir. Parlak bir ışıktan, hiçbir uyarı olmadan tam bir karanlığa gömülürsünüz. Sonra aylar ortaya çıkar; Mars'ın gizemli, sihirli ayları gezegenin karşısında hızla dönüp duran dev göktaşları gibi.

Batan güneş Korus'un doğu kıyılarını, kıpkırmızı çayırı ve görkemli ormanı pırıl pırıl aydınlatmıştı. Ağaçların altında beslenen pek çok bitki adam sürüsü gördük. Yetişkinler ayaklarının ucu ve güçlü kuyrukları üstünde dikiliyordu, pençeleri ulaşabildikleri her yaprağı ve dalı buduyordu. O anda, gözlerimi korulukta açtığım zaman, özenle budanmış ağaçların, burasının uygar bir halkın parkı olduğu yollu yanlış düşünceye beni nasıl götürdüğünü anladım.

Bakarken gözlerim, altımızdaki uçurumun tabanından çıkıp gürül gürül akan İss'in üzerinde dolaştı. Az sonra, dağdan, dış dünyanın kayıp ruhlarıyla dolu bir kayık çıktı. Bir düzine kadardılar. Tümü de Mars'ta baskın olan, son derece uygar ve kültürlü Kırmızı ırktandı.

Altımızdaki balkonun üzerindeki habercinin gözleri, bizim gözlerimiz gibi hemen ölüme mahkum bu gruba yöneldi. Başını kaldırdı ve başdöndürücü yükseklikteki yerini çevreleyen alçak korkuluğun üzerinden eğilerek, cırtlak, tuhaf feryatlarla bu cehennemi yerin şeytanlarını hücüm etmeye çağırdı.

Bir an için canavarlar doğrulup kulaklarını diktiler, sonra da koca, hantal sıçramalarla arayı kapatarak nehir kıyısına doğru sel gibi gelmeye başladılar.

Korkunç sürü görüş alanına girdiğinde topluluk karaya çıkmış çimenlikte duruyordu. Kısa ve boşuna bir savunma çabası oldu. Kocaman, iğrenç şekiller, kurbanlarının bedenlerinin üzerine kapandılar ve çok sayıda emici ağız kendisini avlarının etine sabitledi. Sonrası sessizlik.

Tiksintiyle arkamı döndüm.

"Kendi payları çok geçmeden tükenecek" dedi Thuvia. "Bitki adamlar arterleri boşaltıklarında büyük beyaz maymunlar eti alacaklar. Bak işte geliyorlar."

Gözlerimi kızın işaret ettiği yöne çevirince, bir düzine büyük beyaz canavarın vadi boyunca nehir kıyısına doğru koştuğunu gördüm. Sonra güneş battı ve neredeyse elle tutulabilecek karanlık bizi yuttu.

Thuvia vakit kaybetmeden, bizi bulunduğumuz yerden binlerce metre yukarda olan uçurumun üstüne götüren dolambaçlı koridorda önümüze düştü.

İki kez, galeriler arasında başıboş dolaşan büyük banth'lar ilerlememizi engelledi ama her seferinde Thuvia onlara alçak sesle emir verdi, hırıldayan canavarlar da suratsızca sıvışıp gittiler.

Gülümseyerek, "Bütün engellerimizi bu azgın canavarların üstesinden geldiğin kadar kolayca halledeceksen, önümüzde hiçbir güçlük kalmaz" dedim kıza. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

Güldü, sonra da ürperdi.

"Pek bilemiyorum" dedi. "Buraya ilk geldiğimde Sator Throg'u kızdırdım, çünkü onu reddettim. İç bahçelerdeki büyük dehlizlerden birine atılmamı emretti. Dehliz banth'larla doluydu. Kendi ülkemde komuta etmeye alışıktım. Sesimdeki bir şey, ne olduğunu bilmiyorum, bana saldırmak için atılacak canavarları sindirdi.

"Sator Throg'un arzuladığı gibi beni parçalamak yerine ayaklarıma sürtündüler. Sator Throg ve arkadaşlarının gördükleri şey o kadar hoşlarına gitti ki beni bu korkunç yaratıkları eğitmek ve idare etmek için alıkoydular. Hepsini adlarıyla bilirim. Birçoğu bu alt bölümlerde dolaşırlar. Bunlar çöpçüdür. Pek çok mahkum burada onların dişleri arasında can verdi. Banth'lar en azından bu bakımdan sağlık sorununu çözüyorlar.

"Yukardaki bahçelerde ve tapınaklarda dehlizlerde tutulurlar. Thern'ler onlardan korkarlar. Banth'lar yü-

zünden, görevlerinin gerektirdiği durumlar dışında alt kısımlara nadiren gitmeye cesaret ederler."

Thuvia'nın söylemiş oldukları aklıma hemen bir fikir getirdi.

"Niye üç beş banth alıp yukarı doğru, önümüz sıra sürmüyoruz?" dedim.

Thuvia güldü.

"Eminim bu, dikkati bizden uzaklaştırır" dedi.

Düşük, tekdüze, yarı mırıldanır bir sesle seslenmeye başladı. Bunu sıkıcı yeraltı geçitleri ve salonları labirenti boyunca yürürken de sürdürdü.

Çok geçmeden arkamızda, bize yakın yumuşak ayak sesleri duyulur oldu; döndüğümde, gerimizdeki koyu karanlıklarda parlayan kocaman, yeşil bir çift göz gördüm. Başka bir tünelden, kıvrımlı, sarımsı bir şekil bize doğru süründü.

Hızlı hızlı yürümeyi sürdürürken ve acımasız yaratıklar, efendileri olan hanımın çağrısına teker teker cevap verirken dört bir yandan kulaklarımıza hafif hırıltılar ve kızgın homurtular gelmeye başladı.

Bize katılan her birine de bir kelime etti. İyi eğitimli askerler gibi bizimle birlikte koridorlarda uygun adım yürüdüler ama Tars Tarkas ile bana salyaları akarak, aç ifadelerle baktıklarını da söylemeden geçemem.

Çok geçmeden etrafımızı elli kadar canavar çevirdi. İkisi, Thuvia'nın iki yanında muhafız gibi yürüyordu. Diğerlerinin pürüssüz yanları ara sıra benim çıplak bacaklarıma değiyordu. Tuhaf bir deneyimdi; çıplak insan ayakları ve yumuşak pençelerin neredeyse sessiz geçişi; değerli taşların gömülü olduğu altın duvarlar; tavan boyunca oldukça aralıklı yerleştirilmiş minik radyum am-

pullerinden yayılan loş ışık; etrafımıza hafif hırıltılar çıkararak toplanan kocaman yeleli ava çıkmış canavarlar; hepimize tepeden bakan kudretli Yeşil savaşçı; bir Kutsal Thern'nin matrak tacıyla taçlanmış ben ve kafileye önderlik eden güzel kız, Thuvia.

Bunu kolay kolay unutmayacağım.

Az sonra koridorlardan daha iyi aydınlatılmış büyük bir salona yaklaştık. Thuvia bizi durdurdu. Sessizce girişe doğru süzüldü ve içeri baktı. Sonra da kendisini izlememiz için işaret etti.

Oda, bu yeraltı dünyasında yaşayan ilginç varlıklarla doluydu; birbirlerinden farklı melezler topluluğu –dışdünyadan mahkumların çocukları; Kırmızı ve Yeşil Marslılar, bir de Beyaz thern ırkı.

Sürekli yeraltında kapatılma, derileri üzerinde tuhaf anomaliler yaratmıştı. Cesetlere canlılara olduğundan daha fazla benziyorlardı. Pek çoğunun şekli bozulmuştu; bir kısmı sakat, büyük bir kısmı da, diye açıkladı Thuvia, kördü.

Yere sereserpe uzandıklarından, yer yer birkaç beden yığını halinde birbiri üstüne olduklarından, aklıma hemen, kopyalarını Dante'nin CEHENNEMİNDE görmüş olduğum grotesk resimler geldi; benzerliğe daha uygun ne olabilirdi ki? Burası sahiden bütün umutların ötesinde, ölü ve lanetlenmiş kayıp ruhların doldurduğu hakiki bir cehennem değil miydi?

Bastığımız yere dikkat edip oda boyunca sağa sola saparak ilerledik; kocaman banth'lar, önlerinde uzanan böylesi bol, tahrik edici ve savunmasız cazip avı iştahla kokluyorlardı.

Birkaç kez, aynı biçimde insanların olduğu salonların girişini geçtik, iki kez de doğrudan bunlar arasında

geçmek zorunda kaldık. Başka salonlarda mahkumlarla canavarlar birbirlerine zincirlenmişti.

Thuvia'ya "Niye hiç thern'e rastlamadık?" diye sordum.

"Geceleri nadiren yeraltında dolaşırlar çünkü bu vakitler kocaman banth'lar sinsice loş koridorlarda dolaşıp avlarını ararlar. Thern'ler, ayaklarının altında yaşamalarına izin verdikleri bu acımasız ve ümitsiz dünyanın korkunç sakinlerinden korkarlar. Mahkumlar bile kimileyin saldırıp onları paralarlar. Thern hangi karanlık gölgeden sırtına bir katilin atlayabileceğini asla bilemez.

"Gündüzleri farklıdır. Koridorlar ve salonlar dolaşıp duran muhafızlarla doludur; yukarıdaki tapınaklardan yüzlerce köle kilerlere ve depolara gelir. Her yerde hayat vardır. Görmedin çünkü seni sürekli kullanılan yollardan değil de çok az kullanılan yollardan getirdim. Yine de bir thern'le karşılaşmamız mümkün. Ara sıra güneş battıktan sonra da buraya gelmeleri gerekiyor. Bundan ötürü çok dikkatli hareket ettim."

Ama yukarı geçitlere fark edilmeden ulaştık. Şimdi Thuvia bizi kısa, dik bir yokuşun başında durdurdu.

"Üstümüzde" dedi, "iç bahçelere açılan bir giriş var. Sizi buraya kadar getirdim. Buradan surlara kadar olan yedi kilometrelik yol üstünde sayısız tehlike var. Avluların, tapınakların, bahçelerin devriyeleri. Surların her metresi bir nöbetçinin gözetimi altındadır."

Tam yerini bilmeseler bile Barsoom'daki birinin yaklaşmaya cesaret etmeyeceği kadar gizem ve hurafeyle çevrili bir yere, böylesi muazzam bir silahlı gücün niye gerekli olduğunu anlayamadım. Thuvia'ya, zaptedilemez kalelerinde thern'leri korkutan şeyin ne olduğunu sordum.

Artık kapıya ulaşmıştık ve Thuvia kapıyı açıyordu.

"Barsoomlu kara korsanlardan korkuyorlar ey Prens" dedi, "ilk atalarımızdan bizi kim koruyabilir?"

Kapı savrularak açıldı; burnuma yetiştirilen şeylerin kokusu geldi; serin gece havası yanaklarıma çarptı. Kocaman banth'lar bilindik olmayan kokuları kokladılar ve bizi geçip yakındaki ayın kızıl ışığı altındaki bahçelerde hafif homurtularla dolaştılar.

Birden tapınakların çatılarından muazzam bir çığlık koptu; bir uçtan diğerine, doğudan batıya, tapınaktan, avludan ve surdan uzağa gitgide sönükleşen bir alarm ve uyarı çığlığı koptu.

Koca Thark'ın uzun kılıcı kınından çıktı; Thuvia yanımda ürpererek büzüştü.

VI. BÖLÜM
BARSOOMLU KARA KORSANLAR

"Neler oluyor?" diye sordum kıza.

Cevap olarak gökyüzünü gösterdi.

Baktım ve orada üzerimizde, tapınağın, avlunun ve bahçenin üzerlerinde oraya buraya uçup duran karanlık cisimler gördüm.

Bu tuhaf nesnelerden, neredeyse ani ışık parlamaları geliyordu. Bir tüfek gürledi, sonra da tapınak ve surdan parıldamalarla ve silah sesleriyle karşılık verildi.

"Barsoomlu kara korsanlar ey Prens" dedi Thuvia.

Çapulcuların hava aracı büyük daireler çizip thern'lerin savunma kuvvetlerine doğru döne döne alçaldı.

Tapınak muhafızlarının üstüne birbiri ardınca yaylım ateşi açtılar; büyük bir hızla ordan oraya uçan uçaklara gene yaylım ateşiyle karşılık verildi.

Korsanlar yere yaklaşınca thern askerleri tapınaklardan bahçelere ve avlulara doluştular. Onların açıklıkta görülmesi, küçük uçakların dört bir yandan üstümüze gelmesine sebep oldu.

Thern'ler onlara tüfeklerine sabitlenmiş kalkanların arasından ateş ettiler ama ağır ağır korkunç, kara hava gemileri geldi. Bunlar, büyük çoğunluğu iki ya da üç kişilik küçük uçaklardı. Birkaç tane daha büyük uçak da vardı ama bunlar yüksekte kalıp omurgalarındaki bataryalardan tapınaklara bomba yağdırıyorlardı.

En sonunda, belli ki kumandanın işareti üzerine, toplu hücumla, hemen yakınımıza, thern askerlerinin tam ortasına sakınmadan atladılar.

Yaratıklar, hava gemilerinin yere değmesini beklemeyerek kendilerini yöneten şeytani bir öfkeyle thern'lerin arasına daldılar. O ne mücadele! Daha önce böyle bir şeye hiç tanık olmamıştım. Yeşil Marslıların evrendeki en zalim savaşçılar olduğunu düşünmüştüm ama Kara korsanların düşmanlarının üzerlerine atıldıklarında sergiledikleri o müthiş serdengeçti tavır, daha önce görmüş olduğum her şeyin üstündeydi.

Mars'ın görkemli iki ayının ışığı altında tüm sahne kendini canlı bir açıklıkla sundu. Sarı saçlı, beyaz tenli thern'ler, umutsuz bir cesaretle, kapkara tenli düşmanlarıyla göğüs güğüse çarpışıyorlardı.

Burada mücadele eden küçük bir savaşçı topluluğu görkemli pimalia çiçekliğini ezdi; orada Kara bir adamın

palası bir thern'nin kalbini buldu, ölü düşmanı parlak renkli lalden oyulmuş harikülade bir heykelin ayakları dibine serdi; şurada bir düzine thern tek bir Kara korsanı, yanardöner yüzeyi mücevher kakmalı Barsoom tarzı tuhaf bir güzelliği olan yakut bir banka sıkıştırmıştı.

Biraz ötede de Thuvia, Thark ve ben duruyorduk. Savaş henüz bize ulaşmamıştı ama savaşçılar zaman zaman, kendilerini fark edecek kadar yakınımıza geliyorlardı.

Kara korsanlar bende son derece merak uyandırdı. Önceki Mars yaşamımda, efsanelerden hallice bazı rivayetler duymuştum ama ne kendileriyle karşılaşmış ne de bunlardan biriyle konuşmuştum.

Genel olarak, uzun aralıklarla Barsoom'a inen, yakındaki ayın sakinleri oldukları varsayılıyordu. İndikleri yerlerde korkunç katliamlar yapar, dönerken de yanlarında ateşli silahlar, mühimmat ve esir olarak genç kızları götürürlermiş. Genç kızları, rivayetlere bakılırsa, korkunç bir tanrıya, zavallıcıkların yenmesiyle sonuçlanan bir cinsel törende kurban ederlermiş.

Çatışma, ara ara, bir onu bir bunu durduğum yere getirdikçe, onları incelemek için mükemmel bir fırsat buldum. İri yarıydılar, muhtemelen boyları iki metre kadardı. Yüz hatları düzgündü ve son derece yakışıklıydılar; hafif kısık olmaları onlara kurnaz bir görünüm kazandırsa da gözleri güzel ve iriydi; irisleri, ayışığında saptayabildiğim kadarıyla sonderece siyahtı, gözküreleriyse oldukça beyaz ve berraktı. Fizik yapı olarak da tıpkı thern'ler, Kırmızı insanlar ve benim gibiydiler. Yalnızca derilerinin rengi bizimkinden başkaydı; parlak siyahtı. Bu, bir Güneylinin söylemesi tuhaf gelebilir, olağanüstü güzelliklerini azaltacak yerde artırıyordu.

Ne ki, dış görünüşleri tanrısal olsa da kalpleri tam ter-

siydi. Dış göğün bu iblislerininki kadar thern'lerle çılgınca savaşlarında görüldüğü gibi, bir kana susamışlığa asla tanık olmadım.

Bahçede dört bir yanımızda, thern'lerin, o vakit bana anlaşılmaz gelen bir sebepten, tahrip etmek için hiç çaba göstermedikleri uğursuz hava araçları duruyordu. Zaman zaman kara bir savaşçı, kollarında genç bir kadın taşıyarak yakındaki bir tapınaktan koşarak çıkıyordu. Dosdoğru, içine atlayacağı hava aracına yöneliyor, arkadaşları da yanında savaşıp onun kaçışını sağlıyorlardı.

Yanlarındaki thern'ler kızı kurtarmak için acele ediyorlar ve anında ikisi de cisimleşmiş kötü ruhlu şeytanlar gibi bağrıştıkları, birbirini kesip biçtikleri bir girdabın içine çekiliyorlardı.

Ama öyle görünüyordu ki Barsoomlu Kara korsanlar hep kazanıyordu ve çatışmadan mucizevi bir biçimde zarar görmeden çıkan kız, hızlı bir hava aracının güvertesinde dış karanlığa götürülüyordu.

Gelen seslere bakılırsa, çevremizde benzer çatışmalar, her iki yönde de oluyordu; Thuvia bana Kara korsanların saldırılarının, genellikle, thern'lerin, Otz Dağları'nın dış yamaçlarındaki Dor Vadisi'ni çevreleyen şerit biçimli alanlarda, aynı anda gerçekleştirildiğini söyledi.

Çatışmalar bir anlığına bulunduğumuz yerden uzaklaşınca, Thuvia bana dönüp:

"Bir milyon savaşçının neden gece gündüz Kutsal Thern'lerin bölgelerini koruduğunu şimdi anladın mı ey Prens?" diye sordu.

"Şu anda tanık olduğun sahne, burada tutsak olarak bulunduğum on beş yıl boyunca defalarca sahnelendiğini gördüm şeyin tekrarı. Çok eski zamanlardan bu yana Barsoomlu Kara korsanlar, Kutsal Thern'leri avlamışlardır.

"Yine de saldırılarını thern soyunu toptan yok etme noktasına götürmezler asla, bunu yapacak güçleri olduğuna inanmak için her sebep var. Sanki thern soyunu, vahşi arzularını doyuracak oyuncaklar olarak kullanıyorlar ve onlardan silah, mühimmat ve tutsak devşiriyorlar."

"Neden atlayıp bu küçük uçakları tahrip etmiyorlar?" diye sordum. "Bu çok geçmeden saldırılarını durduracaktır ya da en azından Karaları bu kadar pervasız olmaktan alıkoyacaktır. Hava araçlarını, sanki vatanlarındaki hangarlarında güven içinde duruyorlar gibi, bütünüyle korumasız bıraktıklarını neden görmüyorlar?"

"Thern'ler buna cesaret edemez. Yüzlerce yıl önce bunu bir kez denediler ama ertesi gece ve ondan sonraki bir ay boyunca, bin büyük kara savaş gemisi Otz Dağını kuşattı, öldürülmemiş her bir thern, yeraltı galerilerine çekilene kadar tapınaklara, bahçelere, avlulara gülle yağdırdı.

"Thern'ler ancak Kara insanların hoşgörüsüyle yaşadıklarını biliyorlar. O vakit neredeyse yok olacaklardı ve bir kez daha buna kalkışmazlar."

Konuşmasını bitirince çatışmaya yeni bir unsur dahil oldu. Bu hem thern'ler hem de korsanlar için hiç hesapta olmayan bir kaynaktan geldi. Bahçedeki, serbest bırakmış olduğumuz büyük banth'lar, belli ki ilkin, savaşın gürültü patırtısı, savaşçıların haykırışları, tüfek ve bombaların gümbürtüsünden korkmuşlardı.

Ama şimdi, sürüp giden gürültüden deliye dönmüş ve taze kan kokusundan heyecanlamış olmalıydılar çünkü aniden, bir çalılığın içerisinden kocaman bir şey savaşan insan kalabalığının içerisine daldı. Güçlü pençelerinin altında sıcak eti hissedince banth'dan, hayvani bir öfkenin korkunç çığlığı koptu.

Çığlığı sanki diğerleri için bir işaretmiş gibi, tüm sürü, dövüşçülerin arasına daldı. Anında her iki gurubu da bir telaş aldı. Thern ve Kara adam, ortak düşmana karşı birleşti, çünkü banth'lar ayrım gözetmiyorlardı.

Korkunç canavarlar, kendilerini kavganın ortasına attıklarında da, yalnızca koca gövdelerinin ağırlığıya yüz adamın üstesinden geldiler. Atıldılar, tırmaladılar, güçlü pençeleriyle savaşçıları biçtiler, korkunç dişleriyle kurbanlarını anında paraladılar.

Sahnenin korkunçluğu etkileyiciydi ama birden bu çatışmayı seyrederek kaçmamıza yarayacak değerli vakti boşa harcadığımız aklıma geldi.

Thern'ler korkunç saldırganlarıyla öylesine meşguldüler ki, kaçış şimdi görece daha kolay olacaktı. Savaşan kalabalığın arasından bir açıklık aramak için döndüm. Yapabilir de surlara ulaşırsak, korsanların muhafızlarını zayıflattığı bir yer ve bunların olmadığı dünyaya açık bıraktıkları bir yol bulabilirdik.

Bahçeye göz gezdirirken, çevremizde korumasız duran yüzlerce hava aracı, özgürlüğe giden en kolay yolu aklıma getirdi. Niye daha önce aklıma gelmemişti ki! Barsoom'daki her hızlı hava aracının işleyişini tümüyle biliyordum. Dokuz yıl boyunca Helium filosunda uçmuş ve savaşmıştım. Tek kişilik hafif keşif uçağıyla göklerde dolaşmış ve can çekişen Mars'ın göklerinde uçan, gelmiş geçmiş en büyük savaş gemisine komuta etmiştim.

Benim için düşünmek harekete geçmektir. Thuvia'nın kolunu tuttum, Tars Tarkas'a beni izlemesini fısıldadım. Hızlıca, çarpışan savaşçıların en uzağındaki hava aracına doğru süzüldük. Hemen sonrasında küçücük kokpite sıkıştık. Elim çalıştırma lövyesindeydi. Başparmağımla itme ışınını –Marslıların, gezegenlerinin ince havasında, bizim acınası derecede önemsiz dünyalı küçük hava araç-

larımıza bakarak devasa gemilerle dolaşmalarına izin veren görkemli keşif– harekete geçiren düğmeye bastım.

Hava aracı hafifçe sarsıldı ama hareket etmedi. Sonra kulaklarımızda yeni bir uyarı çığlığı çınladı. Dönüp baktığımda çok sayıda Kara korsanın savaş meydanından koşarak bize doğru geldiğini gördüm. Şeytanlar öfkeli bağrışlarla bizden tarafa sökün ediyorlardı. Israrla bizi göğe çıkaracak küçük düğmeye basmaya devam ediyordum ama araç kımıldamıyordu. Sonra aniden niye yükselemeyeceği kafama dank etti.

İki kişilik hava aracına denk gelmiştik. Işın tankları, iki normal kişiyi kaldırmaya yetecek itici enerjiyle doldurulmuştu. Thark'ın aşırı ağırlığı bizi felaketimize bağlıyordu.

Karalar bize oldukça yaklaşmıştı. Tereddüt ya da kuşkuyla kaybedecek bir an bile yoktu.

Düğmeyi içeri doğru bastırıp kilitledim. Lövyeyi yüksek hıza ayarladım ve Karalar haykırışlarla üzerimize gelirken uçağın kokpitinden çıktım ve uzun kılıcımı çekip saldırıyı karşıladım.

Aynı anda arkamda bir kızın acı çığlığı yükseldi, bir an sonra da Karalar üzerime çullandı. Üst tarafta, zayıf bir biçimde Thuvia'nın sesi geldi: "Prensim, Prensim! İyisi mi kalıp sizinle birlikte öleyim..." Ama gerisi bana saldıranların gürültüsü arasında duyulmaz oldu.

Taktiğimin işe yaradığını, en azından şimdilik Thuvia ile Tars Tarkas'ın güvende olduğunu ve kaçış yolunda olduklarını biliyordum.

Bir an için benimle karşılaşanların sayısının fazlalığına dayanamadım gibi göründü ama yeniden, bu savaşçılar ve azgın canavarlar gezegeninde, sayıca benden korkunç üstünlükte karşılaşma durumunda kaldığım

başka pek çok durumda olduğu gibi, dünyalı gücümün düşmanlarımın gücünü misliyle aştığını, bana karşı üstünlüklerinin göründüğü kadar olmadığını fark ettim.

Kana susamış kılıcım etrafıma bir ölüm ağı ördü. Bir an için Karalar bana ulaşmak için kısa kılıçlarıyla bastırdılar ama az sonra geri çekildiler ve kılıç tutan koluma aniden duydukları saygı, her bir yüz ifadesinde yazılıydı.

Daha çok sayıda Karanın beni alt etmesinin ya da savunmamı çökertmesinin an meselesi olduğunu biliyordum. Nihayet onlardan önce kesin ölmeliydim. Sonumun ne olduğu hakkında tek kelimenin bile Dejah Thoris'e ulaşamayacağı bu berbat yerde ölmek: bu düşünceyle ürperdim. Zalim thern'lerin bahçelerinde adı sanı olmayan Kara adamların ellerinde ölmek.

Sonra eski ruh halime yeniden kavuştum. Virginalı atalarımın savaşçı kanı damarlarımda kaynadı. Kızgın kan dökme arzusu ve savaşın coşkusu beni sardı. Dudaklarımda beliren kavga gülümsemesi, bin düşmanımın afallamasına sebep oldu. Aklımdan ölüm düşüncesini uzaklaştırdım ve kaçanların bu ölüm gününü hatırlayacakları öfkeyle düşmanlarıma saldırdım.

Benimle savaşanları destekleyecek başkalarının geleceğini de biliyordum, dolayısıyla savaşırken bir yandan da bir kaçış yolu aramakla meşguldüm. Bu kaçış yolu, gecenin karanlığında, beklenmedik bir yerde karşıma çıktı. Bana karşı umutsuz bir mücadele veren iriyarı herifi daha yeni etkisiz hale getirmiştim; Karalar soluklanmak için bir an geri çekildiler.

Bana nefretle baktılar ama duruşlarında saygı da vardı.

"Thern" dedi biri, "Dator gibi dövüşüyorsun. Ama iğrenç sarı saçlarınla ve beyaz derinle Barsoom'un İlk Doğanı için onur olacaksın."

"Thern değilim" dedim ve bu heriflerle ateşkes yapıp onlarla birlikte thern'lere karşı savaşarak özgürlüğümü elde etmek için yardımlarını isteyebileceğimi düşünerek başka bir dünyadan olduğumu açıklamak üzereydim. Ama tam o sırada ağır bir nesne omuzlarımın arasına sertçe indi, neredeyse yere yapışıyordum.

Bu yeni düşmanla karşılaşmak için dönünce, bir nesne omuzlarımın üstünden geçti, bana saldıranlardan birinin yüzünün ortasına çarparak adamı baygın halde çimenlere serdi. Aynı anda bize çarpan şeyin orta boyda –olasılıkla on kişilik– bir hava gemisinin sarkan çapası olduğunu gördüm.

Hava gemisi aşağı yukarı yüz elli metre kadar üzerimizde yavaşça süzülüyordu. Anında bir kaçış şansı belirdi. Hava gemisi yavaş yavaş yükseliyordu ve şimdi çapa, bana bakan Karaların gerisinde, başlarının birkaç metre üzerindeydi.

Onları şaşkınlıktan ağızları açık bırakarak bir sıçrayışla üzerlerine zıpladım. İkinci bir sıçrayış beni, artık hızla uzaklaşan çapayı ucu ucuna yakalamaya yetecek yüksekliğe çıkardı.

Başarılı oldum ve tek elle ipe tutundum, bahçenin yüksek bitkilerinin dallarını sıyırarak ilerlerken ardımdan gelen düşmanlarım aşağıda çığlık çığlığa bağırıp çağırdılar.

Hava gemisi şimdi batıya doğru yön değiştirdi ve hafif hafif güneye süzüldü. Sonrasında da Altın Uçurumlar tepesinin ötesindeydim; Dor Vadisi'nin üzerinden geçtim; iki bin metre altımda Ölü Korus Denizi ayışığında parıldıyordu.

Dikkatlice tırmanıp çapanın kollarından birine oturdum. Gemide birileri olmadığı olasılığı aklıma geldi. Böyle olmasını umdum. Ya da belki dost canlısı insanlara

ait olabilirdi ve içerisine tesadüfen korsanlar ile thern'lerin pençelerinden kaçanlar doluşmuş olabilirdi. Geminin savaş alanından çekilmiş olması bu varsayıma renk katıyordu.

Bunu tam olarak öğrenmeye karar verdim, derhal, büyük bir dikkatle, beni güverteye çıkaracak çapanın zincirinden yukarı yavaşça tırmandım.

Tek elim geminin korkuluğuna ulaşıp onu tutmuştu ki, azgın bir kara yüz yana döndü ve gözleri zafer kazanmış birinin nefretiyle gözlerime dikildi.

VII. BÖLÜM
ADİL TANRIÇA

Bir an için Kara korsanla ben hiç kıpırdamadan birbirimize dik dik baktık. Sonra, kapkara bir el güvertenin kenarından yavaşça görüş alanıma girerken, tepemdekinin biçimli dudakları zalim bir gülümsemeyle kıvrıldı ve bir tabancanın soğuk namlusu alnımın ortasına doğrultuldu.

Aynı anda serbest olan elimle kara boğazına hamle ettim, ulaşmıştım ki, kapkara bir parmak tetiği çekti. Korsan, "geber, lanet thern" diye tısladı, boğazını yakalayan parmaklarım nefes borusunu yarı tıkamıştı. Tabancanın horozu nafile bir tıkırtıyla boş bir hazneye düştü.

Tekrar ateş edemeden önce onu güvertenin ucuna kadar çekmiştim, tabancasını bırakmak ve her iki eliyle korkuluğu tutmak zorunda kaldı.

Boğazını yakalamam çığlık atmasını engelledi ve böylelikle korkunç bir sessizlik içerisinde, o tutuşumdan kurtulmak, ben de onu ölüme göndermek için mücadele ettik.

Yüzü morarmış, gözleri yuvalarından uğramıştı. Onu boğan çelik parmaklarımı gevşetmezsem, çok geçmeden öleceği ortadaydı. Son bir çabayla kendisini güvertenin gerisine attı, aynı anda da korkulukları tutan ellerini bırakarak iki eliyle birlikte deli gibi boğazına sarılı parmaklardan kurtulmaya çalıştı.

Beklediğim bu kısa andı. Aşağıya doğru güçlü tek bir savuruşla onu güverteden aldım. Düşen gövdesi, tek serbest elimle tuttuğum çapanın zincirinden beni de kopardı ve kendisiyle birlikte aşağı, deniz sularına doğru savurdu.

Ancak boğazını tutmaya devam ettim, çünkü denizin sessiz sularında ölüme savrulurken, bu dudaklardan dökülecek tek bir çığlığın, yukarıdaki yoldaşlarının intikam için gelmesine neden olacağını biliyordum.

Ümitsizce mücadelesi beni aşağı, zincirin ucuna doğru çektikçe boğazını acımasızca sıktım, sıktım.

Çırpınmaları gitgide kasılmalara dönüştü, tümüyle kesilene kadar da derece derece azaldı. Sonra tutmayı bıraktım ve bir anda alttaki kara gölgeler tarafından yutuldu.

Yeniden geminin korkuluğuna tırmandım. Bu kez, karşılaşacağım koşulları görmek için güverteyi dikizleyebileceğim bir seviyeye gelmeyi başardım.

Yakındaki ay ufuk seviyesinin altına geçmişti ama ilerdeki ayın parlaklığı, sereserpe uykuya yatmış altı ya da sekiz Kara adamın hatlarını açığa çıkararak kruvazörün güvertesini yıkıyordu.

Genç bir kızın sıkı sıkıya bağlandığı, makinalı bir tüfeğin ayağına yakın bir yere toplaşmışlardı. Kızın gözleri dehşeti bekleyen bir ifadeyle kocaman açılmıştı, güvertenin kenarında, görüş alanına girince doğrudan benim üzerime dikildi. Gözlerinde, sanki çalınan başlığımın ortasındaki gizemli bir mücevher parlamış gibi anında tarifsiz bir rahatlama belirdi. Konuşmadı. Bunun yerine gözleriyle, etrafında uyuyanları göstererek beni uyardı.

Sessizce güverteye çıktım. Kız ona yaklaşmam için başıyla işaret etti. Eğilince onu serbest bırakmamı fısıldadı.

"Sana yardım edebilirim" dedi, "uyandıklarında her türlü yardıma ihtiyacın olacak."

"Bazıları Korus'ta uyanacak" diye cevapladım gülümseyerek.

Dediklerimin ne demeye geldiğini anladı ve karşılık olarak verdiği gülümsemenin acımasızlığı beni dehşete düşürdü. Korkunç bir yüzdeki gaddarca ifade karşısında şaşırmayız; ancak narin yüz hatları aşk ve güzelliğin nişanesi olan bir tanrıçanın yüzünde gaddarlık okunduğunda oluşacak tezat insanı dehşete düşürür cinstendir.

Onu çabucak serbest bıraktım.

"Bana bir tabanca ver" diye fısıldadı. "Kılıcın zamanında susturamazsa onu kullanarım."

Dediğini yaptım. Sonra önümdeki tatsız işe döndüm. Ne pişmanlık ne de bu zalim şeytanların ne takdir edeceği ne de karşılık vereceği şövalyelik için vakit vardı.

Gizlice en yakındaki uyuyan Karaya yaklaştım. Farkına vardığında Korus'un bağrındaki yolculuğuna çıkmıştı. O an kopardığı keskin çığlık, kara derinliklerden bize çok zayıf biçimde ulaştı.

İkincisine dokunduğumda uyandı, kendisini kruva-

zörün güvertesinden aşağı fırlatım ama çığlığı, geri kalan korsanları ayağa dikmeye yetti. Geriye beş kişi kalmıştı.

Ayağa kalktıklarında kızın tabancası keskin bir sesle patladı ve içlerinden biri, bir daha kalkmamak üzere güverteye serildi.

Diğerleri kılıçlarını çekip deli gibi üzerime geldiler. Kız belli ki beni yaralayacağı korkusuyla ateş etmeye cesaret edemedi ama onun gizlice, kedi gibi saldırganların yanına doğru sokulduğunu gördüm. Sonra üzerime atıldılar.

Beş dakika boyunca şimdiye kadarki en sıcak çatışmalarımdan birini yaşadım. Yer ayak oyunları için çok küçüktü. Durduğun yerde kılıç sallıyordun. İlkin salladığımdan daha çok hamleyle karşılaştım ama çok geçmedi, herifin birinin gardını düşürdüm ve güverteye yuvarlanmasını görmekten memnuniyet duydum.

Diğerleri çabalarını iki katına çıkardı. Kılıçlarıyla benim kılıcımın çarpışması, sessiz gecede kilometrelerce öteden duyulabilecek korkunç bir gürültü koparttı. Çeliğin çeliğe çarpmasından kıvılcımlar çıktı, sonra da Mars kılıcımın keskin kenarının altında, ayrılan omuz kemiğinin tatsız ve iğrenç sesi.

Şimdi karşımda üç kişi vardı ama kız çok geçmeden en azından sayıyı bir azaltmasına izin verecek bir yere doğru gidiyordu. Sonra her şey öyle şaşırtıcı bir hızla olup bitti ki, bu kısa anda olup biten her şeyi şimdi bile pek anlayamıyorum.

Üçü, belli ki, beni birkaç adım geri gitmeye zorlayıp korkuluklardan aşağıdaki boşluğa düşürmek için üzerime atıldılar. Aynı anda kız ateş etti ve kılıç tutan kolum iki hareket yaptı. Biri beynine yediği kurşunla yere yuvarlandı; bir kılıç güverte boyunca gürültüyle uçtu ve ra-

kiplerimden birini zararsız hale getirdiğim sırada kenardan aşağıya düştü, üçüncüsü, kabzasına kadar gömülen ve sırtından bir metre kadar çıkan kılıcımla geri geri gitti ve elimden kurtardığı kılıcımla birlikte yere yuvarlandı.

Silahsız kalmıştım, şimdi kılıcı bizden yüzlerce metre aşağıda bir yerlerde, Yitik Deniz'de yitmiş olan geriye kalan düşmanımla yüz yüzeydim.

Yeni durum düşmanımın hoşuna gitmiş görünüyordu, çünkü çıplak elle bana doğru atıldığındaki sırıtışı pırıl pırıl dişlerini açığa çıkarmıştı. Parlak siyah derisinin altındaki şişkin kaslar, onu karşısında kolay bir av olduğuna inandırmıştı, hançeri kınından çekmekle uğraşmasına değmezdi.

İyice üstüme gelmesine izin verdim. Sonra uzatmış olduğu kollarının altına girip aynı anda sağa eğildim. Sol ayakucumda dönerek çenesine müthiş bir sağ indirdim, boğazlanmış bir öküz gibi geldiği yere devrildi.

Arkamda alçak sesle duru bir kahkaha çınladı.

"Sen thern değilsin" dedi arkadaşımın tatlı sesi, "tüm altın kilitler ya da Sator Throg'un kemeri adına. Bütün Barsoom'da bu gece senin çarpıştığın gibi çarpışan biri hiç olmadı. Kimsin sen?"

"Helium Jeddak'ı Tardos Mors Sarayından Prens John Carter'ım" diye cevap verdim. "Bana" diye ekledim "kime hizmet etme onuru bahşedildi?"

Konuşmadan önce bir parça tereddüt etti. Sonra sordu:

"Thern değilsin. Thern'lere düşman mısın?"

"Bir buçuk gündür onların topraklarındayım. Bütün bu süre zarfında yaşamım sürekli tehlike altında oldu. Canıma okundu. Üzerime silahlı adamlar ve vahşi hayvanlar saldırdı. Daha önce thern'lerle bir alıp veremedi-

ğim yoktu ama senin, şimdi onlara büyük bir sevgi beslemediğime şaşırırmaman gerekir."

Cevap vermeden önce bana dikkatlice baktı. Sanki ruhumun derinliklerini okumaya, karakterimi ve şövalyelik standartlarımı uzun uzadıya, sorgulayan bir bakışla değerlendirmeye çalışıyor gibiydi.

Görünüşe bakılırsa değerlendirmeleri onu memnun etmiş olmalıydı.

"Kutsal Thernlerin Kutsal Hekkador'u, Thernlerin Babası, Barsoom'daki Yaşam ve Ölümün Babası, İssus'un Kardeşi Sonsuz Yaşamın Prensi Matai Shang'ın kızı Phaidor'um."

O ara, yumruğumla devirdiğim Karanın kendine gelme emareleri gösterdiği dikkatimi çekti. Yanına gittim. Kemerini çıkarıp ellerini arkasından sıkıca bağladım, aynı şekilde ayaklarını da sabitleyip kendisini ağır makineli tüfeğin yuvasına bağladım.

"Neden daha basit bir yol seçmedin?" diye sordu Phaidor.

"Anlamadım. 'Daha basit yol' ne?" diye sordum.

Narin omuzlarını hafifçe silkerek elleriyle birini gemiden aşağı atıyormuş gibi yaptı.

"Katil değilim" dedim. "Yalnızca kendimi savunmak için öldürürüm."

Bana dikkatlice baktı. Sonra güzel kaşlarını çatıp başını salladı. Anlayamamıştı.

Benim Dejah Thoris'im de düşmanlar sözkonusu olduğunda aptalca ve tehlikeli gördüğü bu hareket tarzını anlayamamıştı. Barsoom'da ne aman dilenir ne de aman verilir; her ölü adam, can çekişen bu gezegende azalan kaynakların yaşayanlar arasında daha çok bölünmesi demeye gelir.

Ama burada, bu kızın bir düşmanın işinin bitirilmesini tasarlama şekliyle benim prensesimin bunu gerektiren katı zorunluluk karşısında duyduğu içten pişmanlık arasında ince bir fark var gibiydi.

Sanırım Phaidor, bizi tehdit eden bir düşmanı sağ bırakma kararımdan çok, bu durumun kendisinde uyandırdığı heyecana hayıflandı.

Adam şimdi tamamıyla kendine gelmişti, güvertede bağlı olduğu yerden bizi dikkatle inceliyordu. Eli ayağı düzgün, gücü kuvveti yerinde, Adonis'i kıskandırabilecek kadar güzel yüz hatları ve zeki bir yüzü olan, yakışıklı biriydi.

Başıboş gemi vadi boyunca yavaşça hareket ediyordu; ama artık dümene geçip idareyi ele alma vakti geldi diye düşündüm. Sadece çok kaba bir biçimde Dor Vadisinin yerini tahmin edebilirdim. Ekvatorun epeyce güneyinde olduğumuz takımyıldızlarından belliydi, ama Helium Donanması'nın bir subayı olarak, daha önce uçtuğum hava gemilerinin konumlarını hesapladığım muhteşem haritalar ve hassas aletler olmadan, kaba bir tahminden ötesini yapacak donanımı olan Marslı bir astronom konumunda değildim.

Derhal, kuzeye doğru giden bir rotanın, beni en çabuk biçimde gezegenin en yoğun yerleşim yerlerine götürecek rota olduğuna karar verdim. Elimin altındaki hava gemisi yavaşça aksi yöne döndü. Sonra itici ışınları kontrol eden düğme bizi göğün yükseklerine çıkardı. Hız lövyesi sonuna kadar çekilince, şu korkunç ölüm vadisinin üzerinden yüksele yüksele, kuzeye doğru hızla yol aldık.

Thern'lerin dar memleketinin üzerinden baş döndürücü bir yükseklikte geçerken, çok aşağıdaki barut parlamaları, bu korkunç sınır boyunca hala süren savaşın vahşetinin sessiz tanıklarıydılar. Kulaklarımıza çatışma

sesleri gelmiyordu çünkü bulunduğumuz yüksek irtifadaki seyrek atmosfere ses dalgaları nüfuz edemez, çok altımızdaki ince havada dağılp giderlerdi.

Hava giderek soğudu. Nefes almak güçleşti. Phaidor ve Kara korsan gözlerini bana dikti. En sonunda kız konuştu.

"Bu irtifada çok çabuk bilinç yitimi olur" dedi yavaşça. "Hepimizi öldürmeyeceksen en iyisi derhal alçalmak."

Sesinde korku yoktu. "Yanına şemsiye alsan iyi olur. Yağmur yağacak" diyen biri gibiydi.

Gemiyi derhal daha alçak bir seviyeye getirdim. Nerdeyse iş işten geçmek üzereydi. Kız kendinden geçmişti.

Kara da bilincini kaybetti, bense duyularımı kaybetmedim, sanırım yalnızca irademle. Bütün sorumluluğu yüklenen kişi en dayanıklı olandır.

Otz'un eteklerinde alçakta seyrediyorduk. Ortalık nispeten sıcaktı ve havaya hasret kalan ciğerlerimiz için bolca hava vardı, dolayısıyla önce Karanın, hemen sonra da kızın gözlerini açtığını görmek beni şaşırtmadı.

"Kıl payı kurtulduk" dedi kız.

"Bu bana iki şey öğretti" diye cevap verdim.

"Neyi?"

"Yaşamın ve Ölümün Efendisinin kızı Phaidor bile ölümlü" dedim gülümseyerek.

"Ölümsüzlük yalnızca İssus'da var" diye cevap verdi. "İssus da bir tek thern ırkı için var. Ölümsüz müyüm?"

Kızın sözlerini duyan Kara'nın yüzünde belli belirsiz bir sırıtış yakaladım. O vakit niye sırıttığını anlamamıştım. Sonra ben de, kız da çok korkunç bir biçimde öğrendik.

"Eğer yeni öğrenmiş olduğun diğer bir şey varsa" diye devam etti kız, "o da seni, bilgi bakımından öncekinden bir parça daha zengin olduğun ilki kadar hatalı çıkarımlara götürdü."

"Diğeri şu" diye cevap verdim, "esmer ahbabımız daha yakın aydan gelmiyor –Barsoom'un üç beş bin metre üzerinde ölü gibiydi. Thuria ile gezegen arasındaki sekiz bin kilometreyi devam etmiş olsaydık, bir adamın donmuş anısına dönüşecekti."

Phaidor şaşkınlıkla Kara'ya baktı.

"Thurialı değilsen nerelisin?" diye sordu.

Beriki omuzlarını silkip bakışlarını başka yere çevirdi ama cevap vermedi.

Kız küçük ayağını sertçe yere vurdu.

"Matai Shang'ın kızı sorularının cevapsız kalmasına alışık değildir" dedi. "Önemsiz soydan birinin, sonsuz yaşamın mirasçısı olarak doğmuş olan kutsal ırkın bir üyesinin, tenezzül edip kendisini dikkate almış olmasından onur duymalıdır."

Kara yine kötü kötü gülümsedi.

"Ben, Barsoom'un İlk Doğanı, Dator'u, Xodar, emir vermeye alışkınım emir almaya değil" diye cevapladı Kara korsan. Sonra bana dönerek, "Benimle ilgili planların ne?" diye sordu.

"Planım her ikinizi de Helium'a götürmek" dedim. "Size hiçbir zarar gelmeyecek. Helium'un Kırmızı halkının şefkatli ve bağışlayıcı olduğunu göreceksiniz, ama beni dinlerlerse artık bir daha İss Irmağı'ndan aşağı gönüllü haç yolculuğuna çıkılmayacak ve çağlar boyu aziz tuttukları inanç paramparça olacak."

"Heliumlu musun?" diye sordu.

"Helium Jeddak'ı Tardos Mors Sarayından bir Prensim" diye cevapladım, "ama Barsoomlu değilim. Başka bir dünyadanım."

Xodar bana birkaç saniye dikkatlice baktı.

Nihayet, "Barsoomlu olmadığına pekala inanabilirim" dedi. "Bu dünyalı hiç kimse tek başına sekiz İlk Doğanı alt edemez. İyi de, bir Kutsal Thern'nin altın saçı ile mücevherli tacını nasıl taktın?" İronik bir tınıyla kutsal sözünü vurgulamıştı.

"Onları unutmuşum" dedim "bunlar fetih ganimetleri!" Elimin bir hareketiyle onları kafamdan çıkardım.

Kara'nın gözleri, kısa kesilmiş kara saçlarımla karşılaşınca hayretten açıldı. Belli ki bir thern'nin kel kafasıyla karşılaşmayı bekliyordu.

Saygı ve korku karışımı bir sesle "Sahiden başka bir dünyadansın" dedi. "Bir thern'nin teni, bir İlk Doğan'ın kara saçı ve bir düzine Dator'un kası. Senin üstünlüğünü kabul etmek Xodor için bile utanç değil. Barsoomlu olsaydın yapamayacağın bir şeydi" diye ekledi.

"Birkaç tur önümden gidiyorsun dostum" diyerek kestim. "Anladım, adın Xodar ama dua edilen İlk Doğan kim, Dator ne ve niçin bir Barsoomlu tarafından yenilgiye uğratılsaydın bunu kabul edemezdin?"

"Barsoom'un İlk Doğan'ı" diye açıkladı, "Dator'u olduğum ya da daha aşağı Barsoomluların diyeceği gibi Prens'i olduğum Kara halk ırkı. Benim ırkım gezegendeki en eski ırktır. Soyumuzu, kesintisiz, yirmi üç milyon yıl önce Dor Vadisi'nin ortasında yetişmiş Yaşam Ağacı'na kadar takip ediyoruz.

"Sayısız çağlar boyunca, bu ağacın meyvesi, aşama aşama bitki yaşamından bitki ve hayvan yaşamının birleşimine doğru evrim geçirdi. İlk evrelerde, gövde ana

bitkiye bağlı kalırken ağacın meyvesinin bağımsız kas hareketleri vardı; sonra meyvede bir beyin gelişti, böylelikle orada uzun saplarıyla asılı dururlarken bireyler gibi düşünüp hareket ettiler.

"Sonra algıların gelişmesiyle birlikte bunlar arasında farklılaşma ortaya çıktı; yargılara ulaşıldı, yargılar birbiriyle kıyaslandı, böylelikle Barsoom'da akıl ve akıl yetisi doğdu.

"Yüzlerce yıl geçti. Yaşam Ağacı üzerinde pek çok yaşam biçimi geldi geçti ama yine de hapsi farklı uzunluktaki dallarla ana bitkiye bağlıydı. Nihayet meyve ağacı, örneğini şimdi Dor Vadisi'nde muazzam miktarlarda çoğaldığını gördüğümüz gibi küçücük bitki insanlardan oluşuyordu ama hala başlarının üzerinde yetişen saplarla ağacın dallarına asılıydılar.

"Bitki insanların çiçek açacakları tomurcuklar, yaklaşık üç buçuk santimetre çapında, her birinde ikişer kısım olan iki bölmeye ayrılmış büyük fındıklara benziyordu. Bir kısımda bitki insan, diğer kısımda on altı bacaklı kurtçuk, üçüncü kısımda da beyaz maymunun atası, dördüncüsünde de Barsoomlu Kara insanın ilk hali büyüdü.

"Tomurcuk çatladığında bitki insan sapının ucunda asılı kaldı ama buralarda kapalı kalanların kaçma çabasıyla dört bir yana dağıldıkları diğer üç kısım yere düştü.

"Gel zaman git zaman tüm Barsoom bu kapalı kalmış yaratıklarla doldu. Sayısız çağlar boyunca uzun yaşamlarını engin gezegen üzerinde atlayıp sıçrayarak sert kabukları içerisinde yaşadılar; nehirlere, göllere, denizlere düştüler, yeni dünyanın yüzeyine daha da yayıldılar.

"İlk Kara insan, hapishanesinin duvarlarını kırıp gün ışığını göresiye milyonlarcası öldü. O, merakından diğer kabukları da kırdı ve Barsoom insanlarla dolmaya başladı.

"Bu ilk Kara insanın kanının ilk saf soyu, benim de üyesi olduğum diğer yaratıklarla karışıp bozulmadan kaldı ama on altı bacaklı kurtçuktan, ilk maymun ve dönek Kara insan, Barsoom'daki diğer bütün hayvan yaşam formunu yaydı.

"Thern'ler eski saf beyaz maymunun yüzyıllarca süren evriminin sonucudur. Hala düşük düzeydedirler. Barsoom'da sadece bir tek sahici ve ölümsüz insan ırkı vardır. Kara insanlar ırkı.

"Yaşam Ağacı öldü, ama ölmeden önce bitki insanlar kendilerini ondan ayırmayı ve İlk Ananın diğer çocuklarıyla Barsoom'da gezip dolaşmayı öğrendiler.

"Şimdi çift cinsiyetli olmaları, sahici bitkilerden sonra, kendi kendilerine üremelerine imkan veriyor ama bunun dışında, varoldukları yüzlerce yıl içerisinde çok az ilerleme gösterdiler. Eylemleri ve hareketleri büyük ölçüde içgüdüseldir ve büyük ölçekte akıl tarafından yönlendirilmezler, çünkü bir bitki insanın beyni senin en küçük parmağının ucundan azıcık daha büyüktür. Bitkilerle ve hayvan kanıyla beslenirler, beyinleri hareketlerini besinden yana yönlendirip gözlerini ve kulaklarını kendilerine gelen besin algılarına çevirmeye yetecek kadar büyüktür. Ne kendilerini koruma duyguları, ne de tehlike karşısında zerre korkuları vardır. Bu yüzden çatışmada korkunç hasımdırlar."

Kara adamın, düşmanlarıyla, Barsoom'da yaşamın doğuşu üzerine neden böyle uzun uzadıya konuşmaya katlandığını merak ettim. Durum, kibirli bir ırkın kibirli bir üyesinin, kendisini esir alan biriyle böylesi sıradan bir konuşma yapması için uygun değildi. Özellikle de Kara'nın, güvertede sağlamca bağlanmış olması göz önüne alındığında.

Gözünü benden belli belirsiz ayırması, sahiden sü-

rükleyici olan hikayesine ilgimi uzatmasının nedenini açıkladı.

Benim durduğum manivelaların az ilerisine uzandı, böylelikle de, benimle konuşurken geminin kıç tarafına baktı. Bitki insanlarla ilgili betimlemesinin sonunda, bakışının bir an için arkamdaki bir şeye sabitlendiğini gördüm.

O karanlık gözbebeklerindeki bir anlık zafer parıltısında da yanılmış olamazdım.

Dor Vadisi'ni kilometrelerce geride bırakmıştık ve kendimi nispeten güvende hissettiğim için hızımızı bir süre önce düşürmüştüm.

Endişeyle dönüp arkama baktım ve gördüğüm manzara, içimde yeni doğmuş olan özgürlük umudunu alıp götürdü.

Karanlık gecede, sessiz ve ışıksız ilerleyen büyük bir savaş gemisi, kıç tarafta belirmişti.

VIII. BÖLÜM
OMEAN'NIN DERİNLİKLERİ

Şimdi Kara korsanın beni niçin ilginç hikayesiyle oyaladığını anlamıştım. Kilometrelerdir yardımın geldiğinin farkındaydı ama sırrı açığa vuran bu tek bakış olmasa savaş gemisi doğrudan bize bindirecek ve daha şimdiden geminin omurgasında kayışlara tutunup sallanan çıkarma birliği, kuşkusuz, artan kaçış umudumu aniden ve hepten ortadan kaldırmak üzere bizim güverteye doluşacaktı.

Hava savaşında şimdi uygun manevrayı yapacak kadar deneyimliydim. Derhal motorları tornistan edip küçük gemiyi otuz metre aşağı indirdim.

Savaş gemisi üzerimizden hızla geçerken çıkarma birliğinin başımın üzerindeki asılı hallerini görebiliyordum. Sonra hız lövyemi son çentiğine kadar çekerek dik bir açıyla yükseldim.

Muhteşem gemim, bir tatar yayından çıkan ok gibi çelik pruvasını, doğruca üzerimizdeki devin pır pır eden pervanelerine yöneltti. Eğer becerebilir de onlara isabet edersem, koca gemi saatlerce kullanılamayacak ve kaçış bir kez daha mümkün olacaktı.

Aynı anda güneş, savaş gemisinin kıçından bize dikkatle bakan acımasız bir kara yüzü açığa çıkararak ufukta doğdu.

Bizi görür görmez yüz gırtlaktan öfke dolu haykırışlar yükseldi. Emirler verilip duruyordu ama artık dev pervaneleri kurtarmam için çok geçti. Gürültüyle pervanelere çarptık.

Darbenin sarsıntısıyla aynı anda motorlarımı tornistan ettim ama pruvam savaş gemisinin arka tarafında açtığı deliğe sıkışmıştı. Kurtulmadan önce ancak bir an orada asılı kalmıştım fakat bu bir an bile güvertemi Kara şeytanlarla doldurmaya yetecek kadar uzun olmuştu.

Çatışma olmadı. İlkin, dövüşecek yer yoktu. Etrafımız onlara çevrilmişti. Sonra, bana doğrultulmuş kılıçları Xodor'dan gelen bir emirle, dostlarının ellerinde kalakaldı.

"Onları teslim alın," dedi "ama zarar vermeyin".

Korsanlardan bir kaçı Xodor'u serbest bırakmıştı bile. Silahlarımın alınmasına ve düzgünce bağlanmama şahsen nezaret etti. En azından bağlarım sağlam olsun diye düşünüyordu. Marslı olsaydım öyle olacaktı ama bilek-

lerimi saran cılız iplere bakıp gülümsemekten kendimi alamadım. Zamanı geldiğinde bunları pamuktan ipmiş gibi koparabilirdim.

Kızı da bağladılar sonra da ikimizi birbirimize. Bu arada bizim hava aracımızla hasarlı savaş gemisini borda bordaya getirmişlerdi. Kısa bir süre sonra da savaş gemisinin güvertesine aktarıldık.

Tamı tamına bin Kara adamla dolu büyük bir yıkım makinesi. Güverteleri bunların kalabalığından geçilmiyordu, öyle sıkışık düzen ilerleniyordu ki tutsaklarına ancak bakmaya olanak vardı.

Kızın güzelliği bir dolu kaba laf atmalara ve bayağı şakalara sebep oldu. Kendini beğenmiş bu Süpermenlerin, incelik ve mertlikte Barsoom'un Kırmızı insanlarından daha aşağı oldukları ortadaydı.

Benim kısa kesilmiş kara saçlarım ve *thern* tenim hakkında çokça yorum yapıldı. Xodar, soylu dostlarıyla benim dövüş yeteneğim ve ilginç kökenim hakkında konuşunca, sayısız soruyla etrafıma toplandılar.

Aslında grubumdan biri tarafından öldürülmüş bir thern'nin zırhını ve metalini giymiş olmam, benim onların ezeli düşmanlarının düşmanı olduğuma ikna etti; bu da beni kendi değerlendirmelerinde daha iyi bir yere oturttu.

Karalar, istisnasız yakışıklı ve yapılı adamlardı. Subaylar parlak takılarının görkemiyle dikkat çekiyorlardı. Pek çok zırh altın, platin, gümüş ve değerli taşla öylesine kaplıydı ki alttaki deri hiç görünmüyordu.

Kumandanın zırhı baştan başa elmastandı. Kapkara derisinin üstünde tezat oluşturan bir görkemle parlıyorlardı. Tüm sahne büyüleyiciydi. Yakışıklı adamlar; teçhizatın barbarca görkemi; güvertenin cilalı ahşabı; paha

biçilmez mücevherlerle ve değerli metallerle inceden inceye işlenmiş muhteşem kamara sorapus'ları; altın cilalı trabzanlar; silahların parlayan metalleri.

Phaidor ve ben, hala sıkı sıkıya bağlı bir halde, alt güvertelerde, tek bir lombozun bulunduğu küçük bir kompartımana atıldık. Muhafız yanımızdan ayrıldığında diğerleri kapıyı arkadan sürgülediler.

Kırılan pervanelerle uğraşanların çıkardığı gürültüyü işitebiliyor, lombozdan geminin güneye doğru hafif hafif sürüklendiğini görebiliyorduk.

Bir süre ikimiz de konuşmadık. Her birimiz kendi düşüncelerimizle baş başa kaldık. Kendi payıma ben Tars Tarkas ve Thuvia'nın akıbetini merak ediyordum.

Takipten kurtulmayı başarmış olsalar bile, sonunda ya Kırmızı insanların ya da Yeşil insanların ellerine düşmeleri kaçınılmazdı ve Dor Vadisi kaçakları olarak hızlı ve berbat bir ölümden fazlasını umamazlardı.

Onlarla birlikte olmayı öylesine isterdim ki. Bana kalırsa, Barsoom'un zeki Kırmızı insanlarına, kendilerine zalim ve anlamsız hurafenin dayattığı kötü aldatmacayı anlatmada etkili olabilirdim.

Tardos Mors bana inanırdı. Bundan emindim. Karakteri hakkındaki bilgimin beni ikna ettiği gibi, inançları hakkında cesur davranırdı. Dejah Thoris bana inanırdı. Bunlar kesin aklıma gelenler. Sonra benim için, sonsuz lanetle seve seve yüzleşeceğini bildiğim yüzlerce Kırmızı ve Yeşil savaşçı arkadaşım vardı. Tars Tarkas gibi, nereye gitsem peşimden gelirlerdi.

Benim için tek tehlike, Kara korsanların elinden kaçmam halinde düşman Kırmızı ya da Yeşil insanların ellerine düşmek olabilirdi. Böyle bir durumda kimseye derdimi anlatamazdım.

Bu konuda endişelenecek pek bir şey yok gibiydi çünkü Karaların elinden kaçma olasılığım son derece azdı.

Kızla ben birbirimize, birbirimizden ancak bir–bir buçuk metre uzaklaşmamıza izin verecek bir iple bağlanmıştık. Kompartımana girdiğimizde, lombozun altındaki alçak bir sıraya oturmuştuk. Sıra, odadaki tek mobilyaydı. Sorapus'tan yapılmıştı. Zemin, tavan ve duvarlar, Mars savaş gemilerinin yapımında yaygın olarak kullanılan hafif ve dayanıklı bir alaşım olan korindon aliminyumdandı.

Oturmuş gelecek hakkında düşünürken, gözlerim, otururken tam da aynı seviyede olan lomboza dikilmişti. Birden Phaidor'a baktım. Yüzünde daha önce hiç görmediğim tuhaf bir ifadeyle bana bakıyordu. O kadar güzeldi ki.

Beyaz gözkapakları hemencecik gözleri üzerine kapandı ve yanağında hafif bir kızarma gördüğümü sandım. Belli ki daha aşağı bir yaratığa bakarken yakalandığı için utandı diye düşündüm.

"Daha aşağı türlerle ilgilenmeyi ilginç mi buluyorsun?" diye sordum, gülerek.

Yeniden sinirli ama rahatlamış bir gülüşle baktı.

"Elbette" dedi, "özellikle de böyle mükemmel profilleri varsa".

Kızarma sırası bendeydi ama renk vermedim. Benimle eğlendiğini düşündüm ve ölüme giderken dalga geçebilen bu cesur yüreğe hayran oldum; onunla birlikte güldüm.

"Nereye gittiğimizi biliyor musun?" diye sordu.

"Sanırım ebedi ötedünyanın gizi çözmeye gidiyoruz" diye cevapladım.

Hafiften ürperdi. "Şimdikinden daha kötü bir kader bekliyor beni" dedi.

"Neden söz ediyorsun?"

"Şimdiye kadar, topraklarımıza akınlar düzenledikleri yüzlerce yıldır, Kara korsanlar tarafından kaçırılan milyonlarca thern kızından hiçbiri, onlar arasında ne yaşadıklarını anlatmak için geri dönmediğinden sadece tahminde bulunabilirim" diye cevap verdi. "Asla bir erkeği esir almamaları, kızların kaderinin ölümden daha beter olduğu inancını güçlendiriyor."

"Adil bir ceza değil mi?" diye sormadan edemedim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Thern'ler de Gizem Irmağı'nda gönüllü hac yolculuğuna çıkan zavallı yaratıklara aynısını yapmıyorlar mı? On beş yıl boyunca Thuvia bir eğlence kaynağı ve köle değil miydi? Çektiğiniz acı, sebep olduğunuz başkalarının acısından daha mı az?"

"Anlamıyorsun" diye cevap verdi. "Biz thern'ler kutsal bir ırkız. Daha aşağı bir yaratığın bizler arasında köle olması bir onurdur. Bilinmez bir ırmakta bilinmez bir sona doğru aptalca yola çıkan alt türlerden birkaçını kurtarmasaydık, hepsi de bitki insanların ve maymunların yemi olacaktı."

"Ama her durumda dış dünyadakiler arasındaki batıl inancı teşvik etmiyor musunuz? Yaptıklarınızın en kötüsü bu. Bu zalimce aldatmacayı niye sürdürdüğünüzü bana söyleyebilir misin?"

"Barsoom'daki bütün yaşam yalnızca thern ırkını desteklemek için yaratılmıştır. Dış dünya işgücümüzü ve beslenmemizi sağlamasa başka türlü nasıl yaşayabilirdik ki? Sence bir thern çalışarak kendini küçük düşürür mü?"

"Şu halde insan eti yediğiniz doğru, öyle mi?" diye sordum dehşetle.

Cehaletimden dolayı bana acıyan gözlerle baktı.

"Doğru, alt türlerin etini yiyoruz. Siz de yemiyor musunuz?"

"Hayvanların etini, evet" dedim, "ama insanların etini değil".

"İnsanların hayvanların etini yiyebilmesi gibi tanrılar da insanların etini yiyebilir. Kutsal Thern'ler Barsoom'un tanrılarıdır."

İğrendim ve sanırım bunu gösterdim de.

"Şimdi zındık birisin" diye devam etti nazikçe, "ama Kara korsanların pençesinden kurtulacak kadar şanslı olur da yeniden Matai Shang'ın sarayına dönersek, seni, yanlış yolda olduğuna ikna edecek bir sav buluruz. Ve..." Bir an tereddüt etti, "bizden biri olmanı sağlayacak bir yol buluruz."

Gözlerini yeniden yere çevirdi, yanaklarına soluk bir renk yayıldı. Ne kast ettiğini anlayamadım; hem de uzun süre. Dejah Thoris, bazı işler konusunda tam bir aptal olduğumu söylemeyi alışkanlık haline getirmişti; sanırım haklıydı da.

"Korkarım babanın konukseverliğine hoş olmayan bir karşılık veririm" diye cevapladım, "çünkü yapmam gereken ilk şey, zavallı kandırılmış yolcuları, dış dünyaya döndürmek için İss Irmağı'nın ağzına silahlı bir thern muhafız koymak olurdu. Ayrıca yaşamımı iğrenç bitki insanlar ile onların dehşetengiz yoldaşları büyük beyaz maymunları yok etmeye adamam gerekirdi."

Bana dehşet içerisinde baktı.

"Hayır, hayır!" diye bağırdı. "Böyle korkunç, gü-

nahkarca şeyler söylememelisin –hatta düşünmemelisin bile. Aklında böylesine korkunç düşünceler olduğunu sezerlerse, eğer thern'lerin tapınaklarına dönme şansı bulursak, seni korkunç bir ölümle karşılarlardı. Ben bile, ben..." Yeniden yüzü kızardı ve baştan aldı. "Seni ben bile kurtaramam."

Daha fazla konuşmadım. Belli ki faydası yoktu. Hurafelere, dış dünyadaki Marslılardan bile daha fazla kapılmıştı. Onlar, yalnızca, gelecekte, sevgi, huzur ve mutluluk dolu bir yaşam umuduna tapınıyorlardı. Thern'ler iğrenç bitki insanlara ve maymunlara tapınıyorlardı ya da en azından kendi ölülerinin ayrılmış ruhlarının ikametgahı olarak onlara büyük saygı duyuyorlardı.

Bu arada hapsedildiğimiz yerin kapısı, Xodar içeri girsin diye açıldı.

Bana sıcak bir biçimde gülümsedi, gülümsediğinde ifadesi nazikçeydi –zalimce ya da kindar olmak dışında her şey.

"Hiçbir koşulda kaçamayacağınız için" dedi, "sizi burada hapsetmeye gerek olduğunu sanmıyorum. Bağlarınızı çözeyim; güverteye gelebilirsiniz. Çok ilginç bir şeye tanıklık edeceksiniz. Dış dünyaya asla dönemeyeceğiniz için görmenize izin vermenin hiçbir sakıncası olmayacak. İlk Doğan ve onun köleleri dışında hiç kimsenin varlığını bilmediği Kutsal Topraklar'ın, Barsoom'un sahici cennetinin yeraltı girişini göreceksiniz.

"Bu, thern'lerin şu kızı için mükemmel bir ders olacak" diye ekledi, "çünkü İssus Tapınağı'nı görecek ve İssus, olur a, onu kucaklayacak."

Phaidor başını kaldırdı.

"Bu nasıl küfür, köpek korsan!" diye haykırdı. "İssus tüm soyunu yok edecek ve asla onun tapınağının görüş alanına giremeyeceksin."

"Öğrenecek çok şeyin var, thern" diye cevap verdi Xodar, tatsız bir gülümsemeyle, "ayrıca bunu nasıl öğreneceğini düşündüğümde sana hiç imrenmiyorum."

Güverteye çıktığımızda, şaşkınlıkla, geminin büyük bir kar ve buz kitlesinin üzerinden geçtiğini gördüm. Gözün gördüğü her yerde hep aynı şey vardı.

Gizemin tek bir çözümü olabilirdi. Güney kutup buz örtüsünün üzerindeydik. Gezegende yalnızca Mars kutupları üzerinde kar ve buz vardır. Altımızda hiçbir yaşam izi yoktu. Belli ki Marslıların avlamaktan çok keyif aldıkları büyük kürklü hayvanlar için bile fazlaca güneydeydik.

Geminin trabzanı üzerinden ötelere bakarken Xodar yanıbaşımdaydı.

"Rotamız ne?" diye sordum.

"Güneyin az batısı" dedi. "Doğrudan Otz Vadisi'ni göreceksin. Birkaç yüz kilometre boyunca kenarından geçeceğiz."

"Otz Vadisi mi?" diye haykırdım, "ama dostum, oralar daha yeni kaçtığım thern'lerin bölgesi değil mi?"

"Evet" diye yanıtladı Xodar. "Bu buz alanını, dün gece bizi götürdüğün uzun kovalamacada geçtin. Otz Vadisi, güney kutbundaki büyük bir çöküntüde yer alıyor. Tıpkı büyük bir yuvarlak kase gibi, kendisini çevreleyen yerin binlerce metre dibinde yer alıyor. Kuzey sınırının yüz altmış kilometre uzağında, Dor Vadisi'ni çevreleyen Otz Dağları yükselir, tam merkezinde de Kayıp Korus Denizi vardır. Bu denizin kıyısında, İlk Doğan'ın Ülkesinde Altın İssus Tapınağı bulunmaktadır. Oraya gidiyoruz."

Baktıkça çağlar boyunca Dor Vadisi'nden niye sadece bir tek kişinin kaçmış olduğunu anlamaya başladım. Kafa yorduğum şeyse bir kişinin bile başarılı olmasıydı.

Bu donmuş, rüzgarların süpürdüğü kasvetli buz kaplı bölgeyi, tek başına ve yürüyerek geçmek olanaksızdı.

"Yolculuk ancak bir hava aracıyla yapılabilirdi" diye bitirdim sözümü.

"İşte geçmiş zamanlarda thern'lreden biri böyle yaptı ama İlk Doğan'dan asla hiçkimse kaçamadı" dedi Xodar, sesinde bir parça da kibirle.

Artık büyük buz duvarının en güneydeki ucuna erişmiştik. Bu uç tabanında, orada burada alçak tepelerle, küçük orman kümeleriyle ve buz duvarının tabanının erimesiyle oluşan küçük ırmaklarla bozulan düz bir vadinin olduğu binlerce metre yükseklikteki dik bir duvarda birden sona eriyordu.

Kuzeydeki buz duvarından, göz alabildiğine uzanan vadiye varan derin bir kanyona benzeyen yarığın oldukça üzerinden geçmiştik ki Xodar, "Bu, İss Irmağı'nın yatağı" dedi. "Buz alanının çok altından ve Otz Vadisi'nin tabanının altında akar, ama kanyonu burada açık."

Az sonra köy diyebileceğim bir yer fark ettim. Xodar'a göstererek ne olabileceğini sordum.

Gülerek "Yitik ruhlar köyü" diye cevap verdi. "Buz duvarıyla dağlar arasındaki bu dar şerit tarafsız bölge olarak kabul edilir. Kimileri İss'den aşağı yaptıkları gönüllü hac yolculuğundan vazgeçip altımızdaki kanyonun korkunç duvarlarından tırmanarak vadide duruyorlar. Ara sıra thern'lerden kaçan bir kölenin de buraya geldiği olur.

"Bu dış vadiden kaçış olmadığı için, bu durumu tersine çevirmeye kalkışmazlar. Aslında İlk Doğan'ın devriye gemilerinden kendi bölgelerinden ayrılmayacak kadar çok korkarlar.

"Bu dış vadinin zavallı yaratıklarını, ellerinde bizim istediğimiz hiçbir şey olmadığı için, taciz etmeyiz; ayrıca sayıca, bizimle önemli bir savaş yürütecek kadar güçlü de değiller, dolayısıyla biz de onları kendi hallerine bırakırız.

"Bunların birkaç köyü var ama sürekli kendi aralarında savaştıkları için sayıları pek artmadı."

Artık yitik ruhlar vadisini terk ederek batının az kuzeyine ilerledik; çok geçmeden sancak üstünde, ıssız buz boşluğundan yükselen kara bir dağ fark ettim. Yüksek değildi ve düz bir tepesi var gibiydi.

Xodar, gemideki bir görev için yanımızdan ayrılmıştı. Phaidor ve ben trabzanın yanında yalnız kalmıştık.

Phaidor'a "Bana anlattıkları doğru mu?" diye sordum.

"Kısmen evet" diye cevapladı. "Dış vadi hakkında söylediği doğru ama İssus Tapınağı'nın yerinin ülkesinin merkezinde olduğu konusunda söylediği yanlış. Eğer yanlış değilse..." Bir an sustu, tereddüt etti. "Ah, doğru olamaz, doğru olamaz. Çünkü eğer doğruysa, halkım, sayısız çağlar boyunca, İssus'un bize sağladığına inanmamız öğretilen güzel Sonsuz Yaşam yerine, zalim düşmanlarının elinde işkence ve alçakça bir ölüme gitti."

"Dış dünyanın daha aşağı Barsoomlularının, sizler tarafından berbat Dor Vadisi'ne çekilmeleri gibi, thern'lerin kendileri de aynı korkunç kaderle İlk Doğan tarafından çekilmiş olabilirler" dedim.

"İnanamıyorum."

"Göreceğiz" diye yanıtladım. Yeniden sustuk çünkü sorunumuzun yanıtıyla belirsiz biçimde bağlantılı gibi görünen kara dağlara hızla yaklaşıyorduk.

Karanlık, volkanik ağza yaklaştıkça geminin hızı, biz zar zor hareket edecek kadar yavaşladı. Sonra dağın tepesine geldik; altımızda, dibi koyu bir karanlıkta kaybolan devasa bir kuyunun ağzının açıldığını gördüm.

Kuyunun çapı tamı tamına üç yüz elli metreydi. Duvarlar pürüzsüz, siyah, bazalt kayadan oluşmuş gibiydi.

Gemi, bir an için boşluğun tam ortasında hareketsiz kaldı, sonra yavaş yavaş kara boşluğa yerleşmeye başladı. Alçaldı, alçaldı ve etrafımızı karanlık sararken de ışıklarını yaktı. Kendi ışıklarının loş halesi içerisinde devasa savaş gemisi, bana Barsoom'un bağırsakları gibi gelen şeye doğru giderek alçaldı.

Tam yarım saat alçaldık ve baca, muazzam bir yeraltı dünyasının kubbesinde aniden sona erdi. Altımızda bir denizin dalgaları kabarıp alçalıyordu. Fosforlu bir parlaklık sahneyi aydınlattı. Okyanusun ortasında binlerce gemi vardı. Şurada burada, üstünde bu ilginç dünyanın tuhaf ve renksiz bitki örtüsünün olduğu küçük adalar yükseliyordu.

Savaş gemisi yavaşça ve görkemli bir zerafetle suya indi. Kocaman pervaneleri, bacadan inişimiz sırasında çekilmiş ve yuvalarına konmuştu; bunların yerine, daha küçük ama çok güçlü olan su pervaneleri dışa çıkarılmıştı. Bunlar dönmeye başlayınca gemi, havada olduğu gibi, suda da güvenle yüzerek yeniden yola koyuldu.

Phaidor'la ben şaşkınlıktan küçük dilimizi yutmuştuk. Barsoom'un yüzeyinin altında böyle bir dünyanın varlığı ne duyulmuş ne de hayal edilmişti.

Gördüğümüz bütün gemiler nerdeyse savaş gemisiydi. Birkaç salapurya ve mavna vardı ama dış dünyanın şehirleri arasında işleyen büyük hava ticaret gemileri yoktu.

Arkamızdan bir ses "işte İlk Doğan'ın donanmasının

limanı" dedi; döndüğümüzde, dudaklarında hoş bir gülümsemeyle Xodar'ın bizi izlediğini gördük.

"Bu deniz" diye devam etti, "Korus'tan daha büyük. Üzerindeki denizin sularını alır. Belli bir seviyenin üzerinde dolmasını önlemek için, fazla suyu, Kırmızı insanların tarım arazilerini sulamak için su çektikleri uzak kuzeydeki rezervuarlara gönderen dört büyük pompa istasyonumuz var."

Bu açıklamayla kafamda bir şimşek çaktı. Kırmızı insanlar, kendi rezervuar kıyılarındaki kayalardan, Mars'ın dış dünyasında kıt bulunur, değerli sıvının miktarını arttıran büyük su sütunlarının fışkırmasına neden olan şeyin bir mucize olduğunu düşünmüşlerdi.

Bilginleri de bu muazzam miktardaki su artışının kaynağının gizini hiçbir zaman anlayamamışlardı. Yüzyıllar geçtikçe bunu doğal kabul etmişler, kaynağını sorgulamaktan da vazgeçmişlerdi.

Üzerinde, görünüşe bakılırsa çatısız, zemin ve en üstün ortasında küçük, sağlam parmaklıklı pencerelerin açıldığı garip şekilli dairesel binalar olan birkaç adayı geçtik. Bunlar alçak sıralara kurulmuş ya da kısa sahil kenarında devriye gezen silahlı muhafızların daha da dikkati çektiği gibi hapishaneye benziyorlardı.

Adacıklardan çok azı dört dönüm var yoktu ama şimdi tam önümüzde, çok daha büyük bir adacık gördük. Varacağımız yer belli olmuştu, koca gemi çok geçmeden dik kıyıya yanaşıp demir attı.

Xodar onu izlememiz için işaret etti ve yarım düzine subay ve er, bir de biz gemiden ayrıldık; kıyıdan iki yüz metre kadar uzaktaki büyük oval bir binaya ulaştık.

Xodar, "Birazdan İssus'u göreceksin" dedi Phaidor'a. "Aldığımız tutsaklardan birkaçını ona sunarız. Ara ara, hizmetçilerini yenilemek için bunlar arasından köleler

seçer. Hiç kimse İssus'a bir yıldan fazla hizmet etmez." Kara'nın dudaklarında, bu yalın ifadesine zalim ve kötü bir anlam katan sert bir gülümseme vardı.

Phaidor'un içini, İssus'un bunlarla müttefik olduğuna pek inanası gelmese de şüphe ve korku kaplamaya başlamıştı. Bana sıkı sıkı tutundu, artık Barsoom'daki Yaşam ve Ölümün Efendisi'nin gururlu kızı değil, acımasız düşmanlarının gücü karşısında korkmuş bir genç kızdı.

Şimdi içine girdiğimiz binanın çatısı yoktu. Ortasında yüzme havuzu gibi uzun bir su tankı vardı. Havuzun bir kenarında tuhaf görünümlü kara bir nesne yüzüyordu. Onun bu iç sulardaki garip bir canavar mı, yoksa balık benzeri bir sal mı olduğunu hemen anlayamadım. Ancak, bunu çok geçmeden öğrenecektik çünkü, bu şeyin hemen üstündeki havuz kenarına vardığımızda, Xodar garip bir dille birkaç kelime haykırdı. Derhal, nesnenin üzerindeki bir kapak yükseldi ve garip geminin içinden bir kara denizci sıçrayıp çıktı.

Xodar denizciyi selamladı.

"Subayına Dator Xodar'ın emirlerini ilet" dedi. "Ona, Dator Xodar'ın, iki mahkuma eşlik eden subaylar ve erlerle birlikte Altın Tapınağın yanındaki İssus bahçelerine götürüleceğini söyle."

"İlk atanızın kabuğu kutsansın en soylu Dator" diye karşılık verdi adam. "Dediğiniz gibi yapılacak" ve tüm Barsoom ırklarında ortak olan, avuçları içe bakar biçimde kollarını başının üzerine kaldırarak selam verdikten sonra bir kez daha gemisinin içinde gözden yitti.

Çok geçmedi, rütbesindeki göz alıcı süslemeleriyle şaşaalı bir subay güvertede belirdi ve Xodar'ı gemiye buyur etti; Xodar'ın ardı sıra biz de gemiye doluştuk.

Kendimizi içinde bulduğumuz kamara, her iki yanında, su seviyesinin altındaki lombozlarıyla, gemi boyunca uzanıyordu. Kapağın kapatılıp emniyete alınmasını söyleyen bir dizi emir verilir verilmez gemi, makine dairesinden gelen ritmik bir sesle titreşmeye başladı.

"Bu kadar küçük bir havuzda nereye gidebiliriz?" dedi Phaidor.

"Yukarı değil" dedim, "çünkü binanın çatısı olmamasına rağmen, sağlam metal parmaklıklarla kaplı olduğuna özellikle dikkat ettim."

"Öyleyse nereye?" diye yeniden sordu.

"Geminin görünüşünden aşağıya doğru gideceğimiz kanısına vardım" dedim.

Phaidor titredi. Yüzyıllar boyunca, yalnızca, Mars'ın geriye kalan tek denizinin kıyısında doğmuş olan thern'lerin bu kızının değil, tüm Marslıların ortak bir özelliği olan, Barsoom denizlerinin sularından duyulan derin su dehşeti gelenek olmuştur.

Çok geçmeden batma hissi çok belirgin oldu. Hızla iniyorduk. Lombozlardan hızla geçen suyun sesini duyabiliyorduk ve bunlarda süzülen loş ışıkta dönerek akan su açıkça görülüyordu.

Phaidor kolumu tuttu.

"Kurtar beni!" diye fısıldadı. "Kurtar beni. Her dileğin yerine getirilecek. Kutsal Thern'lerin kudreti içindeki her şey senin olacak. Phaidor..." Burada hafifçe tökezledi, sonra da çok alçak bir sesle, "Phaidor zaten senin" dedi.

Zavallı çocuğun haline çok üzüldüm ve elini, kolumu kavrayan elimin üzerine koydum. Sanırım hareketimi yanlış anladı, çünkü yalnız olduğumuzdan emin olmak için odaya hızlıca göz atarak iki kolunu da boynuma doladı ve yüzümü yüzüne yanaştırdı.

IX. BÖLÜM
İSSUS, SONSUZ YAŞAMIN TANRIÇASI

Kızın korkusundan ettiği aşk itirafı bana çok dokundu; ama bir o kadar da utandırdı çünkü bazı düşüncesiz söz ve davranışlarımla, onun sevgisine karşılık verdiğime inanmasını sağladığımı hissettim.

Kendisine dört beden küçük gelen kokulu bir eldiveni giyerek ya da lahana gibi kokmaya başlamış ölü bir çiçeği öperek dolaşır gibi görünmenin değil de bir erkeğe daha uygun olduğunu düşündüğüm dövüş ve böylesi sanatlarla daha çok ilgilenen biri olarak asla kadınlarla iyi anlaşan biri olmamıştım. Bu yüzden ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemedim. Ölü denizin vahşi kabileleriyle karşılaşmak, bu genç güzel kızın gözlerine bakıp kendisine söylemem gereken şeyi söylemekten binlerce kez daha yeğdir.

Ama yapılacak başka bir şey yoktu, ben de yaptım. Ama korkarım çok de beceriksizce.

Ellerini boynumdan çektim ve ellerini ellerimde tutarak ona Dejah Thoris'e duyduğum aşkın öyküsünü anlattım. Uzun yaşamım boyunca tanıdığım ve hayran kaldığım iki dünyanın tüm kadınlarından bir tek ona aşık olmuştum.

Öykü pek hoşuna gitmedi. Bir dişi kaplan gibi soluk soluğa ayakuçlarında yükseldi. Güzel yüzü korkunç bir ifadeyle çarpılmıştı. Gözleri alev alev benimkine dikildi.

"Köpek" diye tısladı. "Kafir köpek! Matai Shang'ın kızı Phaidor'un rica ettiğini mi sandın? Emrediyor. Diğer yaşamında seçtiğin aşağılık yaratığa duyduğun zayıf dış dünya tutkundan ona ne?

"Phaidor, aşkıyla seni yüceltiyor ve sen onu reddediyorsun. Akla hayale gelmedik on bin acımasız ölüm bana ettiğin hakareti telafi edemezdi. Dejah Thoris dediğin şey bunlardan en korkuncuyla ölecek. Onun ölüm fermanını imzaladın.

"Ve sen! Sen, aşağılamaya kalkıştığın tanrıçanın hizmetindeki en aşağılık köle olacaksın. Ölümün lütfunu dilenmek için ayaklarıma kapanana kadar içkence görecek, yerlerde sürüneceksin.

"Sonsuz cömertliğimle sonunda dualarını kabul edeceğim ve Altın Uçurumlar'ın yüksek balkonunda, büyük beyaz maymunların seni parça parça etmesini seyredeceğim."

Her şeyi ayarlamıştı. Tüm sevimli programı baştan sona. Böyle ilahi güzelliğe sahip birinin aynı zamanda vahşi bir intikam duygusuyla yanıp tutuşması beni hayrete düşürdü. Yine de, bana, intikamında küçük bir noktayı gözden kaçırmış gibi geldi bu yüzden, bozguna uğramışlığına hiçbir şey ekleme niyetiyle değil de, planlarının pratik hatlarında yeniden düzenleme yapmasına izin vermek için en yakın lombozu gösterdim.

Belli ki etrafındaki şeyleri, mevcut koşulları tamamen unutmuştu; çünkü, dışarıdaki karanlık, burgaçlanan sulara şöyle bir bakınca her şeyi anladı, alçak bir sıraya çöküverdi, gururlu ve her şeye kadir bir tanrıçaya değil de, çok mutsuz küçük bir kıza benzer biçimde yüzü kolları arasında hıçkıra hıçkıra ağladı.

Lombozların sağlam camları suyun sıcaklığından fark edilir derecede ısınana kadar aşağı, daha aşağı inmeye devam ettik. Belli ki Mars'ın yüzey kabuğunun çok ama çok altındaydık.

Nihayet aşağıya doğru hareketimiz sona erdi ve pervanelerin, kıç tarafımızdaki suda dönerek yüksek hızda

ilerlememizi zorladığını duyabiliyordum. Aşağısı çok karanlıktı ama lombozlardan gelen ışık ve denizaltının burnundaki güçlü bir ışıldak olması gereken şeyden gelen yansıdan kayadan, tüp benzeri dar bir geçitten ilerlediğimiz görülüyordu.

Birkaç dakika sonra pervaneler durdu. Tamamen hareketsiz kaldık, sonra da hızla yüzeye çıkmaya başladık. Çok geçmedi ışık azaldı ve durduk.

Xodar, adamlarıyla kamaraya girdi.

"Gelin" dedi. Denizcilerden birinin açmış olduğu kapaktan çıkıp onu izledik.

Kendimizi, ortasında, daha önce ilk kez görmüş olduğumuz gibi siyah sırtını göstererek yüzen denizaltımızın yattığı bir havuzun bulunduğu küçük, bir yeraltı mahzeninde bulduk.

Havuzun kenarında düz bir platform vardı, sonra da mağaranın duvarları bir–bir buçuk metre dik olarak, alçak tavanın ortasına doğru kavisle yükseliyordu. Çıkıntının etrafındaki duvarlarda delinmiş, loş ışıklı bir dizi geçit girişi vardı.

Muhafızlarımız bizi bunlardan birine doğru götürdü; kısa bir yürüyüşten sonra, üzerimizde göz alabildiğine yükselen bir bacanın dibindeki çelik bir kafesin önünde durduk.

Kafesin, Barsoom'un başka yerlerinde de görmüş olduğum yaygın asansör kabinlerinden biri olduğu anlaşılıyordu. Bunlar bacanın tepesine asılmış devasa mıknatıslar aracılığıyla işlerler. Elektrikli bir cihaz tarafından, oluşturulan manyetizma miktarı düzenlenir ve kabinin hızı ayarlanır.

Uzun mesafelerde, özellikle de yukarı doğru giderken mide bulandırıcı bir hızla hareket ederler; çünkü Mars'ın

düşük yerçekimi kuvveti, yukarı doğru etkiyen kuvvete çok az karşı koyar.

Kabinin kapısının arkamızdan kapanmasıyla yukarıdaki inişte durmak için yavaşlamamız bir oldu: uzun bacadan yükselmemiz o denli hızlı olmuştu.

Asansörün üstteki durağının içerisinde olduğu küçük binadan çıktığımızda, kendimizi sahici bir masal ülkesinin ortasında bulduk. Dünyanın bütün dilleri biraraya gelse, manzaranın muhteşem güzelliklerini anlatacak kelime bulamaz.

Kırmızımsı çimenlerden, fildişi renkli dalları parlak mor çiçeklerle kaplı ağaçlardan; zümrüt, firuze, hatta elmaslarla döşeli dolambaçlı yürüme yollarından; el yapımı muhteşem desenler işlenmiş altın kaplı görkemli bir tapınaktan sözedilebilir ama dünyalı gözlerin bilmediği olağanüstü renkleri tarif edecek kelimeler nerede? Barsoom'un binlerce adsız mücevherinden çıkan görkemli ışınların ışıltısını kavrayacak zihin ya da hayal gücü nerede?

Uzunca yıllar Marslı bir Jeddak'ın sarayının barbarca ihtişamına alışık olan gözlerim bile manzaranın görkemi karşısında hayrete düşmüştü.

Phaidor'un gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı.

"İssus Tapınağı" diye fısıldadı kendi kendine.

Xodar, kısmen eğlenerek, kısmen de haince bir gülümsemeyle, bizi izledi.

Bahçeler göz kamaştırıcı biçimde süslenmiş Kara kadın ve erkeklerle doluydu. Aralarında, her isteklerini yerine getirmeye amade Kırmızı ve Beyaz kadınlar dolaşıyordu. Dış dünyanın haneleri ve thern'lerin tapınakları, Karalar kendi kölelerine sahip olsunlar diye, prensesleri ve tanrıçaları tarafından soyulup soğana çevrilmişlerdi.

Bu manzaranın içerisinden geçerek tapınağa doğru

ilerledik. Ana girişte silahlı muhafızlar tarafından durdurulduk. Xodar bizi sorgulamak için öne çıkan bir subaya bir şeyler söyledi. Birlikte, bir süre kaldıkları tapınağa girdiler.

Döndüklerinde, İssus'un, Matai Shang'ın kızını ve Helium Prensi olmuş başka bir dünyadan gelen tuhaf yaratığı görmek istediği söylendi.

Yavaş yavaş, akla hayale gelmez güzellikteki bitimsiz koridorlar boyunca, ihtişamlı daireler ve görkemli salonlar boyunca ilerledik. Sonunda, tapınağın ortasındaki geniş bir salonda durduk. Bize eşlik eden subaylardan biri salonun diğer ucundaki büyükçe bir kapıya doğru ilerledi. Burada bir tür işaret vermiş olmalı ki kapı derhal açıldı ve başka bir süslü püslü nedime göründü.

Sonra kapıya doğru yönlendirildik, burada arkamız gireceğimiz odaya dönük, ellerimiz ve dizlerimiz üzerinde yere çömelmemiz istendi. Kapı sarsılarak açıldı ve kafamızı çevirmememiz, aksi takdirde derhal ölümle cezalandırılacağımız konusunda uyarıldıktan sonra İssus'un huzuruna geri dönmemiz emredildi.

Hayatımda hiç böyle aşağılayıcı bir durumda kalmamıştım; yalnızca Dejah Thoris'e duyduğum aşk ve tutunduğum onu yeniden görebilme umudum, beni, İlk Doğan Tanrıçası'nın yüzüne bakmaktan ve ölüme bir beyefendi gibi, düşmanlarımla yüzleşerek ve kanları benim kanımla karışarak gitmekten alıkoydu.

Altmış–yetmiş metre kadar böyle rezilce emekledikten sonra muhafızımız tarafından durdurulduk.

Arkamızdan bir ses "kalksınlar" dedi; ince, titrek ama belli ki yıllardır emir vermeye alışkın bir ses.

"Kalkın" dedi muhafızımız, "ama İssus'un yüzüne bakmayın."

Birkaç dakika sessizliğin ardından, ince, titrek ses yeniden, "Kadın hoşuma gitti" dedi. "Tahsis edilen süre boyunca bana hizmet edecek. Erkek, sen Omean Denizi'nin kuzey kıyılarının karşısındaki Shador Adası'na dönebilirsin. Kadının, onun ışıldayan yüzünün kutsal görümüne bakan daha alt seviyedekilerin, onun kör edici görkemiyle ancak tek bir yıl hayatta kaldıklarını da bilerek dönüp İssus'a bakmasına izin verin."

Göz ucuyla Phaidor'a baktım. Beti benzi atmıştı. Sanki görünmez ama karşı konulmaz bir güç tarafından çekilmiş gibi yavaşça, ama çok yavaşça döndü. Tam yanıbaşımdaydı, öyle ki sonunda İssus'la, Sonsuz Yaşamın Tanrıçası'yla yüzyüze geldiğinde çıplak kolu benim koluma dokundu.

Gözleri Mars'ın Yüce Tanrısı'na ilk kez bakakaldığında kızın yüzünü göremedim ama bana dokunan kolunun titremesinden, içindeki ürpertiyi hissettim.

"Sahiden göz kamaştırıcı bir güzellik olmalı" diye aklımdan geçirdim, "Matai Shang'ın kızı Phaidor gibi göz alıcı bir güzelliğin içinde böylesi bir duyguya sebep olduğuna göre".

"Kadın kalsın. Adamı götürün. Hadi." Böyle buyurdu İssus ve subayın ağır eli omuzlarıma bastırdı. Onun talimatlarına uyarak bir kez daha ellerimle dizlerim üzerine çöktüm ve Huzur'dan emekleyerek uzaklaştım. İlahın huzuruna ilk kabülüm bu olmuştu ama pek etkilendiğimi itiraf etmeliyim –emekleyerek yürürken düştüğüm gülünç durum dışında.

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz ayağa kalkmam söylendi. Xodar yanıma geldi, birlikte yavaş yavaş bahçelere doğru yürüdük.

Sessizlik içerisinde biraz ilerlemiştik ki, "Kolayca

alabilecekken canımı bağışladın" dedi, "elimden gelirse sana yardım edeceğim. Buradaki yaşamını daha katlanılabilir hale getirmeye çalışabilirim ama kaderin belli. Dış dünyaya dönmeyi aklından bile geçirme."

"Kaderim neymiş?" diye sordum.

"Bu büyük ölçüde İssus'a bağlı olacak. Seni çağırtmadığı ve yüzünü sana göstermediği sürece, senin için ayarlayabildiğim kadar hafif bir esaret altında yıllarca yaşayabilirsin."

"Beni niye çağırtsın ki?" diye sordum.

"Alt sınıftan erkekleri sık sık farklı eğlenceler için kullanır. Örnekse, senin gibi bir dövüşçü, tapınağın aylık ayinlerinde hoş oyunlar sunacaktır. İssus'a moral vermek ve onun kilerini takviye etmek içn erkekler erkeklerle ve vahşi hayvanlarla karşılaşırlar."

"İnsan eti mi yer?" diye sordum. Ama dehşet içerisinde değil, çünkü, Kutsal Thern'ler hakkında şu yakınlarda edindiğim bilgiden bu yana, her şeyin belli ki tek bir kadir–i mutlak tarafından belirlendiği bu pek erişilebilir olmayan cennette her şeye hazırlıklıydım; dar fanatiklik ve kendini beğenme çağları boyunca, ırkın bir zamanlar sahip olabildiği tüm belli başlı insanca güdülerin kökünü kurutmuştu.

Biz çayırlarda ve ormanlarda vahşi hayvanlar ararken onlar Mars'ın diğer sakinlerini arayan güç ve başarı sarhoşu bir halktı. Öyleyse neden, bizim dünyevi sofralarımız için kestiğimiz sığırların içten düşüncelerini ve duygularını nasıl anlamıyorsak onlar da yaşamlarını ve kişiliklerini artık anlamadıkları alt sınıfların etini yemesinlerdi ki!

"Sadece çok iyi yetiştirilmiş Kutsal Thernler ile Kırmızı Barsoomluların etini yer. Diğerlerinin eti kurullarımıza

gider. Hayvanları köleler yer. O başka leziz şeyler de yer."

O zaman başka leziz şeyler göndermesinin özel bir anlamı olduğunu anlamadım. İssus'un yemek listesinin iğrençliğinin sınırlarına çoktan ulaşılmış olduğunu sanıyordum. Kadir–i mutlaklığın sahibini sürükleyeceği zalimliğin ve canavarlığın derinlikleri konusunda hala öğreneceğim çok şey vardı.

Subaylardan biri bize yetiştiğinde, bahçelere çıkan bir dolu salonun ve koridorun sonuna ulaşmıştık.

"İssus bu adamı yeniden görmek istedi" dedi. "Kız ona, adamın fevkalede güzelliğini ve tek başına İlk Doğan'ın yedisini haklayacak kadar cesur olduğunu, ayrıca da çıplak elle Xodar'ı tutsak aldığını, onu kendi kemeriyle bağladığını anlattı.

Xodar rahatsız görünüyordu. Belli ki utanç verici yenilgisini İssus'un öğrenmiş olmasından hoşlanmamıştı.

Tek kelime etmeden döndü ve subayı, bir kez daha, Sonsuz Yaşamın Tanrıçası İssus'un kabul salonunun kapalı kapılarının önüne kadar takip ettik.

Burada giriş töreni tekrarlandı. İssus tekrar ayağa kalkmamı istedi. Birkaç dakika boyunca ölüm sessizliği oldu. İlahın gözleri beni değerlendiriyordu.

Çok geçmedi, ince titrek ses sayısız çağlar boyunca pek çok kurbanın kaderini mühürleyen sözcükleri tekdüze bir sesle tekrar ederek sessizliği bozdu.

"Bırakın, adam, onun ışıldayan yüzünün kutsal görümüne bakan daha alt seviyedekilerin, onun kör edici görkemiyle ancak bir yıl hayatta kaldıklarını bilerek dönüp İssus'a baksın."

Yalnız ölümlü gözlerin görebileceği tanrısal ihtişamın açığa çıkması beklentisiyle benden istendiği gibi dön-

düm. Gördüğüm şey, benimle sorapus ağacından oyulmuş büyük bir kürsüyü destekleyen gölgelik arasında silahlı adamlardan oluşan sıkı bir müfreze oldu. Bu kürsüye ya da tahta Kara bir kadın kurulmuştu. Çok yaşlı olduğu belliydi. Buruş buruş olmuş kafasında saç yoktu. İki sarı diş dışında ağzında diş kalmamıştı. İnce, şahin burnu gibi burnunun iki yanındaki gözleri, korkunç biçimde battığı göz yuvalarının derinlerinde parlıyordu. Yüzünün derisi derin kırışıklıklarla haritaya dönmüştü. Bedeni de yüzü gibi buruş buruş ve iticiydi.

Daha çok çarpık çurpuk bir karın gibi görünen gövdeye bitişik bir deri bir kemik kollar ve bacaklar "onun ışıl ışıl güzelliğinin tanrısal görümünü" tamamlıyordu.

Etrafını, aralarında solgun ve tit titreyen Phaidor'un da olduğu bir dizi kadın köle çevrelemişti.

"İlk Doğan'ın yedisini haklayan ve çıplak elle, Dator Xodar'ı kendi kuşağıyla bağlayan bu adam mı?" diye sordu.

"Tanrısal güzelliğin en görkemli görümü, bu" diye yanıtladı, yanımda duran subay.

"Dator Xodar'ı getirin" diye emretti İssus.

Xodar bitişikteki odadan getirildi.

İssus iğrenç gözlerinde pis bir ışıltıyla ona dik dik baktı.

Tiz bir sesle "İlk Doğan'ın Dator'usun ha?" dedi. "Ölümsüz Irk'ı düşürdüğün utançtan ötürü en alt seviyenin altındaki bir rütbeye düşürüleceksin. Artık Dator değilsin, bundan sonra ebediyen, İssus'un bahçelerinde hizmet eden alt sınfların getir götür işlerini yapacak kölelerin kölesisin. Rütbelerini sökün. Ödlekler ve köleler takı takamazlar."

Xodar dimdik durdu. Muhafızlardan biri, muhteşem takılarını kabaca çıkarırken ne bir kası oynadı ne de dev bedeni kıpırdadı.

Çileden çıkmış ufak tefek yaşlı kadın "Defol!" diye haykırdı. "Defol, ama İssus bahçelerinin aydınlığı yerine, Omean Denizi'ndeki Shador Adası'ndaki hapishanede, seni yenen bu köleye köle olarak hizmet et. Alın şunu tanrısal gözlerimin önünden."

Gururlu Xodar yavaşça ve başı dik döndü, azametle yürüyerek salondan çıktı. İssus ayağa kalktı, başka bir çıkıştan salonu terk etmek için davrandı.

Bana dönerek "Şimdilik Shador'a döneceksin. Sonra İssus nasıl dövüştüğünü görecek. Git." Sonra, peşinde maiyeti, gözden kayboldu.

Yalnızca Phaidor geride kaldı, bahçelere doğru muhafızımı izlemeye başladığımda koşarak peşimden geldi.

"Ah, beni bu korkunç yerde bırakma" diye yalvardı. "Sana söylediğim şeyler için beni bağışla Prensim. Onları kast etmemiştim. Beni de yanına al. Shador'daki hapisliğinde sana eşlik edeyim." O kadar hızlı konuştu ki, sözleri nerdeyse tutarsız bir düşünce dalgasıydı. "Sana sunduğum onuru anlamadın. Thern'ler arasında, dış dünyanın alt sınıfları arasında olduğu gibi evlilik ya da evlendirme yoktur. Aşk ve mutluluk içerisinde sonsuza kadar yaşayabilirdik. İkimiz de İssus'a baktık ve bir yıl içerisinde öleceğiz. Bu yılı ölüme mahkum kişilere mutluluk adına ne kaldıysa birlikte yaşayalım."

"Benim seni anlamam zor, Phaidor" diye yanıtladım, "aynı şekilde senin, beni yönlendiren güdüleri, gelenekleri ve toplumsal yasaları anlaman da zor. Ne seni incitmek ne de bana bahşettiğin onuru küçümsemek isterim ama arzuladığın şey olmayabilir. Dış dünyanın insanları-

nın ya da Kutsal Thern ya da kapkara İlk Doğan'ın aptalca inancı ne olursa olsun daha ölmedim. Hayattayken de kalbim tek bir kadın için, Helium Prensesi, biricik Dejah Thoris için atacak. Ölüm beni bulunca da kalbim atmayı bırakacak; sonra ne olur onu da bilmem. Bunda da Barsoom'da Yaşam ve Ölümün Efendisi Matai Shang ya da Ebedi Yaşamın Tanrıçası İssus kadar bilgeyim."

Phaidor bir an için durup bana baktı. Bu kez gözlerinde kızgınlık değil, tarifsiz bir kederin hüzünlü ifadesi vardı.

"Anlamıyorum" dedi, dönüp yavaşça İssus ve maiyetinin çıktığı kapıya doğru yürüdü. Sonra da gözden yitti.

X. BÖLÜM

SHADOR ADASINDAKİ HAPİSHANE

Yanımda muhafız olduğu halde dış bahçelerde, etrafı bir soylu karalar kalabalığıyla çevrili Xodar'a rastladım. Ona sövüp hakaret ediyorlardı. Erkekler tokat atıyordu. Kadınlarsa tükürüyorlardı.

Beni görünce dikkatlerini bana yöneltiler.

"İşte" diye bağırdı biri, "çıplak elle büyük Xodar'ın hakkından gelen yaratık bu. Görelim bakalım nasıl yapmış."

Güzel bir kadın gülerek "Thurid'i de bağlasın görelim" dedi. "Thurid soylu bir Dator'dur. Bırakın da Thurid şu köpeğe sahici bir erkekle karşı karşıya gelmenin ne demek olduğunu göstersin."

"Evet, Thurid! Thurid!" diye haykırdı pek çok kişi.

"İşte burada!" diye bağırdı biri. Dönüp işaret edilen yöne bakınca, üstü başı göz alıcı takılar ve silahlarla dolu iri yarı bir Karanın soylu ve cesur bir tavırla bize doğru geldiğini gördüm.

"İşte ne?" diye haykırdı. "Thurid'i ne yapacaksınız?"

Hep bir ağızdan anlattılar.

Thurid gözlerini iki çirkin yarık gibi kısarak dönüp Xodar'a baktı.

"Aşağılık!" diye tısladı. "Çürük göğsünde hep bir garabetin yüreğini taşıdığını düşünmüşümdür. Sık sık İssus'un gizli meclislerinde beni alt ettin ama şimdi erkeklerin sahici değerinin anlaşıldığı savaş meydanında senin uyuz yüreğin yaralarını tüm dünyaya gösterdi. Aşağılık yaratık, sana tekmeyi basacağım." Xodar'ı tekmelemek için döndü.

Kanım o an damarlarımdan çekildi sanki. İssus'un gözünden düştüğü için bir zamanların bu cesur yoldaşına yapılan korkakça muameleye için için köpürüyordum. Xodar'ı hiç sevmemiştim ama ona yapılan bu alçakça haksızlığa ve işkenceye kanlı bir sis bulutunun içerisinde kırmızıyı görmeden bakmaya ve enine boyuna kafa yorduktan sonra asla yapmamam gerek dediğim, anın itkisiyle bir şeyler yapmamaya dayanamıyordum.

Thurid alçakça tekmesini atmak için ayağını salladığında Xodar'ın yanında duruyordum. Aşağılanmış Dator bir heykel gibi dik ve hareketsiz duruyordu. Ne olursa olsun, eski yoldaşlarının aşağılama ve kınamalarını kabul etmeye ve bunları sessizve ve metanetle karşılamaya hazırdı.

Ama Thurid ayağını sallayınca bende ayağımı salladım ve Xodar'ı bu rezaletten kurtaran, incik kemiğine inecek acı verici darbeyi yakaladım.

Bir an için gergin bir sessizlik oldu, sonra Thurid, tıpkı Xodar'ın geminin güvertesinde yapmış olduğu gibi, öfkeyle kükreyerek boğazıma atıldı. Sonuçları aynı oldu. Uzattığı kollarının altına daldım ve yanımdan geçerken çenesinin yanına müthiş bir sağ indirdim.

Koca adam bir topaç gibi döndü, dizlerinin üstüne çöktü ve yere, ayaklarımın dibine yığıldı.

Karalar şaşkınlıkla bakakaldılar, önce yolun yakut tozlarında yatan gururlu Dator'un hareketsiz haline, sonra da sanki böyle bir şeyin olabileceğine inanamıyormuş gibi bana.

"Benden Thurid'i bağlamamı mı istemiştiniz?" diye haykırdım. "Seyredin!" Sonra da iki seksen yatan adamın yanında durdum, kayışını çekip aldım, adamın elini ayağını sıkıca bağladım.

"Xodar'a yapmış olduğunuzun aynısını şimdi Thurid'e yapın. Onu kendi kemeriyle bağlı halde İssus'un huzuruna çıkarın, o da aranızda İlk Doğan'dan daha büyük birinin olduğunu kendi gözleriyle görsün."

"Kimsin sen?" diye fısıldadı Thurid'i bağlamaya kalkışmamı söyleyen kadın.

"Ben iki dünyanın vatandaşıyım; Virginialı Yüzbaşı John Carter, Helium Jeddak'ı Tardos Mors Sarayının Prensi. Dediğim gibi, bu adamı alıp tanrıçanıza götürün ve ona Xodar ve Thurid'e yapmış olduğum şeyi en güçü Dator'larına da yapabileceğimi söyleyin. Çıplak elle, uzun kılıçla, kısa kılıçla, savaşçılarının en seçkinine meydan okuyorum."

"Gel" dedi bana Shador'a kadar muhafızlık edecek subay, "emirlerim kesindir; gecikme olmayacak. Xodar, sen de gel."

Adamın Xodar'a ya da bana hitap ederken kullandığı

dilde saygısızlık yoktu. Güçlü Thurid'ten kolayca kurtulmama tanık olduğu için eski Dator'u daha az horgördüğü belliydi.

Bana olan saygısının, bir köleye olması gerekenden daha fazla olduğu, dönüş yolunun kalanı sırasında, elinde kısa kılıcıyla her zaman ya arkamda yürümesinden ya da arkamda durmasından belliydi.

Omean Denizi'ne dönüş olaysız geçti. Bizi aşağıya indiren korkunç bacadan aynı kabinle yukarı çıktık. Orada denizaltıya girdik, üstteki dünyanın çok altındaki uzun dalışa geçtik. Tünelden geçerek Omean'dan İssus Tapınağı'na giden muhteşem yola ilk girdiğimiz havuza çıktık.

Ada denizaltısından, uzaktaki Shador Adası'na giden küçük bir kruvazöre aktarıldık. Burada küçük taş bir hapishane ve bir düzinenin yarısı kadar Kara gardiyan bulduk. Hapse atılırken de boş protokoller olmadı. Karalardan biri, kocaman bir anahtarla hapishanenin kapısını açtı, içeri girdik, kapı arkamızdan kapandı, kilit şakırdadı ve ses beni yeniden, Kutsal Thern'lerin bahçeleri altındaki Altın Uçurumlar'daki Gizem Salonu'nda hissettiğim korkunç umutsuzluk duygusuna sürükledi.

O zaman Tars Tarkas benimleydi, ama şimdi dostluk sözkonusu olduğunda son derece yalnızdım. Büyük Thark'ın ve güzel arkadaşı Thuvia'nın akıbetlerini merak ediyordum. Bir mucize eseri kaçmış ve dost bir ulus tarafından teslim alınıp bağışlanmış olsalar bile, ellerinden gelse seve seve yapacakları yardımı onlardan umabilir miydim?

Nerede olduğumu ya da başıma ne geldiğini kestiremezlerdi çünkü hiç kimse Barsoom'da böyle bir yer olduğunu hayal bile edemezdi. Ayrıca hapishanemin yerini kesin olarak bilmeleri benim yararıma olur muydu bil-

miyorum çünkü bu yeraltı denizindeki güçlü İlk Doğanların donanmasına sızmayı kim umabilirdi ki? Hiç kimse. Durumum umutsuzdu.

Pekala elimden gelenin en iyisini yapacaktım. Beni ele geçirmeye çabalayan umutsuzluğu bir kenara bırakıp ayağa kalktım. Hapishanemi keşfetme düşüncesiye etrafa bakmaya başladım.

Xodar, bulunduğumuz odanın ortasına yakın alçak bir taş sıraya, başı eğik, oturdu. İssus onu aşağıladığından bu yana konuşmamıştı.

Binanın çatısı yoktu, duvarlar aşağı yukarı on metre kadar yükseliyordu. Yarısında bir çift küçük, sık parmaklıklı pencere vardı. Hapishane yedi metre yüksekliğinde bölmelerle birtakım odalara ayrılmıştı. Kaldığımız odada kimse yoktu ama diğer odaların iki kapısı da açıktı. Bu odalardan birine girdim, boştu. Böylelikle birtakım odalar boyunca, sonuncusunda bir hapishane hücresinin biricik mobilyasını oluşturan taş bank üzerinde genç bir Marslı Kırmızıyı uyur halde bulana kadar ilerledim.

Anlaşılan diğer tek tutuklu oydu. Uyuyorken eğilip baktım. Yüzü tuhaf bir biçimde tanıdık geldi, ama çıkaramadım.

Yüz hatları çok düzgündü, elleri ayakları son derece orantılıydı. Kırmızı biri için rengi çok açıktı ama diğer bakımlardan bu yakışıklı ırkın tipik bir örneği gibiydi.

Onu uyandırmadım çünkü uyumak hapishanede öyle bir nimettir ki, hapishane arkadaşları tarafından bu değerli birkaç dakikadan mahrum bırakılan insanların kudurmuş canavarlara dönüştüğünü biliyordum.

Kendi hücreme döndüğümde, Xodar'ı bıraktığım vaziyette, oturur buldum.

"Adamım" dedim, "böyle üzgün durmakta fayda

yok. John Carter tarafından yenilgiye uğratılmak utanç verici bir şey değil. Aynı şeyin Thurid'in başına da kolaylıkla geldiğini gördün. Bunu kruvazörün güvertesinde, üç yoldaşını hakladığımı gördüğünde de biliyordun."

"O zaman benim de hakkımdan gelecektin" dedi.

"Hadi ordan!" diye bağırdım. "Hala ümit var. İkimiz de hayattayız. Biz büyük savaşçılarız. Ne diye özgürlüğümüze kavuşmayalım ki?"

Şaşkın şaşkın bana baktı.

"Sen ne dediğini bilmiyorsun" diye cevapladı. "İssus kadir–i mutlaktır. O her şeyi bilendir. Şimdi söylediklerini duyuyor. Aklından geçenleri biliyor. Emirlerini çiğnemeyi düşünmek bile ona saygısızlıktır."

"Xodar, bunlar zırva!" diye haykırdım sabırsızca.

Dehşet içinde ayağa fırladı.

"İssus'un laneti üzerimize olacak!" diye bağırdı. "Korkunç acılarla kıvranıp öleceksin."

"Buna inanıyor musun Xodar?" diye sordum.

"Elbette; bundan kuşku duymaya kim cesaret eder ki?"

"Ben kuşku duyarım, evet, dahası inkar ediyorum" dedim. "Xodar, bana, onun düşüncelerimi bile bildiğini söylüyorsun. Kırmızı insanlar bu güce yüzyıllardır sahipler. Ayrıca başka bir harika güce. Kimseler onların düşüncelerini okumasınlar diye zihinlerini kapatma gücüne. İlk gizi yıllar önce öğrendim; diğerini öğrenememiştim, çünkü Barsoom üzerinde, aklımın gizli bölmelerinde neler geçtiğini okuyabilecek kimse yoktu.

"Tanrıçan benim düşüncelerimi okuyamaz; görüş alanından çıktığınızda, sizler istemedikçe sizinkileri de okuyamaz. Benim düşüncelerimi okuyabilmiş olsaydı,

'onun ışıldayan yüzünün kutsal görümüne bak' emriyle döndüğümde korkarım gururu dehşetli yaralanacaktı."

"Ne demek istiyorsun?" diye korku dolu bir sesle fısıldadı. Sesi o kadar alçaktı ki zorlukla duyabildim.

"Demek istediğim, o an, onun gözümün şimdiye kadar gördüğü en iğrenç ve en korkunç yaratık olduğunu düşündüm."

Bir an bana dehşet içinde, şaşkınlıkla baktı ve "kafir!" diye haykırarak üzerime atıldı.

Silahsızdı, bana zarar veremezdi, bu nedenle ona bir kez daha vurmak istemedim, bu gerekli de değildi.

Üstüme gelirken sol bileğini sol elimle yakaladım, sağ kolumu da sol omuzuna salladım, onu çenesinin altından dirseğimle yakaladım ve kalçamın üzerinden arkaya doğru bastırdım.

Orada bir an, bana aciz bir öfkeyle bakarak çaresizce asılı kaldı.

"Xodar" dedim "arkadaş olalım. Olasılıkla bir yıl, bu küçük odanın dar sınırları içerisinde birlikte yaşamak zorundayız. Seni kırdığım için üzgünüm ama İssus'un zalim adaletsizliğinden muzdarip olmuş birinin hala onun tanrısallığına inanabileceğini düşünemezdim.

"Duygularını daha fazla incitme niyetiyle değil de, hala hayattayken kendi kaderlerimiz hakkında herhangi bir tanrıdan daha fazla belirleyici olmamız konusunda düşünebilirsin diye sana birkaç söz daha söyleyeceğim.

"Gördüğün gibi, İssus beni öldürmedi, sadık Xodar'ını da onun sahici güzelliğine dil uzatan inançsızın pençelerinden kurtarmadı. Hayır, Xodar, senin İssus'un ölümlü, yaşlı bir kadın. Bir kez pençelerinden kurtuldun muydu sana zarar veremez.

"Senin bu tuhaf diyar hakkındaki bilgin, benim de dış dünya hakkındaki bilgimle, senin ve benim gibi iki savaşçı özgürlüğümüze giden yolu açmalıyız. Bu uğurda ölsek bile anılarımız zalim ve adaletsiz bir zorbanın –sen istersen tanrıça de, istersen ölümlü– ellerinde katledilmekten korkan köle gibi kalmaktan daha uygun olmaz mı?"

Sözümü bitirdiğimde Xodar'ı ayağa kaldırıp serbest bıraktım. Ne yeniden bana saldırdı ne de tek kelime etti. Bunun yerine sıraya doğru yürüdü, üzerine çöktü ve derin düşüncelere daldı.

Uzunca bir süre sonra, diğer dairelerden birine açılan girişte hafif bir ses işittim, baktığımda Marslı Kırmızı gencin bizi dikkatle seyrettiğini gördüm.

Kırmızı Marslı usulü selamlamadan sonra "kaor!" diye bağırdım.

"Kaor!" diye cevapladı. "Burada ne işiniz var?"

Alaycı bir gülümsemeyle "sanırım ölümümü bekliyorum" diye cevapladım.

O, cesur ve hoş bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Ben de" dedi. "Benimki yakında. Aşağı yukarı bir yıldır İssus'un ışıltılı güzelliğine baktım. O iğrenç yüz ifadesini ilk gördüğümde düşüp ölmemem benim için hep bir merak kaynağı olmuştur. Hele o karnı! İlk atam, ama tüm evrende bu kadar acayip bir şahsiyet yoktur. Böyle birini, Ebedi Yaşamın Tanrıçası, Ölümün Tanrıçası, Daha Yakın Ayın Annesi ve hepsi de birbirine denk elli başka olanaksız unvanla adlandırmaları beni çok aşıyor."

"Buraya nasıl düştün?" diye sordum.

"Çok basit. Söylentideki yeri, güney kutbu yakınlarında olan Kayıp Korus Denizi'ni araştırmam gerektiği fikri aklıma geldiğinde, tek kişilik hava aracıyla uzak

güneye uçuyordum. Babamdan sahte bir saygı gösterme yetisinin yanı sıra çılgınca bir macera tutkusunu da miras almış olsam gerek.

"Kılıçlarını çekip üstüme yürüdüler ama beni altlarına almadan önce babamın kılıcının çeliğinin tadına baktılar ve kendi kendime şöyle dedim: Babam yaşayıp buna tanıklık etmiş olsaydı hoşuna giderdi."

"Baban öldü mü?" diye sordum.

"Yumurtadan çıkıp benim için daha iyi olan bir dünyaya gelmeden önce ölmüş. Babamı tanıma şerefine nail olmayışımdan ötürü yaşadığım keder dışında çok mutluydum. Şimdiyse tek üzüntüm, annemin on uzun yıl boyunca babamın yasını tutması gibi benim de yasımı tutmak zorunda kalması."

"Baban kimdi?" diye sordum.

Hapishanemizin dış kapısı açıldığı sırada cevap vermek üzereydi. İri yarı bir gardiyan içeri girip gece olduğunu, artık kendi yerine dönmesini emretti, ilerideki odaya doğru yürüdükten sonra kapıyı arkasından kitledi.

Gardiyan bizim hücreye döndüğünde, "İssus, ikinizin aynı odada hapsedilmenizi istiyor" dedi. Eliyle Xodar'ı göstererek bana "köleler kölesi bu ödlek sana iyi hizmet edecek" dedi. "Etmezse boyun eğdirmek için onu döv. İssus'un isteği şey onu elinden geldiğince aşağılayıp azarlaman."

Bunları söyleyip çıktı.

Xodar hala yüzü elleri arasında oturuyordu. Yanına gittim, elimi omzuna koydum.

"Xodar" dedim, "İssus'un emirlerini sen de işittin ama endişe etme, bunları uygulamaya kalkışmayacağım. Sen cesur bir adamsın, Xodar. Aşağılanmak ve acı çekmek istiyorsan bu senin bileceğin bir şey ama senin ye-

rinde olsam, düşmanlarıma mertliğimi gösterip hadlerini bildirirdim."

"Birkaç saattir bana verdiğin yeni fikirler hakkında enine boyuna düşünüyorum, John Carter" dedi. "Senin söylediğin, bana küfür gibi gelen şeylerle geçmiş yaşamımda gördüğüm ve İssus'un gazabına uğrarım korkusuyla düşünmeye bile cesaret edemediğim şeyleri yavaş yavaş bir araya getiriyorum.

"Şimdi onun bir sahtekar olduğuna inanıyorum; senden ya da benden daha tanrısal değil o. Şu an ne İlk Doğanların Kutsal Thern'lerden, ne de Kutsal Thern'lerin Kırmızı insanlardan daha kutsal olduklarını kabul etmeye yatkınım.

"Dinimizin tüm yapısı, kişisel çıkar ve yarar için, bizden inanmamızı istedikleri gibi inanmaya devam etmemizi sağlayan, doğrudan üstümüzdekiler tarafından yüzlerce yıldır bize dayatılan batıl inançlara dayanmaktadır.

"Beni bağlayan bağları koparmaya hazırım. İssus'a meydan okumaya hazırım; ama bu ne işimize yarayacak? İster İlk Doğan tanrılar ister ölümlüler olsun, bunlar güçlü bir ırktır: sanki ölmüşüz gibi sıkı sıkıya pençelerindeyiz zaten. Kaçış yok."

"Geçmişte kötü durumlardan paçayı kurtardım dostum" diye cevap verdim; "can tendeyken, Shador Adası'ndan ve Omean Denizi'nden kaçma konusunda ümitsiz olmam."

"İyi de, hapishanemizin şu dört duvarından bile kaçamayaız" diye sürdürdü Xodar. "Şu çakmak taşı gibi yüzeye baksana" diye haykırdı, bizi saran kayaya vurarak. "Şu cilalı yüzeye baksana; hiç kimse tepeye çıkmak için ona tutunamaz."

Gülümsedim.

"Bu bizim sıkıntılarımızın en küçüğü Xodar" diye cevap verdim. "Bu işe kalkışmak için en iyi vakti belirlemede, buranın kuralları hakkındaki bilginle bana yardımcı olur, bu dipsiz deniz kubbesinden, Tanrının yukarıdaki saf havasının ışığına çıkaracak baca için kılavuzluk edersen, duvara tırmanıp seni de yanımda götürmeye söz veririm."

"Gece en uygun zaman. Sahip olduğumuz en sınırlı şans da bu çünkü adamlar uyur ve yalnızca, pinekleyen bir nöbetçi savaş gemilerinin tepesinde uyuklar. Kruvazörlerde ve küçük gemilerde nöbet tutulmaz. Daha büyük gemilerdeki nöbetçiler hepsine göz kulak olurlar. Şimdi gece vakti."

"İyi de ortalık kararmadı, nasıl gece olabilir?" diye bağırdım.

"Yerin çok altında olduğumuzu unuttun" dedi gülümseyerek. "Buraya asla güneş ışığı girmez. Omean'nın koynunda yansıyan aylar ve yıldızlar yoktur. Şimdi gördüğün bu koskoca yeraltı tonozunu kaplayan fosfor ışığı kubbeyi oluşturan kayalardan yayılıyor; her zaman Omean'nın üzerindedir, tıpkı her zaman gördüğün –rüzgarsız bir denizde birbiri ardına gelen– dalgalar gibi.

"Yukarıdaki dünyada gecenin belirlenmiş saatinde, görevleri gereği burada olan insanlar uyurlar ama ışık hep aynı kalır."

"Bu kaçışı çok zorlaştıracak" dedim, omuzlarımı silktim; gelgelelim kolay bir işi başarmanın verdiği zevk ne ola ki?

"Hadi bu gece bunu düşünerek uyuyalım" dedi Xodar. "Belki uyandığımızda aklımıza bir plan gelir."

Hapishanemizin sert taş zemini üzerine uzanıp yorgunluktan kütük gibi uyuduk.

XI. BÖLÜM
KIYAMET KOPUYOR

Ertesi sabah erkenden Xodar ve ben kaçma planlarımız üzerinde çalışmaya başladık. İlk olarak ona, hücremizin taş zeminine, elimizdeki ilkel araçların –zırhımdan bir kopça ve Sator Throg'dan almış olduğum harika bir mücevherin keskin kenarı– izin verdiği kadarıyla, güney kutup bölgelerinin doğru bir haritasını çizdirdim.

Bundan Helium'un tahmini yönünü ve Omean'a giden açıklıktan ne kadar uzak olduğunu hesapladım.

Sonra ona Shador'un konumunu ve dış dünyaya uzanan kubbedeki çıkışı açıkça gösteren bir Omean haritası çizdirdim.

Bunları hafızama kazıyacak kadar inceledim. Xodar'dan, Shador'da devriye gezen muhafızların görevlerini ve kurallarını öğrendim. Görünüşe bakılırsa uykuya ayrılan saatlerde, bir seferde yalnızca bir kişi görevde oluyordu. O da binadan yaklaşık otuz metre uzakta, hapishanenin etrafında volta atıyordu.

Xodar, nöbetçilerin yürüyüşünün çok yavaş olduğunu, tek bir turun nerdeyse on dakika sürdüğünü söyledi. Bu, nöbetçi karşı tarafta salyangoz hızıyla adım atarken, hapishanenin her bir yanı beş dakika korumasız kalıyor demekti.

"İstediğin bu bilgi" dedi Xodar, "biz dışarı çıktıktan SONRA çok değerli olacak ama sorduğun şeylerin ilk ve en önemli unsurla pek ilgisi yok."

"Tamam, hallederiz" diye cevap verdim gülerek. "Sen o işi bana bırak."

"Ne zaman harekete geçiyoruz?" diye sordu.

"Shador'un kıyısına yakın demirlemiş küçük bir hava aracı bulduğumuz ilk gece" diye cevap verdim.

"İyi de, Shador'un kıyısına hava aracı demirlediğini nasıl bileceksin? Pencereler erişemeyeceğimiz kadar yüksek."

"Pek değil dostum Xodar; bak!"

Sıçrayarak karşımızdaki pencerenin parmaklıklarına yükseldim ve dışardaki manzaraya hızlıca göz attım.

Birkaç küçük hava aracı ve iki büyük savaş gemisi Shador'un yüz metre kadar ilerisinde duruyordu.

"Bu gece" diye aklımdan geçirdim ve tam da bu kararımı Xodar'a söyleyecekken, hiçbir uyarı olmadan hapishanemizin kapısı açıldı ve içeri bir gardiyan girdi.

Herifçioğlu beni orada görseydi, kaçma şansımız kalmazdı, çünkü dünyalı kaslarımın bana Mars üzerinde verdiği muhteşem çeviklik hakkında en ufak bir fikirleri olsaydı, biliyorum ki ayaklarıma pranga vururlardı.

Adam içeri girmişti, yüzü odanın ortasına dönük duruyordu, dolayısıyla da sırtı bana dönüktü. Hücremizi diğer hücreden ayıran bölme duvarının üstü bir buçuk metre yukarımdaydı.

Fark edilmemek için tek şansım vardı. Herifçioğlu dönse, ben yoktum; fark edilmeden zemine atlayamazdım da, çünkü altımda çok yakındaydı ve atlasam ona çarpacaktım.

"Beyaz adam nerede?" diye haykırdı Xodar'ın gardiyanı. "İssus gelmesini emrediyor." Hücrenin başka bir yerinde miyim diye görmek için dönmeye başladı.

Pervazda tek ayağımı koyacak bir yer bulana kadar pencerenin demir parmaklığında tırmandım; sonra da ellerimi bırakıp bölme üstüne sıçradım.

Yukarı doğru kayarken taş duvara değen zırhım gıcırdayınca, altımdaki Kara'nın "neydi o?" diyen tok sesini işittim. Sonra hafifçe diğer hücrenin zeminine atladım.

Gardiyan bir kez daha "Beyaz köle nerede?" diye bağırdı.

"Ne bileyim" diye cevap verdi Xodar. "Daha sen girerken buradaydı. Onun bekçisi miyim? Ara bul."

Kara, anlayamadığım birşeyler homurdandı, sonra da karşı taraftaki diğer hücrelerden birinin kapısının kilidini açtığını duydum. Dikkatle dinleyerek kapıyı arkasından kapattığı sesi yakaladım. Sonra bir kez daha bölmenin üstüne sıçradım ve Xodar'ın şaşkın bakışları altında kendi hücreme atladım.

"Şimdi nasıl kaçacağımızı anladın mı?" diye fısıldadım.

"Senin nasıl yapabileceğini anladım" diye cevap verdi, "ama duvarları benim nasıl geçeceğim hakkında hala bir şey biliyor değilim. Senin gibi onların üstünden zıplayamayacağım kesin."

Gardiyanın hücre hücre dolaşmasını duyuyorduk, sonunda denetlemeyi bitirdi, yeniden bizim hücreye girdi. Beni görünce gözleri yuvalarından çıkayazdı.

"İlk atamın kabuğu adına!" diye kükredi. "Neredeydin?"

"Dün beni kapattığından beri zindandayım" diye cevapladım. "Girdiğinde de odadaydım. Gözlerini muayene etsen iyi olur."

Öfke ve rahatlama karışımı bir bakışla bana dik dik baktı.

"Hadi" dedi "İssus gelmeni emrediyor."

Xodar'ı geride bırakarak beni zindan dışına çıkardı.

Orada başka gardiyanlar vardı, yanlarında da Shador'daki diğer hücrede kalan Marslı Kırmızı genç.

Önceki gün İssus Tapınağına yapmış olduğum yolculuk tekrarlandı. Gardiyanlar Kırmızı çocukla beni ayrı tuttuklarından, önceki gün kesintiye uğrayan konuşmamızı sürdürme fırsatı bulamadık.

Gencin yüzü aklımdan çıkmıyordu. Onu daha önce nerede görmüştüm acaba. Hatlarında, duruşunda, konuşmasında, el kol hareketlerinde tuhaf bir biçimde tanıdık gelen bir şey vardı. Onu tanıdığıma ama öte yandan onu daha önce hiç görmemiş olduğumu bildiğime yemin edebilirdim.

İssus bahçelerine ulaşınca, yaklaşmak yerine tapınaktan uzaklaştırıldık. Yol, insanın aklını başından alan parkların içerisinden, otuz metre yüksekliğinde güçlü bir duvara doğru kıvrıla kıvrıla gidiyordu.

Kocaman kapılar, daha önce Altın Uçurumların eteğinde görmüş olduğum aynı göz kamaştırıcı ormanlarla çevrili küçük bir düzlüğe açılıyordu.

Bir yığın Kara, gardiyanlarımızın bizi yönlendirdiği doğrultuda dolaşıp duruyordu, onlarla birlikte benim eski ahbablarım, yani bitki insanlar ile büyük beyaz maymunlar da.

Vahşi hayvanlar kalabalığın arasında evcil köpekler gibi dolaşıyorlardı. Karaların yollarına çıkarlarsa da, berikiler onları ya kabaca bir kenara itiyorlar ya da kılıçlarının ters tarafıyla sertçe vuruyorlardı; hayvanlar da büyük bir korkuyla kaçışıyorlardı.

Az sonra hedefimize, düzlüğün karşı ucunda ve bahçe duvarlarının sekiz yüz metre kadar berisindeki büyük bir amfitiyatroya vardık.

Muhafızlar bizi, yapının bir ucundaki daha küçük bir girişe yönlendirirken, Karalar kocaman bir kemerli girişten geçerek yerlerini aldılar.

Bu geçitten geçerek oturma yerlerinin altındaki bir bölmeye girdik; orada gene muhafızların gözetimi altında olan bir grup mahkum daha gördük. Bunların bazılar prangalıydı ama pek çoğu için muhafızların varlığı, herhangi bir kaçma olasılığını önlemede yeterince korkutucu görünüyordu.

Shador'dan buraya kadarki yolculuk sırasında hapishane arkadaşımla konuşma fırsatı bulamamıştım ama şimdi parmaklıklı çayırlığın güvenli alanı içerisinde olduğumuzdan muhafızlar bize pek dikkat etmez olmuşlardı. Nihayet kendimi tuhaf bir biçimde çekimine kapılmış hissettiğim genç Marslı Kırmızıya yaklaşabildim.

"Mahkumları buraya niçin topladılar?" diye sordum. "İlk Doğan'a moral vermek için dövüşecek miyiz, yoksa bundan daha kötü bir şey mi?"

"Bu, İssus'un aylık ayinlerinin bir parçası" diye cevapladı. "Bu ayinlerde Karalar günahlardan arınmak için ruhlarını dış dünyanın insanlarının kanlarıyla yıkarlar. Bir olasılık Kara öldürülürse, bu onun İssus'a sadakatsizliğinin kanıtıdır –bağışlanamaz günah. Mücadeleden sağ çıkarsa, ayinlerin düzenlenmesine sebep olan suçlamadan aklanır.

"Çok çeşitli mücadele biçimleri var. Bazılarımız, aynı sayıda ya da Karaların sayısının iki katı olmak üzere biraraya getirilebilir; tek başımıza vahşi hayvanlarla ya da ünlü bir Kara savaşçıyla karşılaşmaya yollanabiliriz."

"Peki biz kazanırsak" diye sordum, "o zaman özgür mü oluyoruz?"

Güldü.

"Sahi, özgürlük. Bizim için tek özgürlük ölüm. İlk Doğanın bölgesine giren biri asla buradan ayrılamaz. Yetenekli savaşçılar olduğumuzu kanıtlarsak sık sık dövüşmemize izin verilir. Yetenekli savaşçılar değilsek..." Omuzlarını silkti. "Er ya da geç dövüş meydanında ölürüz."

"Peki sen sık sık dövüşür müsün?" diye sordum.

"Çok sık" diye cevap verdi. "Tek eğlencem. Yaklaşık bir yıl boyunca İssus ayinlerinde yüz kadar Kara şeytanın hesabını gördüm. Cesarette babamın yolunda gittiğimi görseydi annem benimle gurur duyardı."

"Baban üstün bir savaşçı olsa gerek" dedim. "Zamanımın Barsoomlu savaşçılarının pek çoğunu tanırdım; kuşkusuz onu da tanırım. Kimdi?"

"Babam..."

Bir gardiyan sertçe "Kalot'lar!" diye haykırdı, "hadi mezbahaya!" Sert bir biçimde odaların çok altında, arenaya çıkan dik eğime itildik.

Amfitiyatro, daha önce Barsoom'da görmüş olduklarıma benzer biçimde büyük bir çukura inşa edilmişti. Yalnızca çukuru çevreleyen alçak duvarı oluşturan en yüksek oturaklar yer seviyesinin üzerindeydi. Arenanın kendisi yer seviyesinin oldukça altındaydı.

En alttaki oturma sırasının hemen altında, arenayla aynı seviyede bir dizi parmaklıklı kafes vardı. Bunların içine sürüldük. Yazık ki, genç dostum benimle birlikte kafeste olanların arasında yoktu.

Kafesimin tam karşısında İssus'un tahtı vardı. Etrafı, mücevherli takılarla parıldayan yüz köle kızla çevrili korkunç yaratık buraya kurulmuştu. Kızların onun etrafında oturdukları yumuşak minderler, pek çok renk ve ilginç desenden oluşan parlak kumaştandı.

Tahtın dört bir yanıyla tahtın durduğu yerin birkaç metre altında ağır silahlar kuşanmış üç sıra asker vardı. Bunların önünde, bu sahte cennettin yüksek din adamları vardı –değerli taşlarla donanmış pırıl pırıl Karalar, alınlarında rütbeleri yerleştirilmiş altın çemberler.

Tahtın her iki yanı, amfitiyatronun tepesinden en alta kadar, hınca hınç insan doluydu. Kadınların oluşturduğu kalabalık erkeklerinkinden aşağı değildi, her biri mevki ve hanesini gösteren harikulade işlenmiş üniformalar giymişti. Her Karanın yanında, thern bölgeleri ile dış dünyadan alınmış bir ile üç arası köle vardı. Karaların tümü de "soyludur". İlk Doğanlar arasında köylüler yoktur. En düşük asker bile bir tanrıdır ve kendisine hizmet eden köleleri vardır.

İlk Doğanlar çalışmazlar. Erkekler savaşırlar –İssus uğruna savaşıp ölmek– kutsal bir ayrıcalık ve görevdir. Kadınlar hiçbir şey yapmazlar, hiçbir şey. Onları köleler yıkar, giydirir, yedirir içirirler. Hatta bazılarının kendileri adına konuşan köleleri vardır; ayinler boyunca, gözleri kapalı oturan birine arenada olup bitenleri anlatan bir köle bile gördüm.

Günün ilk olayı İssus'a Övgüydü. Bu, tam bir yıl önce, tanrıçanın ilahi görkemine bakan zavallı talihsizlerin sonu demek oluyordu. On kişiydiler –kudretli Jeddakların gururlu saraylarından, Kutsal Thernlerin tapınaklarından muhteşem güzellikler. Bir yıl boyunca İssus'un maiyetinde hizmet görmüşlerdi; bugünse bu tanrısal tercihin bedelini canlarıyla ödüyorlardı; yarınsa saray görevlilerinin masasını süsleyeceklerdi.

Dev gibi bir Kara, yanında genç kadınlarla arenaya girdi. Onları dikkatle inceledi, kollarına bacaklarına dokundu, kaburgalarını dürttü. Çok geçmeden, İssus'un tahtının önüne götürmeden önce bunlardan birini seçti.

Tanrıçaya, işitemediğim bazı sözler söyledi. İssus başını salladı. Kara selamlamak için ellerini başının üzerine kaldırdı, kızın bileğini kavradı ve onu arenadan tahtın altındaki küçü bir girişe sürükledi.

"İssus bu akşam iyi bir yemek yiyecek" dedi yanımdaki mahkum.

"Bu da ne demek?" diye sordum.

"Bu yaşlı Thabis'in mutfaklara götürdüğü kız İssus'un akşam yemeğiydi. Oradakilerden en dolgun ve en yumuşak olanını nasıl özenle seçtiğine dikkat etmedin mi?"

Homurdanarak tam karşımızda görkemli tahtında oturan canavara lanetler okudum.

"Hiddetlenme" dedi yanımdaki; "İlk Doğanlar arasında bir ay bile yaşayacak olsan bundan çok daha kötüsünü göreceksin."

Yandaki bir kafesin kapısının açıldığını ve üç canavar beyaz maymunun areneya çıktığını görmek için tam zamanında geri döndüm. Kızlar tutuldukları yerin ortasında korkudan birbirlerine sokuldular.

Biri dizleri üzerine çökmüş yalvaran kollarını İssus'a doğru uzatmıştı; ama çirkin tanrı eğlence bir an önce başlasın diye iyice öne doğru eğildi. Maymunlar, dehşetten yumak olmuş kadınları uzun uzadıya süzdükten sonra hayvanca coşkunun şeytani çığlıklarıyla saldırdılar onlara.

İçimi bir öfke dalgası sardı. Habis zihni böylesi korkunç işkence biçimleri tasarlayan bu güç sarhoşu yaratığın zalim korkaklığı, en derinlerdeki hıncımı ve mertlik duygumu harekete geçirdi. Gözlerimi, düşmanlarımın ölümünü haber veren kan kırmızısı bir sis bürdü.

Muhafız benim kapatıldığım kafesin parmaklıksız kapısının önünde tembelce oturuyordu. Zavallı kurbanla-

rın, tanrıların fermanının kendileri için ölüm yeri olarak belirlediği arenaya koşmalarını engellemek için parmaklıklara niye ihtiyaç olsun ki!

Tek bir yumruk Kara'yı baygın yere serdi. Onun uzun kılıcını kapıp arenaya fırladım. Maymunlar neredeyse genç kadınların üstüne varmışlardı ama beni kumla kaplı zeminin ortasına taşımaya dünyalı kaslarımın bir çift güçlü sıçrayışı yetti.

Büyük amitiyatro bir an sessizliğe büründü, sonra ölüm mahkumlarının kafeslerinde vahşi bir haykırış koptu. Uzun kılıcım havada döndü ve büyük bir maymun başsız bir biçimde baygınlık geçiren kızların ayakları dibine serildi.

Ardından diğer maymunlar bana döndüler ve ben onların karşısında dururken, seyircilerden yükselen keyifsiz homurtulara karşı kafeslerden çılgınca tezahüratla karşılık verildi. Göz ucuyla, parıldayan kumlar üzerinde bana doğru koşarak gelen bir grup muhafız gördüm. Sonra kafeslerden birinde arkalardan biri fırladı. Kişiliğiyle beni büyülemiş gençti bu.

Havaya kaldırdığı kılıçla kafeslerin önünde bir an durdu. "Davranın dış dünyanın insanları!" diye haykırdı. "Ölümlerimiz bir işe yarasın ve bu meçhul savaşçının arkasında, bu İssus'a Saygı gününü, yüzlerce yıl yankılanacak ve İssus ayinlerinin her tekrarında, Karaların kara derilerinin bembeyaz olmasına neden olacak bir intikam alemine çevirelim. Hadi! Kafeslerinizdeki raflar kılıçlarla dolu."

Söylediklerinin sonucunu beklemeden döndü ve bana doğru atıldı. Kırmızı insanların olduğu her kafesten gök gürültüsü gibi bir haykırış yükseldi. İç kısımdaki muhafızlar uluyan kalabalıkların altında kaldılar ve kafesler içindekileri, öldürme arzusuyla dolu bir şekilde kustular.

Sırası gelen mahkumların dövüşlerde kullanacakları kılıçlar raflardan alındı ve kararlı bir grup savaşçı yardımımıza koştu.

Büyük maymunlar, boyları beş metre vardı, bize saldıran muhafızlar hala biraz uzaktayken önüme gelmişlerdi. Muhafızların hemen arkasından o genç geliyordu. Benim arkamda genç kızlar vardı ve onlar için savaştığımdan, kaçınılmaz ölümümü karşılamak için, hiç olmazsa İlk Doğanların ülkesinde uzun süre hatırlanacak böyle bir iş yapma azmiyle, olduğum yerde kaldım.

Genç Kırmızı adamın, muhafızların peşinden koşarkenki olağanüstü hızına dikkat ettim. Hiç bu kadar hızlı bir Marslı görmemiştim. Atlayıp sıçramaları, Mars'a ilk gelişimde ellerine düştüğüm yeşil Marslıların huşu ve saygı duymasını sağlayan dünyalı kaslarımın yaptığından az daha kısaydı.

Arkalarından onlara yetiştiğinde, muhafızlar daha bana ulaşmamışlardı; saldırısının şiddetinden kendilerine bir yığın kişinin saldırdığını düşünerek döndüler, o an ben de bulunduğum yerden hücum ettim.

Bunu izleyen ani dövüşte, karşıma çıkan hasımlarımın hareketlerinden başka bir şey görme şansım pek yoktu ama ara ara yakaladığım kısacık bir kılıç şakırtısı ve çelik gibi hafifçe sıçrayan bir figür, kalbimi tuhaf bir özlem, güçlü ama açıklanamaz bir gururla dolduruyordu.

Çocuğun yakışıklı yüzünde acı bir gülümseme belirdi; karşısına çıkan düşmanlara zaman zaman alaycı bir meydan okuma yöneltiyordu. Onun, bu ve başka bakımlardan dövüş tarzı, benim savaş alanında yaptıklarıma benziyordu.

Belki de çocuğu sevmemi sağlayan şey bu belli belir-

siz benzerliklerdi, öte yandan kılıcının Karalar arasında yarattığı korkunç yıkım, içimi ona karşı muazzam bir saygıyla doldurdu.

Kendi payıma, daha önce sayısız kereler nasıl savaşıyorsam öyle savaşıyordum – kah kötü bir saldırıdan kaçınıyordum, kah yoldaşının boğazına gömülmeden önce kılıcımı, bir hasmın kalbinin derinliklerine sokmak için hızlıca ileri atılıyordum.

İssus'un muhafızlarının büyük bir kısmına arenaya inmeleri emredildiğinde, biz ikimiz de keyifli vakit geçiriyorduk. Silahlı mahkumlar dört bir yandan üzerlerine üşüşürken, onlar kızgın haykırışlarla geldiler.

Yarım saat kadar sanki cehennem boşalmış gibiydi. Arenanın duvarlarının içerisinde, karmakarışık bir kalabalık içerisinde savaştık –uluyan, küfreden kanlı iblisler; genç Kırmızı adamın kılıcı hep yanıbaşımda parladı.

Yavaş yavaş, tekrar tekrar emirler vererek mahkumları etrafımızda kaba bir düzene sokmayı başarmıştım böylelikle, nihayet, ortasında ölüme mahkum kızların bulunduğu kaba bir çember oluşturup öyle savaştık.

Her iki taraftan da pek çok kişi yere serilmişti ama İssus'un muhafızlarının saflarında kayıp daha çoktu. Seyircilerin arasında hızla koşuşturan ulakları görebiliyordum, bunlar soyluları geçer geçmez kılıçlarını çekip arenaya fırladılar. Sayıca üstünlükleriyle bizi yok edeceklerdi –belli ki planları buydu.

İssus'un tahtından çok fazla öne eğildiği gözüme ilişti, iğrenç yüzü nefret ve öfkeden çarpılmıştı, o yüzde korku ifadesini de seçebiliyordum. Yapacağım şey için bana ilham veren bu yüzdü.

Derhal elli mahkuma geriye çekilip kızların etrafında yeni bir çember oluşturmalarını söyledim.

"Ben dönene kadar onları koruyun" diye emir verdim.

Sonra dış hattı oluşturanlara dönerek "Kahrolsun İssus! Tahta kadar peşimden gelin; intikamımızı alacağız!" diye haykırdım.

Yanıbaşımdaki genç "kahrolsun İssus!" diye haykıran ilk kişi oldu, sonra da dört bir yanımdan "Tahta! Tahta!" haykırışları yükseldi.

Karşı konulmaz bir savaşçı kitlesi tek vücut olarak ölen ve ölmekte olan düşmanların üzerinden geçerek Marslı tanrının görkemli tahtına doğru ilerledi. İlk Doğanların en cesur savaşçılarından oluşan bir grup, ilerleyişimizi engellemek için seyircilerden ayrılıp üzerimize geldiler. Sanki kağıttan yapılmışlar gibi onları yere serdik.

Arenanın engel duvarına yaklaşınca, "bir kısmımız oturma yerlerine gitsin!" diye bağırdım. "On kişi tahtı ele geçirebiliriz" çünkü İssus'un muhafızlarının çoğunun arenadaki mücadeleye girdiğini görmüştüm.

İki yanımdaki mahkumlar, kendilerini bekleyen bir dolu kurbanı arzulayan kanlı kılıçlarıyla alçak duvardan atlayarak koltuklara gitmek için sağa ve sola ayrıldılar.

Arkasından bütün amfitiyatro, silahların şakırtısı ve kazananların zafer naralarıyla inledi, ölmekte olan yaralıların çığlıklarıyla doldu.

Genç Kırmızı adam ve ben yan yana, belki de bir düzine kadar diğer mahkumla birlikte, savaşa savaşa tahtın dibine geldik. İlk Doğanların yüksek din görevlileri ve soylularıyla takviye olan muhafızlar, bizimle tahtın üzerinde ileri doğru eğilmiş, kah taraftarlarına tiz sesle emirler veren, kah tanrısallığına saygısızlık edenlere lanetler okuyan İssus'un arasına girdiler.

Etrafındaki korkmuş köleler, zaferimiz için mi yoksa yenilgimiz için mi dua etmek gerektiğini bilmeden, masum bir beklentiyle titriyorlardı. Aralarından bir kısmı, kuşkusuz Barsoom'un soylu savaşçılarının gururlu kızlarıydı bunlar, yerdeki ölülerin kılıçlarını kaptılar ve İssus'un muhafızlarına saldırdılar ama çok geçmeden kılıçtan geçirildiler: ümitsiz bir davanın şanlı şehitleri.

Yanımızdaki adamlar iyi savaştılar ama Tars Tarkas'la benim Thark'ın önünde, ölü deniz tabanında Warhoon kabilelerine karşı omuz omuza savaştığımız o epey geçmişte kalmış sıcak öğle sonrasından bu yana, İssus'un, Ölümün ve Sonsuz Yaşamın Tanrıçası'nın tahtı önünde, genç Kırmızı adam ve benim dövüştüğümüz gibi böyle iyi bir amaç ve böylesine önüne geçilmez bir saldırganlıkla dövüşen iki kişi görmemiştim.

Bizimle oyulmuş sorapustan yapılmış kürsü arasında duranlar birer birer yere serildiler. Başkaları onların yerini almak için toplandılar ama biz santim santim, adım adım amacımıza yaklaştık.

Birden tribünlerin yakın bir bölümünden bir çığlık koptu –"Ayaklanın köleler! Ayaklanın köleler!" Ses, bütün amfitiyatroya dalga dalga yayıldı.

Bir an, sanki ortak bir karar varmış gibi, bu yeni gelişmenin ne demeye geldiğini anlamak için çatışmaya ara verdik ama anlamak için bir dakika yetti. Yapının her tarafında kadın köleler, ellerine ilk geçirdikleri silahla efendilerine saldırıyorlardı. Hanımının üniformasından kapılan bir hançer güzel bir köle tarafından havaya kaldırıldı, hançerin parıldayan ağzı, sahibinin kanıyla kızıla boyandı; etraflarındaki cesetlerden alınan kılıçlar; silah gibi kullanılan ağır takılar –bu güzel kadınların, Kara efendilerinin kendilerine uyguladıkları dile getirilemez zulüm ve aşağılamayı, az da olsa telafi edebilecek, uzun

süre bastırdıkları intikamlarını almak için kullandıkları araçları bunlardı. Silah bulamayanlar da güçlü parmaklarını ve pırıl pırıl parlayan dişlerini kullandılar.

İnsanı ürperten ve keyiflendiren bir manzaraydı ama hemen sonra kadınların, kendilerinin hala savaştıklarını hatırlatan dinmek bilmez savaş naralarıyla, bir kez daha kendi savaşımıza döndük —"Ayaklanın köleler!" "Ayaklanın köleler!"

Artık İssus'la aramızda seyrek tek bir sıra adam kalmıştı. Tanrıçanın yüzü dehşetten masmavi olmuştu. Dudaklarını köpük sarmıştı. Korkudan hareket edemiyordu, felç olmuş gibiydi. Şimdi yalnızca gençle ben dövüşüyorduk. Diğer herkes ölmüştü, kılıç üzerime inerken hasmımın arkasından bir el uzanıp dirseğini yakalamasa az daha ben de tahtalı köyü boyluyordum. Genç yanıbaşıma sıçradı ve yeni bir darbe için kendini toparlamasına fırsat vermeden önce kılıcını adama sapladı.

Kılıcım, İlk Doğanların bir Dator'unun göğüs kemiğine sıkışmamış olmasaydı bile daha o zaman ölmüş olmalıydım. Herif devrilirken kılıcını kaptım ve yere serilen bedeninin üzerinden, beni onun kılıcının ilk darbesinden kurtaran elin sahibine baktım –Matai Shang'ın kızı Phaidor'du.

"Uç prensim!" diye haykırdı. "Artık onlarla savaşmanın yararı yok. Arenadaki herkes öldü. Senin ve bu gencin dışında tahta saldıran herkes öldü. Oturma yerlerinin arasında savaşan adamlarınızdan yalnızca birkaçı kaldı; onlar ve köle kadınlar hızla öldürülüyorlar. Dinle! Kadınların savaş naralarını güçlükle işitebiliyorsun çünkü neredeyse hepsi öldü. Her biriniz için İlk Doğanların ülkesinde on bin Kara var. Açıklık ve Korus Denizi için kaç. Kılıç tutan güçlü kolunla Altın Uçurumlara ve Kutsal Thernlerin tapınak bahçelerine ulaşabilirsin. Orada hika-

yeni babama, Matai Shang'a anlatırsın. Seni koruyacak, seninle birlikte beni kurtarmanın bir yolunu bulabilirsiniz. Uçmak için hala fırsat varken uç."

Görevim bu değildi, üstelik Kutsal Thernlerin zalim konukseverliğini, İlk Doğanlarınkine yeğleyecek pek bir şey göremiyordum.

"Kahrolsun İssus!" diye bağırdım, çocukla birlikte bir kez daha kavgaya tutuştuk. İki Kara kılıçlarımız altında can verdi, İssus'la yüzyüze kaldık. Kılıcım onun korkunç kariyerini tamama erdirmek için yukarı kalkmışken, felç halinden kurtuldu ve kulakları sağır eden bir çığlıkla kaçmak için döndü. Tam arkasında, kürsünün zemininde kara bir açıklık belirdi. Gençle birlikte açıklığa doğru atıldı, hemen arkalarından da ben. Dağılmış muhafızları onun çığlığı üzerine toparlanıp bizim peşimize düştüler. Genç, başına bir darbe aldı. Sendeledi, az daha düşecekti ama sol kolumla onu tuttum ve İssus önümdeki kara derinliklerde gözden yiterken, tanrıçalarına yaptığım hakaretten deliye dönmüş bir dinci bağnaz güruhla yobazla karşılaşmak için döndüm.

XII. BÖLÜM
ÖLÜM MAHKUMU

Üzerime üşüşmelerinden önce bir an yerimde durdum ama ilk saldırıları bir iki adım gerilememe neden oldu. Ayağımla yeri yokladım ama yalnızca boşluk vardı. Geri geri giderek İssus'u alan çukura gitmiştim. Bir an çukurun kıyısından düşecek gibi oldum. Sonra hala kollarımı sıkı sıkı tutmuş çocukla birlikte kendimi

sırtım dönük halde kapkara boşluğa bıraktım. Pürüzsüz bir kanala düştük, üstümüzdeki açıklık, nasıl mucizevi bir şekilde açıldıysa öylece kapandı; hızla kayarak arenanın oldukça altındaki loş ışıklı bir salona sağ salim ulaştık.

Ayağa kalkınca ilk gördüğüm şey, salonun bir yanındaki kocaman kapının sağlam parmaklıklarından bana bakan İssus'un nemrut yüzü oldu.

"Aptal ölümlü!" diye tiz bir sesle bağırdı. "Bu gizli hücrede sapkınlığının korkunç bedelini ödeyeceksin. Burada, bir zamanlar insan olan sürüngen kurtçuklarla beslenip yalnızlıktan ve açlıktan delirene kadar, yara bereleri irin toplayan suç ortağının leşiyle birlikte, tek başına ve karanlık içerisinde kalacaksın."

Hepsi buydu. Hemen sonra gitti ve odayı kaplayan loş ışık Kimmerya karanlığına döndü.

"Ne hoş hanım!" dedi yanıbaşımda bir ses.

"Konuşan kim?" diye sordum.

"Bugün Barsoom'da şimdiye kadar, kılıç kuşanmış en büyük savaşçıyla omuz omuza savaşma onuruna sahip olan ben, yoldaşın."

"Tanrıya şükür, ölmemişsin" dedim. "Başındaki berbat kesikten korktum."

"Beni sersemletti" diye cevapladı. "Sadece bir sıyrık."

"Belki sonumuz olsaydı daha iyi olurdu" dedim. "Burada açlık ve susuzluktan ölme ihtimalimiz oldukça yüksek görünüyor."

"Neredeyiz?"

"Arenanın altındayız" diye cevapladım. "Tam ele geçirecekken İssus'un girdiği kuyuya yuvarlandık."

Kıkır kıkır güldü, sonra da zifri karanlıkta omzuma uzanmaya çalıştı ve kulağımı dudaklarına yaklaştırdı.

"Bundan iyisi olamazdı" diye fısıldadı. "İssus'un sırlarında, İssus'un kendisinin bile hayal edemeyeceği sırlar var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu yeraltı dehlizlerinde değişiklikler yapmak için diğer kölelerle birlikte bir yıl kadar önce ben de çalıştım ve o zamanlar bunların altında yüzlerce yıldır kapalı kalmış eski bir koridor ve salon sistemi bulduk. Çalışmadan sorumlu Karalar, karşılaşılabilecek işleri yapalım diye bizlerden birkaçını da alarak bunları araştırdı. Bütün sistemi mükemmel bir biçimde biliyorum.

"Bahçelerin ve tapınağın altı kilometrelerce uzanan dehlizle delik deşik; ayrıca aşağıya inen ve Omean'a geçişi sağlayan su bacasının üzerine açılan daha aşağı bölgelerle ilişkili bir geçit var.

"Fark edilmeden denizaltıya ulaşabilirsek, üzerinde Karaların hiç gitmediği pek çok adanın olduğu denize varabiliriz. Orada bir süre yaşayabiliriz. Kaçmamıza yardımı olacak bir şeylerle karşılaşmayacağımızı kim söyleyebilir?"

Bütün bunları fısıldayarak söylemişti, buralarda bile işitecek casuslar olduğundan korktuğu belliydi, ben de alçak sesle konuştum.

"Yolu göster de Shador'a dönelim dostum" diye fısıldadım. "Xodar, Kara, orada. Birlikte kaçmaya çalışacaktık, onu yüzüstü bırakamam."

"Elbette" dedi çocuk, "kişi, dostunu yüzüstü bırakmamalıdır. Yüzüstü bırakmaktansa yakalanmak daha iyi olur."

Daha sonra aşağıdaki dehlizlere açılan gizli girişi arayarak el yordamıyla karanlık salonun zemininde dolaşmaya başladı. Sonunda bana fısıltıyla bir "hişt" diyerek

seslendi, emekleyerek sesinin geldiği tarafa doğru ilerledim, onu yerdeki bir açıklığın başında diz çökmüş vaziyette buldum.

"Yaklaşık üç metrelik bir boşluk var" diye fısıldadı. "Ellerinle kenara asıl, yumuşak kumdan düz bir zemine rahatça ineceksin."

Sessizce yukardaki zifri karanlık hücreden zifri karanlık çukura sarktım. O kadar karanlıktı ki, ellerimizi burnumuzun bir santim ötesinde bile göremiyorduk. Sanırım, İssus dehlizlerindeki gibi bir zifiri karanlığa asla rastgelmedim.

Bir an için havada asılı kaldım. Tarif edilmesi oldukça güç olan bu deneyimi tuhaf bir duygu yaratıyor. Ayaklar boşluktayken ve aşağıdaki mesafeyi karanlık örtmüşken elleri bırakıp bilinmeyen derinliklere atlama düşüncesinde paniğe benzer bir duygu var.

Çocuk bana zemine üç metre olduğunu söylemesine rağmen, sanki dipsiz bir çukurun üzerinde asılıymışım gibi heyecana kapıldım. Sonra ellerimi bırakıp yumuşak bir kum yığınına dört ayak üzerine düştüm.

Ardımdan çocuk geldi.

"Beni omuzlarına al" dedi, "kapağı kapatacağım."

Bunu yaptıktan sonra elimi tuttu, beni çok yavaşça yönlendirerek, el yordamıyla araştırıp yanlış geçitlere girmediğinden emin olmak için sık sık durdu.

Çok geçmedi, dik bir yokuştan inmeye başladık.

"Çok sürmez ışığa kavuşacağız" dedi. "Daha alt seviyelerde, Omean'ı aydınlatan o fosforlu kaya katmanına rastlayacağız."

İssus dehlizlerindeki o yolculuğu hiç unutmayacağım. Önemli olaylar olmasa da benim için tuhaf bir heyecan ve macera büyüsüyle doluydu; bu da, sanırım, uzun

süredir unutulmuş dehlizlerin tahmin edilemez eskiliğine bağlı olsa gerekti. Bu meşum karanlığın gözlerimden sakladığı şeyler, hayal gücüm bu can çekişen dünyanın kadim halklarını gözümde canlandırıp onları, bir kez daha, geçirimsiz bir hurafe engelinin ardına yuvalanmış bir dünyanın en uç noktasına adım adım taşıyan kabilelere, ölü denizin tabanındaki o sürüsüne bereket kabilelere karşı son kez direnme yolunda gayret sarfetmeye; entrikalar çevirmeye, hikmetli ve zalim davranmaya sevk ederken çizdiği tabloların sergilediği ihtişam karşısında sönük kalıyor.

Barsoom'da, yeşil adamlar dışında üç ırk daha vardı. Karalar, Beyazlar ve Sarı insanlar ırkı. Gezegenin suları kurudukça ve denizler çekildikçe, gezegendeki yaşam hayatta kalmak için sürekli bir savaş haline gelene kadar diğer tüm kaynaklar azalıyordu.

Çeşitli ırklar birbirleriyle yüzyıllarca savaştı; üç üstün tür, dünyanın su bölgelerindeki yeşil vahşileri kolayca alt ettiler ama şimdi geri çekilen denizler, bunları, sürekli olarak, müstahkem şehirlerini terk etmeye mecbur bırakıtı ve onları, çok geçmeden vahşi Yeşil halkın avı haline gelen, daha küçük topluluklar haline düşürüp az çok göçebe bir yaşama zorladı. Sonuç, Karaların, Beyazların ve Sarıların kımen karışmasıydı; bunun sonucu da, şu anki görkemli Kırmızı halktı.

Başlangıçtaki ırklara ait bütün izlerinin Mars'tan silindiğini düşünmüştüm ama şu geçen dört gün içerisinde çok sayıda Beyaz ve Kara görmüştüm. Gezegenin uzak bir köşesinde, hala eski Sarı ırka ait bir kalıntı olabilir miydi?

Düşüncelerim, çocuğun kısık haykırışıyla kesildi.

"Nihayet aydınlık bir yol!" dedi. Yukarı baktığımda epeyce üstümüzde loş bir ışıltı gördüm.

İlerledikçe aydınlık arttı. Şimdi iyi aydınlanmış geçitlere yaklaşmıştık. O andan sonra daha hızlı ilerledik; birden kendimizi, doğrudan denizaltı havuzunu çevreleyen çıkıntıya açılan geçidin sonunda bulduk.

Gemi kapağı açık bir halde, şamandıraya bağlı duruyordu. Parmağını kaldırıp dudaklarına götüren ve anlamlı bir biçimde kılıcına dokunan genç sessizce gemiye sokuldu. Ben de hemen arkasındaydım.

Sessizce boş güverteye çıktık, ellerimiz ve dizlerimiz üzerinde emekleyerek giriş kapağına doğru ilerledik. Aşağıya doğru bir göz attık, görünürde nöbetçi falan yoktu; bir kedi çabukluğu ve sessizliğiyle denizaltının ana kabinine indik. Burada da herhangi bir hayat belirtisi yoktu. Hızla kapağı kapatıp emniyete aldık.

Sonra çocuk pilot yerine gitti, bir düğmeye dokundu ve gemi bacanın dibine doğru döne döne akan suya battı. O anda bile beklediğimizin aksine koşuşturan ayak sesleri duymadık; çocuk gemiyi idare etmek için kalırken ben boş yere kamara kamara mürettebattan birilerini aramak için ayrıldım. Gemi tümüyle boştu. Böylesi bir şans inanılmaz görünüyordu.

Arkadaşıma iyi haberi vermek için pilot kısmına döndüğümde o elime bir kağıt tutuşturdu.

"Bu belki mürettebatın yokluğunu açıklar" dedi.

Bu denizaltı komutanına yollanan bir telsiz mesajıydı:

"Köleler isyan etti. Elindeki ve yolda toplayabildiğin adamlarla gel. Omean'dan yardım almak için hiç vakit yok. Köleler amfitiyatrodaki herkesi kılıçtan geçiriyor. İssus tehdit altında. Acele et.

ZİTHAD"

"Zithad İssus'un muhafızlarının Dator'udur" diye

açıkladı genç. "Onları fena korkuttuk –kolay kolay unutmayacaklar bunu."

"Umalım da İssus'un sonunun başlangıcı olsun" dedim.

"Ancak ilk atamız bilir" diye cevap verdi.

Omean'daki denizaltı havuzuna kazasız belasız ulaştık. Orada terk etmeden önce gemiyi batırmanın akıllıca bir şey olup olmadığını tartıştık, sonuçta bunun kaçış şansımıza bir şey katmayacağına karar verdik. Omean'da ele geçersek bizi engelleyecek çok sayıda Kara vardı; her halükarda İssus'un tapınaklarından ve bahçelerinden çok daha fazla Karanın gelebilecek olması hiçbir biçimde şansımızı azaltmazdı.

Şimdi havuzdan adaya kadar devriye gezen muhafızları nasıl geçeceğimiz konusunda ikilem içerisindeydik. Sonunda aklıma bir plan geldi.

"Bu muhafızlardan sorumlu subayın adı ya da rütbesi ne?" diye sordum çocuğa.

"Bu sabah girdiğimizde Torith adında biri görevdeydi" diye cevap verdi.

"Güzel. Denizaltının komutanının adı nedir?"

"Yersted."

Kamarada bulduğum boş bir telgraf kağıdına şu emri yazdım:

"Dator Torith: Bu iki kölenin derhal Shador'a dönmesini sağlayın.

YERSTED"

Çocuğa sahte emri verirken "bu geri dönmemizi kolaylaştıracak" dedim gülümseyerek. "Gel, şimdi ne kadar işe yarayacağını göreceğiz."

"İyi de, ya kılıçlarımız!" diye haykırdı. "Kılıçlarımızı nasıl açıklayacağız?"

"Açıklayamayacağımız için onları bırakmamız gerekiyor" diye cevap verdim.

"Kendimizi yeniden İlk Doğanların ellerine silahsız olarak teslim etmek aşırı ihtiyatsızlık değil mi?"

"Tek yolu bu" diye cevapladım. "Shador hapishanesinden çıkmanın bir yolunu bulacağım konusunda bana güvenebilirsin, silahlı adamın bu kadar bol olduğu bir memlekette yeniden silahlar bulmakta büyük zorluk çekeceğimizi pek sanmıyorum."

"Dediğin gibi olsun" diyerek gülümsedi, omuzlarını silkti. "Senin kadar sözü güvenilir birini hiç görmedim. Hadi, şu planını deneyip görelim."

Kılıçlarımızı bırakarak cesaretle gemiden çıktık, hızlı adımlarla karakola ve muhafızların Dator'unun bürosuna giden ana çıkışa yürüdük.

Bizi gördüklerinde şaşıran muhafızlar ileri çıkıp tüfeklerini üzerimize doğulttular. Mesajı içlerinden birine uzattım. Aldı ve kime gönderildiğini görünce döndü, kargaşanın nedenini öğrenmek için ofisinden çıkmış olan Torith'e verdi.

Kara, emri okudu ve bize kuşku dolu gözlerle baktı.

"Dator Yersted nerede?" diye sordu. Kalbim duracak gibi oldu. Söylemem gereken yalanı desteklemek için denizaltıyı batırmış olmam lazımdı. Yaptığım aptalca hata yüzünden kendime lanet okudum.

"Ona derhal tapınağa dönmesi emredilmişti" dedim.

Torith sanki benim hikayemi doğrulamak istermiş gibi havuzun girişine doğru yarım adım attı. O an her şey muallaktaydı, çünkü böyle yapmış olsaydı ve boş

denizaltıyı hala iskelede duruyor görseydi benim uydurduğum zayıf çatı kafamıza çökecekti; ama belli ki mesajın gerçek olması gerektiğine karar verdi, aslında kuşkulanması için pek bir neden de yoktu çünkü iki kölenin kendilerini bile isteye bu biçimde gözaltına aldırmaları olur şey değildi. Planı başarılı kılan şey onun çok cesurca olmasıydı.

"Kölelerin isyanıyla bir ilginiz var mıydı?" diye sordu Torith. "Bu olayla ilgili henüz pek bir haber almadık."

"Hepsi ayaklandı" diye cevapladım. "Ama bir sonuç alamadılar. Muhafızlar çabucak galip geldiler ve pek çoğumuzu öldürdüler."

Bu cevaba çok memnun olmuştu. Astlarından birine dönerek "bunları Shador'a götür" diye emretti. Adanın yanında duran küçük bir bota girdik ve beş dakika sonra Shador'da karaya çıktık. Burada kendi hücrelerimize döndük; ben Xodar'la benimkine, çocuk kendininkine; kilitli kapılar ardında yeniden İlk Doğanların mahkumlarıydık.

XIII. BÖLÜM
ÖZGÜRLÜĞE ARA

Xodar, İssus ayinleri sırasında areneda meydana gelen olaylar hakkında anlattıklarımı büyük bir şaşkınlıkla dinledi. İssus'un tanrısallığıyla ilgili kuşkusunu itiraf etmiş olmasına rağmen, birinin onu elde kılıç tehdit etmesini, İssus'un da ilahi gazabıyla bu kişiyi bin parçaya bölmemesini bir türlü aklı almıyordu.

Sonunda, "nihai kanıt bu" dedi. "İssus'un tanrısallığına olan batıl inancımın son kalıntısını da bütünüyle yok etmek için daha fazlasına ihtiyacım yok. O yalnızca, kendi halkını ve tüm Barsoom'u, yüzlerce yıldır dinsel cehalet içerisinde tutmak ve entrikalarıyla kötülük saçmak için muzzam güç kullanan kötücül bir yaşlı kadın."

"Yine de burada her şeye gücü yetiyor" dedim. "Dolayısıyla yapmamız gereken, ilk fırsatta buradan ayrılmak."

"Umarım bu fırsatı bulabilirsin" dedi gülerek, "çünkü bütün hayatım boyunca, İlk Doğanların mahkumu olan birinin kaçabildiğini asla görmedim."

"Bu gece kimsenin yapmadığını yapacağız" dedim.

"Yakında gece olacak" dedi Xodar. "Bu tehlikeli işte nasıl sana yardımım dokunabilir?"

"Yüzebilir misin?" diye sordum.

"Yuvası Korus'un derinlikleri olan hiçbir sümüksü *silian* sudayken kendisini, Xodar'dan daha fazla beceriksiz hissedemez" diye cevap verdi.

"Güzel. Bizim Kırmızı büyük olasılıkla yüzemiyordur" dedim, "çünkü onların bölgelerinde su, en küçük bir gemiyi bile yüzdüremeyecek kadar azdır. İkimizden birinin, denizde, seçiğimiz gemiye gidene kadar ona yardım etmesi gerekiyor. Bütün yolu su altında kat edeceğimizi ummuştum ama korkarım Kırmızı genç böylesi bir yolculuğu gerçeleştiremez. Onların en cesurlarının bile derin bir su kütlesi karşısında ödleri kopar; çünkü atalarınının bir göl, ırmak ya da deniz görmelerinden bu yana yüzlerce yıl geçti."

"Kırmızı da bizimle mi gelecek?" diye sordu Xodar.

"Evet."

"Pekala. Üç kılıç iki kılıçtan iyidir. Özellikle üçüncü kişi bu adam kadar güçlü olursa. Onu İssus ayinlerinde arenada savaşırken pek çok kez gördüm. Büyük bir tehlikeyle karşılaştığında bile onun kadar yenilmez görünen birini görmemiştim, ta ki seni dövşüşürken görene dek. Biri siz ikinizin usta ve öğrenci ya da baba ve oğul olduğunuzu düşünebilir. Çocuğun yüzünü gözünün önüne getir: seninle onun arasında benzerlik var. Dövüşürken bu çok belirgin –düşmanınıza karşı, bedenlerinizin her hareketinde ve yüzlerinizin değişen her ifadesinde belirgin hale gelen aynı acımasız gülümseme, aynı çıldırtıcı aşağılama var.

"Ne olursa olsun Xodar, o büyük bir dövüşçü. Hakkımızdan gelmenin zor olacağı bir üçlü oluşturacağımızı düşünüyorum; eğer dostum Tars Tarkas, Tharkların Jeddak'ı bizimle olsaydı, Barsoom'un bir başından öbür başına bütün dünya bize karşı olsaydı bile yolumuza devam edebilirdik."

"Bu olacak" dedi Xodar, "senin nereli olduğunu öğrendiklerinde. Bu, İssus'un, her şeye inanan insanlara yutturduğu hurafelerden yalnızca biridir. O, dış dünyanın Barsoomluları kadar, gerçek kişiliğinden haberi olmayan Kutsal Thern'leri de elinde oynatıyor. Thern'lere yolladığı fermanlar tuhaf bir paşömene kanla yazılmıştır. Kandırılmış zavallı aptallar, mesajları kimsenin fark edilmeden ulaşamayacağı sunaklarında buldukları için, bir tanrıçanın vahiylerini, doğaüstü bir yolla aldıklarını düşünürler. Bu mesajları bizzat ben yıllarca İssus adına taşıdım. İssus tapınağından Matai Shang'ın ana tapınağına uzun bir tünel var. İlk Doğanların köleleri tarafından yüzlerce yıl önce büyük bir gizlilik içerisinde kazıldığından, hiçbir thern, bu tünelin varlığını aklına bile getiremez.

"Thern'lerin tüm uygar dünyaya dağılmış tapınakları var. Buralarda kimsenin görmediği rahipler Gizemli İss Irmağı, Dor Vadisi ve Kayıp Korus Denizi'nin öğretisini, aldatılmış zavallı yaratıklara, onları Kutsal Thern'lerin zenginliğini artıran ve kölelerine köle ekleyen gönüllü kutsal hac yolculuğuna çıkmaya ikna etmek için iletiyorlar.

"Böylelikle İlk Doğanlar, ihtiyaç duydukça onlardan gasbettikleri zenginlik ve işgücünü elde etmek için thern'leri temel vasıta olarak kullanırlar. İlk Doğanlar arada bir de dış dünyaya akınlar düzenlerler. İşte o zaman, Kırmızı insanların kraliyet hanelerinden pek çok kadını esir ederler ve en yeni savaş gemilerini ve belki taklit edebilirler diye bunları inşa eden eğitimli zanaatkarları ele geçirirler.

"Biz üretken olmamaklığımızla gurur duyan üretken olmayan bir ırkız. Bir İlk Doğanın çalışması ya da icatta bulunması suçtur. Bu yalnızca İlk Doğanlar lüks ve tembellik içerisinde uzun bir ömür sürsün diye yaşayan alt sınıfların işidir. Bizim için önemli olan savaşmaktır; Barsoomlu yaratıkların hepsinin destekleyebileceğinden daha fazla İlk Doğan olsaydı, bildiğim kadarıyla hiçbirimiz asla doğal bir ölümle ölmeyecektik. Kendilerinden bıktığımız için ve başkalarına yer açmak için onları ortadan kaldırmasaydık kadınlarımız sonsuza kadar yaşayacaktı. Yalnızca İssus ölüme karşı korunmaktadır. Çağlar gelip geçti, ama o hala yaşıyor."

"Bininci yaşlarından önce, kendilerini İss'in bağrına çeken gönüllü hac yolculuğu öğretisi olmasaydı diğer Barsoomlular da sonsuza kadar yaşamayacaklar mıydı?" diye sordum.

"Artık onların da İlk Doğanlarla aynı türden yaratıklar olduğuna hiç kuşkum yok, kuşaklar boyu süren

yanlış öğretinin getirdiği cehaletle onlara karşı işlediğim günahların kefareti olarak onlar adına savaşmak için yaşamayı ümit ediyorum."

Konuşması bittiğinda, Omean'ın suları boyunca tuhaf bir çan sesi işitildi. Bunu önceki akşam da aynı saatte işitmiştim; Omeanlıların savaş gemisinin ve kruvazörün güvertesinde ipek şallarına bürünüp yatacakları ve düşsüz Mars uykusuna dalacakları günün sonunu işaret ettiğini biliyordum.

Gardiyanımız, yeni gün yukarıdaki dünyaya doğmadan önce son kez bizi denetlemek için içeri girdi. Görevini yerine getirmesi çok sürmedi, hapishanemizin ağır kapısı ardı sıra kapandı –bütün gece bir başımızaydık.

Ona, Xodar'ın muhtemelen yapacağını söylediği gibi, kendi karargahına gitmesi için zaman tanıdım, sonra büyük pencereye sıçradım ve yakınlardaki suları inceledim. Adadan az uzakta, belki dört yüz metre ileride, devasa bir savaş gemisi vardı; onunla kıyı arasında da bir dizi daha küçük kruvazör ve tek kişilik araçlar. Sadece savaş gemisinin üzerinde bir nöbetçi vardı. Onu geminin güvertesinde açıkça görebiliyordum; seyrederken, görev yeri olan küçük sahanlığa uyumak için ipek örtüler serdiğini gördüm. Hemen sonra da kendisini boylu boyunca sedire attı. Omean'da disiplin sahiden çok gevşekti. Ne ki, Barsoom'da hiç kimse böyle bir donanmanın, hatta İlk Doğanların ya da Omean Denizi'nin varlığını bilmediğinden, bunda şaşılacak bir şey yoktu. Sahiden neden nöbet tutsunlardı ki?

Az sonra yere atladım, görmüş olduğum gemileri tarif ederek Xodar'la konuştum.

"Oradakilerden biri" dedi, "benim kendi malım, beş kişi taşımak üzere inşa edildi, hızlıların en hızlısı. Ona bi-

nebilirsek, en azından özgürlük için unutulmaz bir kaçış yapabiliriz". Sonra da geminin donanımından, makinalarından ve onu hızlı kılan şeylerden söz etmeye koyuldu.

Açıklamasında, Prens Sab Than'ın yönetimindeki Zodanga donanmasında sahte adlarla yelken açtığımız vakitlerde Kantos Kan'ın bana öğretmiş olduğu vites hilesini fark ettim. O zaman, İlk Doğanların bunu Helium gemilerinden çaldığını biliyordum, çünkü yalnızca onlar böyle vites değiştiriyordu. Ayrıca Xodar'ın, küçük gemisinin hızını övdüğünde gerçeği söylediğini de biliyordum çünkü Mars'ın atmosferinde ilerleyen hiçbir şey Helium gemilerinin hızına yaklaşamaz.

Bütün avarelerin ipeklerine kavuşması için en azından bir saat beklemeye karar verdik. Bu arada ben de Kırmızı genci alıp hücremize getirecektim ki özgürlüğe birlikte adım atmaya hazır olalım.

Bizim bölme duvarının tepesine sıçrayıp kendimi yukarı çektim. Burası yaklaşık yarım metre genişliğinde düz bir duvardı; duvar boyunca, çocuğu, sırasında otururken bulduğum hücreye gelene kadar yürüdüm. Sırtını duvara yaslamış, Omean'ın üzerinde parlayan kubbeye bakıyordu; beni bölme duvarının üzerinde görünce gözleri kocaman açıldı. Sonra yüzüne bir minnettarlık gülümsemesi yayıldı.

Yanına atlamak için durduğumda beklememi işaret etti ve altta, benim olduğum yere yaklaşarak fısıldadı: "Sen ellerimi yakala; ben duvarın tepesine sıçrayabilirim. Pek çok kez denedim ve buna her gün biraz daha yaklaşıyorum. Bir gün bunu başarabileceğim elbet."

Yüzüstü duvara uzandım ve elimi ona doğru uzattım. Hücrenin ortasına kadar gerileyip koştu, ben uzanmış elini yakalayacak kadar sıçradı, ben de onu yanıma, duvarın üstüne çektim.

"Barsoom'un Kırmızı halkı arasında şimdiye kadar görmüş olduğum ilk sıçrayıcı sensin" dedim.

Gülümsedi. "Tuhaf değil. Niye böyle olduğunu vaktimiz bolken anlatacağım."

Birlikte Xodar'ın oturduğu hücreye döndük; bir saat geçene kadar onunla konuştuk.

Burada, herhangi bir düşmanla karşı karşıya kalırsak birbirimiz uğruna ölümüne savaşmak için yemin ederek yakın geleceğimizi planladık; çünkü İlk Doğanların ellerinde kaçmayı başarsak bile, yine de bütün bir dünyanın bize karşı olabileceğini biliyorduk –dinsel hurafenin gücü müthiştir.

Ulaştıktan sonra gemiyi benim kullanmam ve dış dünyaya güvenle ulaşırsak vakit yitirmeksizin Helium'a varmaya çalışmamız gerektiği konusunda anlaştık.

"Niye Helium?" diye sordu Kırmızı genç.

"Ben Heliumlu bir prensim" diye cevap verdim.

Bana tuhaf bir bakış attı ama konuyla ilgili başka da bir şey demedi. Bu bakış ne demeye gelebilir diye merak ettim ama çok geçmeden başka meselelerin baskısıyla aklımdan çıkıp gitti, daha sonra da yeniden düşünme fırsatım olmadı.

Nihayet "Hadi" dedim, "vakit tamam. Gidelim."

Hemen sonra, yanımda çocukla yeniden bölme duvarının üstündeydim. Zırhımın tokasını çözerek uzun tek bir kemerle, aşağıda bekleyen Xodar'a sarkıttım. Ucunu yakaladı. Az sonra yanımızdaydı.

"Ne kolaydı" diye güldü.

"Denge daha kolay olsa gerek" diye karşılık verdim. Sonra geçen nöbetçinin yerini saptayabileyim diye hapishanenin dış duvarının üzerine çıktım. Beş dakika kadar

bekledim, adam binanın etrafında salyangoz adımlarıyla göründü. Onu, binanın sonuna kadar gidene, hapishanenin özgürlük hamlemize tanıklık edecek tarafının görüş alanından çıkaran dönüşü yapana kadar izledim.

Gözden kaybolur kaybolmaz da Xodar'ı tutup duvarın üzerine çektim. Zırhımın kemerinin bir ucunu ellerine tutuşturup onu çabucak yere sarkıttım. Bizimki kemeri tuttu ve aşağıya, Xodar'ın yanına iniverdi.

Planımıza bağlı olarak beni beklemeyip sudan tarafa doğru yavaşça yüz metre kadar ilerlediler, uyuyan askerlerle dolu karakolu geçtiler. Ben de yere atlayıp onları acele etmeden kıyıya doğru izlediğimde daha pek ilerlememişlerdi. Karakolu geçerken, orada harika kılıçlar olduğu düşüncesi durmama sebep oldu, kılıca gerek duyacak bir grup varsa eğer, o da bu tehlikeli yolculuğa çıkacak olan ben ve arkadaşlarımdı.

Xodar'la gence baktım, rıhtımın kenarından suya girdiklerini gördüm. Yaptığımız plana göre, rıhtımın betonuna su seviyesinde çakılmış olan metal halkalara, yalnızca burunları ve ağızları deniz seviyesinde kalacak biçimde tutunacaklardı, ta ki ben onlara katılana kadar.

Karakoldaki kılıçların cazibesi benim için dayanılmazdı; bir an tereddüt ettim, ihtiyacımız olan birkaç kılıcı almak için riske girip girmeme konusunda ikircikliydim. Tereddüt eden kaybeder aforizması bu durumda kendini kanıtladı çünkü hemen ardından kendimi karakol kapısına doğru gizlice sürünürken buldum.

Azıcık bir açıklık bırakacak şekilde kapıyı hafifçe ittirdim; kürkleri üzerine uzanıp derin uykuya dalmış bir düzine Karayı görmeye yetecek kadar. Odanın uzak köşesindeki bir rafta adamların kılıçları ve ateşli silahları duruyordu. İçeri girmek için kapıyı dikkatlice biraz daha araladım. Menteşelerden biri gıcırdadı. Adamlardan biri

kıpırdandı, kalbim duracak gibi oldu. Kaçma şansımızı tehlikeye atan bir aptalım diye kendime lanet okudum ama artık bu tehlikeli işin sonunun neye varacağını görmekten başka bir şey yoktu.

Bir kaplan hızı ve sessizliğiyle sıçrayıp kıpırdanmış olan muhafızın yanına indim. Ellerimi, gözlerinin açılması gereken anı bekleyerek boğazının hemen üzerinde tuttum. Aşırı gerilen sinirlerime sonsuzluk gibi görünen bu durum boyunca böyle bekledim. Sonra herifçioğlu yana dönüp derin uykusuna kaldığı yerden devam etti.

Odanın uzak köşesindeki rafa ulaşana kadar askerlerin arasından, üzerinden geçerek yoluma devam ettim. Burada uyuyan adamlara göz atmak için döndüm. Hepsi uykudaydı. Bana şimdiye kadar duymuş olduğum en hoş müzik gibi gelen seslere, huzur verici bir ritimle düzenli nefes alıp veriyorlardı.

Raftan yavaşça uzun bir kılıç aldım. Kabzasından tutup kınından çıkardığımda, büyük bir törpüyle dökme demiri törpülüyormuş gibi ses çıktı, derhal ayağa kalkıp saldıracak muhafızları görmek için dönüp odaya baktım. Ama hiçbir hareket yoktu.

İkinci kılıcı gürültüsüzce aldım, ama üçüncüsü kının içersinde korkunç bir gürültüyle şıkırdadı. Adamlardan en azından bir kısmının uyanmış olması gerektiğini biliyordum, hızla kapıya doğru yönelerek saldırılarını karşılamayı düşündüm, ama yine, büyük bir şaşkınlıkla, hiçbir Karanın kıpırdamadığını gördüm. Ya uykuları çok ağırdı ya da çıkardığım gürültü bana göründüğünden daha azdı.

Dikkatimi tabancalar çektiğinde raftan uzaklaşmak üzereydim. Yanımda birden fazlasını taşıyamayacağımı biliyordum çünkü zaten sessizce hareket edemeyecek kadar yüküm vardı. Tabancalardan birini askı çivisinden

alırken, gözüm ilk kez, rafın yanındaki açık bir pencereye ilişti. Ah, harika bir kaçış yoluydu bu çünkü doğrudan rıhtıma açılıyordu, kıyıya altmış metre var yoktu.

Tam kendimi kutlarken karşımdaki kapının açıldığını duydum, önümde nöbetçi subay dikiliyordu. Durumu bir bakışta anladı ve bunun önemini de benim kadar hızlı değerlendirdi çünkü tabancalarımızı aynı anda çektik, kabzalardaki fişekleri patlatan düğmelere bastığımızda iki silahtan çıkan patlama sesleri tek bir silah sesi gibi çınladı.

Kulağımın dibinden vızıldayarak geçen kurşunun rüzgarını hissettim, aynı anda subayın yere devrildiğini gördüm. Neresinden vurduğumu ya da ölüp ölmediğini bilmiyordum çünkü ben arkamdaki pencereden çıkarken yere düşmeye başlamıştı. Bir an sonra Omean'ın suları başımı aştı, üçümüz dokuz yüz metre ilerdeki küçük uçağa doğru ilerliyorduk.

Xodar çocuğu, ben de üç uzun kılıcı yüklenmiştim. Tabancayı düşürmüştüm, ikimiz de sağlam yüzücüler olmamıza rağmen bana suda salyangoz hızıyla hareket ediyoruz gibi geliyordu. Ben tümüyle suyun altında yüzüyordum ama Xodar, genç nefes alsın diye, sık sık suyun üstüne çıkmaya mecbur kalıyordu, bu yüzden çok daha önce keşfedilmemiş olmamız bir mucizeydi.

Aslında geminin yanına varmış, silah seslerine uyanan savaş gemisindeki nöbetçi bizi fark etmeden önce gemiye çıkmıştık. Sonra bir savaş gemisinin pruvasından alarm ateşi açıldı, şiddetli patlama, Omean'ın kayalık kubbesi altında kulakları sağır eden bir biçimde yankılandı.

Anında binlerce kişi uyandı. Gemilerin güverteleri savaşçılarla doldu, Omean'da alarm verilmesi pek görüldük bir şey değildi çünkü.

İlk silahın sesi kesilmeden önce fırladık, hemen sonra deniz yüzeyinden hızla yükseldik. Önümde lövyeler ve kontrol düğmeleri, güvertede boylu boyunca uzandım. Xodar ve çocuk doğrudan arkamda uzanmışlardı, havaya olabildiğince az direnç gösterebileceğimizi düşünüyorlardı.

"Yüksel" diye fısıldadı Xodar. "Ağır silahlarını kubbeye doğru ateşlemeye cesaret edemezler –şarapnel parçaları kendi gemileri arasına düşecektir. Yeterince yüksekte olursak, omurgamızın levhaları bizi tüfek atışlarından korur."

Dediği gibi yaptım. Altımızda yüzlerce kişinin suya atladığını ve büyük gemilerin etrafına demirlemiş küçük kruvazörlere ve tek kişilik uçaklara atıldıklarını görebiliyorduk. Büyük gemi yola koyulmuştu, sudan yükselmeyerek bizi hızla takip ediyordu.

"Biraz sağa!" diye haykırdı Xodar, çünkü Omean'da her yönü kuzeye göre gösteren pusula noktaları yoktur.

Altımızda kızılca kıyamet kopmuştu. Tüfekler patlıyor, subaylar emirler yağdırıyor, adamlar sudan, sayısız geminin güvertesinden birbirlerine talimatlar veriyorlardı; dört bir yanda çalışan sayısız pervanenin gürültüsü suyu ve havayı yarıyordu.

Omean'ın kubbesinden dış dünyaya açılan bacayı kaçırırım korkusuyla hız lövyesini sonuna kadar çekmeye cesaret edememiştim ama yine de bu rüzgarsız deniz üzerinde şimdiye kadar eşi benzeri görülmemiş bir hıza erişmiştim.

Küçük uçaklar bize doğru yükselmeye başlamışlardı ki Xodar bağırdı: "Baca! Baca! Tam önümüzde!" Bu yeraltı dünyasının ışıldayan kubbesinde karanlık ve genişleyen açıklığı gördüm.

Tam önümüzde, kaçışımızı engellemek için on kişilik bir kruvazör gitgide yükseklyordu. Yolumuza çıkan tek gemi oydu ama hızına bakılırsa, planlarımızı bozmak için bizimle baca arasına girecek yeterli vakti vardı.

Önümüzde, belli ki, güvertemizin üzerinden aşağıya süzülürken yakalama kancalarıyla bizi tutma niyetiyle, aşağı yukarı kırk beş derecelik bir açıyla yükseliyordu.

Bizim için neredeyse tek bir ümit vardı, ben de onu seçtim. Onu geçmeye çalışmak boşunaydı çünkü bu onun bizi üzerimizdeki kayalık kubbeye doğru zorlamasına olanak verirdi, ayrıca ona çok da yaklaşmıştık. Altına dalmaya çalışmaksa bizi tamamen onun insafına bırakacak, ayrıca tam da onun istediği yere getirecekti. Öte yandan yüzlerce tehditkar gemi hızla bize doğru geliyordu. Seçenek riskle doluydu –aslında tamamen riskti, başarı şansı çok düşüktü.

Kruvazöre yaklaşınca sanki onun üzerinden geçecekmişim gibi yükseldim, o da aynısını yapacak, beni daha yükseğe zorlamak için daha dik bir açıyla yükselecekti. Sonra neredeyse üzerindeyken, arkadaşlarıma sıkı tutunmaları için seslendim, küçük gemiyi en son süratine getirirken aynı anda pruvasını, kruvazörün omurgasına doğru yatay olarak ve korkunç bir hızla ilerleyene kadar çevirdim.

Kumandanı niyetimi sezmiş olacaktı ama artık çok geçti. Hemen çarpma anında pruvalarımı yukarı çevirdim, sonra da yıkıcı bir darbeyle çarpıştık. Beklediğim şey oldu. Zaten tehlikeli bir açıyla eğilmiş olan kruvazör, benim küçük gemimin çarpmasıyla hepten ters döndü. Müettebatı havada döne döne ve çığlıklar atarak epey alttaki suya düştü; pervaneleri hala delicesine dönen kuruvazörse, onlardan sonra hızlıca, burun üstü Omean Denizi'nin dibini boyladı.

Çarpışma çelik pruvalarımızı ezmiş, her türlü çabayı göstermemize rağmen bizi güverteden fırlatacak raddeye gelmişti. Hava aracının tam ucundaki karmakarışık bir yığının üzerine indik, Xodar ve ben trabzanı tutmayı becerdik ama yarı baygın haldeki çocuk ayak bileğini tutmamış olsaydım denizi boylayacaktı.

Kumandasız kalan gemimiz, yukarıdaki kayalara gitgide yaklaşarak sarsıla sarsıla uçuyordu. Yine de lövyelere hemen geri döndüm, tavana on beş metre kadar kalmıştı ki uçağın burnunu düzeltip onu tekrar bacanın karanlık ağzına doğru yönlendirdim.

Çarpışma ilerlememizi yavaşlatmıştı, artık yakınımızda yüz tane küçük hızlı avcı uçağı vardı. Xodar bana, bacadan yalnızca itici ışınlarımızı kullanarak yükselmenin, pervanelerimizi kullanmayacağımızdan ve pek çok takipçimiz bizi geçeceğinden, düşmanlarımıza bizi yakalamaları için çok iyi bir fırsat sağlayacağını söylemişti. Hızlı gemiler, fazladan ağırlıklar bir geminin hızını düşüreceğinden, nadiren yüzdürme tanklarıyla donatılırlar.

Artık pek çok gemi oldukça yakınımızdaydı, bacada hızla yetişip geçilmemiz ve tutsak edilmemiz ya da öldürülmemiz an meselesiydi.

Bana göre bir engeli aşmanın her zaman bir yolu vardır. Üzerinden, altından, etrafından geçilemiyorsa, onun doğrudan içerisinden geçmek neden geriye kalan tek seçenek olmasındı ki! Bu gemilerin pek çoğunun, daha fazla yüzme ve uçma yeteneğinden ötürü bizimkinden daha hızlı yükselebileceği gerçeğinden kaçamayabilirdim ama yine de dış dünyaya onlardan çok önce ulaşmaya ya da başarısızlık durumunda kendi seçtiğim şekilde ölmeye kararlıydım.

Arkamdan "Geriye döndün mü?" diye bağırdı Xodar. "İlk atanın aşkına geriye dön. Bacadayız."

"Sıkı tut!" diye bağırdım cevap olarak. "Çocuğu yakala ve sıkı tut –dosdoğru bacaya giriyoruz."

Zifiri karanlık açıklığın altından geçerken kelimeler ağzımdan güçlükle döküldü. Pruvayı sertçe yukarı çevirdim, hız lövyesini son çentiğine kadar çektim, tek elimle onu tutarken diğer elimle de dümene sıkı sıkıya sarıldım ve kendimi alın yazımı yazanın ellerine teslim ettim.

Xodar'dan küçük bir şaşkınlık çığlığı yükseldi, ardından da korkunç bir kahkaha. Çocuk da güldü, müthiş hızımızın rüzgarının uğultusundan anlayamadığım bir şeyler söyledi.

Rotamızı yönlendirebilmek için yıldızların ışığını yakalamayı ve üstünde olduğumuz bu hızlı şeyi bacanın ortasında tutmayı umarak başımı yukarı çevirdim. Yaptığımız hızla kenarlara değmek, kuşkusuz hepimiz için ani bir ölümle sonuçlanacaktı. Ama yukarıda bir tek yıldız bile görünmüyordu –yalnızca mutlak ve aşılmaz bir karanlık vardı.

Sonra aşağıya baktım, gördüğüm şey hızla küçülen bir ışık çemberiydi –Omean'ın fosfor ışıltısının üzerindeki açıklığın ağzı. Altımdaki ışık çemberini kusursuz bir daire halinde tutmaya gayret ederek yol aldım. En iyi olasılıkla bizi yıkımdan koruyan incecik bir sicimdi bu ve sanırım o gece beni yönlendiren beceri ya da akıl değil, sezgi ya da kör talihdi.

Bacada uzun kalmadık, muhtemelen muhteşem hızımız bizi ölümden kurtardı; belli ki yola doğru yönde devam ediyorduk, rotamızı değiştirmeye vakit bulamadan hızla dışarı çıktık. Omean, muhtemelen, Mars'ın yüzey kabuğunun beş kilometre kadar altında yer alıyor. Hızımız saatte üç yüz yirmi kilometreye yaklaşmış olsa gerekti, çünkü Mars'ın uçakları hızlıdır, bu yüzden bacada en fazla kırk saniye kalmışızdır.

İmkansızı başardığımızı fark ettiğimde, birkaç saniyedir bacanın dışında bulunuyor olmalıydık. Zifiri karanlık etrafımızdaki her şeyi örtmüştü. Aylar da yıldızlar da yoktu. Daha önce Mars'ta hiç böyle bir şey görmemiştim. Bir an şaşırıp kaldım. Sonra anladım. Güney kutbunda mevsim yazdı. Buz örtüsü eriyordu ve Barsoom'un epey bir kısmında bilinmeyen bu gök olayları ve bulutlar, gezegenin bu kısmındaki gökyüzü ışığını kapatıyordu.

Şans bizden yanaydı, bu hoş durumun bize sunduğu kaçış fırsatını görmem uzun sürmedi. Geminin burnunu dik bir açıda tutarak, peşimizdeki düşmanların görüş alanından uzak tutmak için onu Doğanın bu ölmekte olan dünya üzerine astığı aşılmaz perdeye doğru hızla sürdüm.

Hızımızı kesmeden soğuk nemli sise daldık, bir anda iki ayın ve milyonlarca yıldızın görkemli ışığına çıktık. Düz bir rota tutup kuzeye doğru ilerledim. Nereye gittiğimizi anlayamayan düşmanlarımız yarım saat gerimizde kaldılar. Bir mucizeyi gerçekleştirmiş, bin türlü belayı kazasız belasız atlatmıştık –İlk Doğanların ülkesinden kaçmıştık. Yüzyıllar boyunca Barsoom'da hiçbir mahkum bunu yapmamıştı. Şimdi geriye dönüp bakınca, her şeye rağmen o kadar zor görünmüyordu.

Kafamı çevirip aynısını Xodar'a söyledim.

"Yine de muhteşemdi" diye cevap verdi. "Bunu John Carter'dan başkası başaramazdı."

Bu adı duyar duymaz çocuk ayağa fırladı.

"John Carter!" diye haykırdı. "John Carter! Helium Prensi John Carter yıllar önce ölmüştü ya. Ben onun oğluyum."

XIV. BÖLÜM
KARANLIKTAKİ GÖZLER

Oğlum! Kulaklarıma inanamadım. Yavaşça kalkıp yakışıklı gencin karşısına geçtim. Şimdi ona yakından baktığım için, yüzünün ve kişiliğinin beni niye çektiğini anlamaya başlıyordum. Biçimli yüz hatlarında annesinin eşsiz güzelliğinden pek çok şey vardı; tam bir erkek güzeliydi ve gri gözleri ile onlardaki ifade de bana aitti.

Oğlan, gözlerinde yarı umut yarı kuşku karşımda duruyordu.

"Bana annenden söz et" dedim. "Bana, insafsız kaderin, beni onun kıymetli yoldaşlığından mahrum bırakan yılları elinden geldiğince anlat."

Sevinç çığlığıyla bana atılıp boynuma sarıldı, kısa bir süre için oğlumla böyle sarmaş dolaş olunca gözyaşlarım sel oldu, içip ağlamaktan tıkanan bir budala gibiydim – ama ne pişmanım ne de bundan utanıyorum. Uzun bir yaşam bana, bir erkeğin, kadınlar ve çocuklar sözkonusu olduğunda zayıf görünebileceğini, yine de yaşamın acımasız yollarında zayıflıktan başka bir şey olabileceğini öğretti.

"Endamın, tarzın, kılıç kullanmadaki gaddarlığın" dedi çocuk, "bana annemin binlerce kez anlattığı gibi. Ama bu kadar çok kanıt bile bana, gerçek olmasını çok istememe rağmen, böylesine imkansız gibi görünen şeyin doğruluğundan kuşkulanmama engel olamadı. Beni diğerlerinden daha çok ikna eden şeyin ne olduğunu biliyor musun?"

"Nedir o?" diye sordum.

"Bana söylediğin ilk sözler –bunlar annemin sözleriydi. Annem bana, onu ancak babam gibi seven birinin aklından silemeyeceğini söylemişti."

"Yıllardır oğlum, annenin ışıl ışıl parlayan yüzünün gözümün önünden gittiği bir an bile olmadı. Bana ondan söz et."

"Onu çok uzun süredir tanıyanlar, daha da güzelleşmesi dışında, değişmediğini söylüyorlar. Bir tek onu göremeyeceğimi düşündüğünde yüzünü üzüntü ve özlem kaplıyor. Baba hep seni, düşünüyor, bütün Helium da onunla birlikte ve onun adına yas tutuyor. Büyükbabasının halkı onu seviyor. Seni de sevmişler ve Barsoom'un kurtarıcısı olarak aziz hatırana tapıyorlar.

"Her yıl, ölümün kıyısına gelmiş dünyada, arkasında milyonlarca kişiye için yaşam gücü sunan gizemli korkunç kapıyı açmak için koşuşturduğun o günün yıldönümünde, senin şerefine büyük bir festival düzenleniyor; ama şükrana gözyaşları karıştı –bu mutluluğu yaratanın, onlara vermek için kendini feda ettiği yaşam sevincine artık ortak olamadığı için akıtılan keder gözyaşları. Bütün Barsoom'da John Carter'ın adından daha büyük bir ad yok."

"Annen sana ne ad verdi oğlum?" diye sordum.

"Helimlular babamın adının verilmesini istediler ama annem hayır dedi, çünkü sen ve o benim için bir ad seçmişsiniz ve senin isteğine geri kalan herkesin isteğinden daha çok hürmet edilmesi gerekiyormuş, böylelikle annemin bana verdiğ ad, senin istediğin ad oldu; onun ve senin adının bir birleşimi –Carthoris."

Ben oğlumla konuşurken Xodar dümene geçmişti, şimdi beni çağırıyordu.

Gemi fena halde başaşağı gidiyor John Carter" dedi.

"Dik bir açıyla yükseldiğimiz sürece pek fark edilmiyordu ama artık yatay bir rota izlemeye çalıştığım için durum farklı; pruvasındaki hasar ön ışın tanklarından birini açmış."

Doğruydu; hasarı inceledikten sonra durumun beklediğimdan daha ciddi olduğunu gördüm. Pruvayı düz bir rotada tutmak için mecbur kaldığımız zorunlu açı hızımızı büyük ölçüde düşürmekle kalmıyordu, ön tanklardaki itici ışınları kaybettiğimiz oranda, bizi, birkaç saate kalmaz tehlikeli ve çaresiz biçimde uçururdu.

Güvenlik düşüncesiyle hızımızı biraz düşürmüştük ama şimdi tekrar dümene geçtim ve muhteşem küçük motoru son hızına getirdim, böylece kuzeye doğru müthiş bir hızla yöneldik. Bu arada, Carthoris ve Xodar ellerindeki aletlerle, kaçan ışın dalgasını durdurmak için umutsuz bir çaba harcayıp pruvadaki kocaman yarıkla uğraşıyorlardı.

Buz örtüsünün kuzey sınırını ve bulutlar bölgesini geçtiğimiz sıra ortalık hala karanlıktı. Altımızda tipik bir Mars manzarası uzanıyordu. Uzun ölü denizlerin akıp giden aşıboyası deniz tabanı, bunları çevreleyen alçak tepeler, orda burda ölü geçmişin korkunç ve sessiz kentleri; bir zamanlar güçlü bir ırkın asırlık hatıralarının ve Barsoom'un büyük beyaz maymunlarının oturduğu muhteşem mimari kalıntılar.

Küçük gemimizi düz bir konumda tutmak gitgide daha da zorlaşıyordu. Uçuşumuzun yere doğru hızlı bir dalışla sona ermesini önlemek için, motoru durdurmak gerekli hale gelene kadar pruvayı alçaltıp durdum.

Güneş doğarken ve yeni bir günün ışığı gecenin karanlığını süpürürken gemimiz son bir sarsıntılı dalış yaptı, yana yarım yan yattı ve sonra güverte mide bulandırıcı

bir eğimle dönerek savruldu, pruvası her an arkasından daha aşağı düşüyordu.

Trabzana ve direğe sarıldık, nihayet sonun yaklaştığını görünce zırhlarımızın kopçalarını geminin yanlarındaki halkalara taktık. Hemen sonra güverte doksan derecelik bir açıyla yukarı kalktı ve ayaklarımız yerden bin metre kadar yüksekte sallanır vaziyette kemerlerimize asılı kaldık.

Kontrol aygıtlarına oldukça yakın sallanıyordum, dolayısıyla itme ışınlarını yönlendiren lövyeye ulaşabildim. Gemi dokunuşa cevap verdi, yere doğru usulca dalmaya başladık.

Yere inmemizden önce tamı tamına yarım saat geçmişti. Tam kuzeyimizde, oldukça yüksek bir tepe dizisi yükseliyordu, oraya yönelmeye karar verdik, çünkü bunlar, bu yönde çuvallayacaklarından emin olabileceğimiz takipçilerden gizlenmek için büyük bir fırsat sunuyorlardı.

Bir saat sonra kendimizi, tepelerin dere yataklarında, Barsoom'un ıssız kurak yerlerinde bol miktarda bulunan güzel çiçekli bitkilerin ortasında bulduk. Orada çok sayıda kocaman süt veren çalı –yabanıl Yeşil adam kabilelerine yiyecek ve içecek sağlayan tuhaf bir bitki– vardı. Bu bizim için bir nimetti çünkü hepimiz acıkmıştık.

Dolaşan gözcü hava araçlarından mükemmel bir saklanma yeri sağlayan bir öbek çalının altında uyumak için yere uzandık –ben epey bir süreden beri ilk kez uyuyacaktım. Bu, birdenbire Hudson'daki evimden Dor'a, güzel vadiden korkunç vadiye aktarıldığım beşinci günümün başlangıcıydı. Bu zaman süresince, biri thern'lerin anbarında bir saat kadar olmak üzere iki kez uyumuştum.

Birinin elimi eline alıp öpücüklere boğmasıyla uyandığımda gün öğleden sonraya dönmüştü. Sıçrayarak gözlerimi açtığımda Thuvia'nın güzel yüzüyle karşılaştım.

Mutluluktan kendinden geçmiş bir halde "Prensim! Prensim!" diye haykırdı. "Öldü diye yas tuttuğum sensin. Atalarım bana iyi baktı; yoksa yaşayamazdım."

Sesi Xodar ile Carthoris'i uyandırdı. Oğlan kadına şaşkın şaşkın baktı ama Thuvia benden başkasının varlığını fark etmemiş gibi görünüyordu. Kendimi nazik ama kararlı bir biçimde geri çekmeseydim, kollarını boynuma dolayacak, bana sarılacaktı.

"Hadi ama Thuvia" dedim sakince, "yaşadığın tehlike ve zorluklar sinirlerini bozmuş. Benim Helium Prensesinin kocası olduğumu unuttuğun gibi kendi kendini de unutmuşsun."

"Hiçbir şeyi unutmadım Prensim" dedi. "Bana aşktan yana tek kelime etmedin; ben de söylemeni bekledim ama beni, seni sevmekten hiçbir şey alıkoyamaz. Dejah Thoris'in yerini almayacağım. En büyük isteğim, Prensim, sonsuza kadar sana köle olarak hizmet etmektir. Bundan daha büyük bir lütuf isteyemem, daha büyük bir onur bekleyemem, daha büyük bir mutluluk umamam."

Daha önce de dediğim gibi, çapkın biri değilim. Kabul etmeliyim ki kendimi daha önce hiç bu kadar rahatsız ve mahcup hissetmemiştim. Ev halkından her kadını korumayı yüksek ve şövalyece bir şeref sayan Marslı erkeklere kadın köle tutmaya için izin veren Mars geleneğine oldukça aşina olsam da hizmetçi olarak erkeklerden başkasını seçmedim.

"Thuvia, Helium'a döneceğim" dedim "sen de benimle geleceksin ama köle olarak değil, benim şerefli bir dengim olarak. Orada bir gülümsemen uğruna İssus'la

yüzyüze gelecek pek çok yakışıklı soylu genç bulacaksın, kısa bir süre sonra da onların en iyilerinden biriyle seni evlendireceğiz. Masumiyetinin aşkla karıştırdığı şu saçma minnettarlığı unut. Arkadaşlığından daha çok hoşlanıyorum, Thuvia."

"Sen benim efendimsin; dediğin gibi olacak" diye cevap verdi, ama sesinde hüzün vardı.

"Buraya nasıl geldin Thuvia?" diye sordum. "Tars Tarkas nerede?"

"Koca Thark korkarım öldü" diye cevap verdi üzüntüyle. "Güçlü bir savaşçıydı ama başka bir kabileden çok sayıda Yeşil savaşçı onu alt etti. Son gördüğümde yaralıydı, kanlar içindeydi onu bize saldırmak için çıktıkları terk edilmiş kente taşıyorlardı."

"Şu halde öldüğünden emin değilsin, öyle mi?" diye sordum. "Şu sözünü ettiğin şehir nerede?"

"Şu tepe sırasının hemen ötesinde. Biz kaçabilelim diye geride asilce bıraktığın gemiyi yön bulma konusundaki konusundaki sınırlı bilgimizle doğru rotaya sokmaya çalıştık, ama boşuna. Sonunda gemiyi terk etmeye ve en yakın su kanalına yürüyerek gitmeye karar verdik. Dün bu tepeleri geçtik ve ardındaki terk edilmiş kente geldik. Bir kavşakta bize çok sayıda Yeşil savaşçının yaklaştığını gördüğümüzde, sokaklarından geçip merkezine doğru gelmiştik.

"Tars Tarkas öndeydi, onu gördüler ama beni görmediler. Thark derhal geriye, yanıma dönüp beni bitişikteki kapı girişine itti; bana, mümkün olursa, Helium'a doğru kaçana kadar saklanmamı söyledi.

"'Artık benim için kaçış olmayacak' dedi Tars Tarkas, 'çünkü bunlar Güneyli Warhoonlar. Zırhımı gördüklerinde ölümüne bir savaş olacak.'

"Sonra onlarla karşılaşmak için dışarı çıktı. Ah benim Prensim, nasıl da savaştı! Bir saat boyunca etrafına üşüştüler; Warhoon ölüleri, kendisinin üzerinde durduğu bir tepe oluşturdu; sonunda ona üstün geldiler, arkada olanlar öndekileri onun koca kılıcını sallayacak yer kalmayasıya ileri ittiler. Sonra sendeleyip düştü, düşünce de koca bir dalga gibi üzerinden geçtiler. Onu kentin merkezine taşıyorlarken ölmüştü sanırım, çünkü hareket ettiğini görmedim."

"Daha ileri gitmeden emin olmamız gerek" dedim. "Tars Tarkas'ı Warhoonluların elinde sağ bırakamam. Bu akşam kente girip ölüp ölmediğinden emin olacağım."

"Ben de seninle geleceğim" dedi Carthoris.

"Ben de" dedi Xodar.

"Hiçbiriniz benimle gelmeyecek" diye karşılık verdim. "Bu, güç değil gizlilik ve kurnazlık gerektiren bir iş. Eğer yardımınıza gerek duyarsam geri dönerim."

Bundan hoşlanmadılar ama her ikisi de iyi askerlerdi, benim komuta etmekliğim konusu anlaşılmıştı. Güneş zaten alçalmıştı, Barsoom'un ani karanlığının bizi içine almasından önce harekete geçmeliydim.

Carthoris ve Xodar'a, dönemeyecek olmam halinde ne yapmaları gerektiğini bildirdim, sonra onlara veda ettim ve kente doğru yavaş bir koşu tutturdum.

Tepelerden ayrıldığımda yakındaki ay, gökyüzündeki çılgın uçuşuna kanat açmıştı; ışıkları antik kentin vahşi ihtişamına gümüş parlaklığı katıyordu. Kent, bulanık ve uzak geçmişte denizle buluşmak için hoş eğimli tepe etekleri üzerine inşa edilmişti. Bundan ötürü, fark edilmeden kente girmekte zorlanmamıştım.

Bu terk edilmiş kentleri kullanan yeşil kabileler, ölü deniz tabanında gelip geçerken karşılaştıkları kentlerin,

nadiren merkezdeki meydanın etrafındaki birkaç meydandan fazlasına yerleştiklerinden, yamaçtan girmek nispeten daha kolaydı.

Sokaklara dalar dalmaz, duvarların yoğun gölgeleri içinde kaldım. Kavşaklarda, karşı taraftaki gölgelere hızla dalmadan önce, görünürde biri var mı diye bir an durdum. Böylelikle fark edilmeden meydanın yakınlarına kadar geldim. Kentin oturulan kısmının civarına yaklaşınca, her meydanı çevreleyen binaların oluşturduğu avlularda thoat'ların ve zitidar'ların cırlama ve homurtularından, savaşçıların bulunduğu karargahların yakınlarında olduğumu anladım.

Yeşil Marslı yaşama özgü bu eski bildik sesler içimde heyecan dalgaları yarattı. Uzunca bir aradan sonra eve dönüldüğünde hissedilebilen bir duygu. Eşşiz Dejah Thoris'e, ölü Korad kentinin asırlık mermer salonlarında bu seslerin ortasında ilk kez kur yapmıştım.

Kabile üyelerini barındıran ilk meydanın uzak köşesinde gölgeler içerisinde dururken savaşçıların birkaç binadan çıktıklarını gördüm. Tümü de aynı tarafa, meydanın ortasında duran büyük bir binaya doğru gidiyordu. Yeşil Marslı gelenekleri hakkındaki bilgim, buranın ya asıl şefin oturduğu ya da içerisinde, Jeddak'ın jed'leri ve daha küçük rütbeli şefleriyle görüştüğü kabul salonunun bulunduğu yer olduğuna beni ikna etti. Her iki durumda da, olup bitenin Tars Tarkas'ın yakalanmasıyla ilgili bir şey olduğu açıktı.

Şimdi yapmak zorunda olduğum şey, bu binaya ulaşmak için bir meydanı çaprazlamasına boydan boy, bir de, geniş bir caddeyi ve meydanın bir kısmını geçmekti. Etrafımdaki avlulardan gelen hayvan seslerinden, çevredeki binalarda pek çok insan –muhtemelen büyük Güney Warhoonlar kabilesinin birkaç topluluğu– olduğunu anladım.

Bütün bu insanlar arasında fark edilmeden geçmek aslında zor bir işti ama büyük Thark'ı bulup kurtaracaksam, başarılı olabilmemden önce, çok daha zorlu engelleri aşmam gerekiyordu. Kente güney yönünde girmiştim, şimdi de geçmiş olduğum caddenin köşesi ile meydanın güneyini kesen ilk cadde üzerinde duruyordum. Bu meydanın güney yanındaki binalarda hiç ışık göremedim, içlerinde oturan yok gibiydi, ben de bunlardan birinin iç avlusundan ilerlemeye karar verdim.

Seçtiğim metruk binada ilerlememi kesintiye uğratacak hiçbir şey olmadı ve fark edilmeden doğudaki binaların arka duvarlarına yakın iç avluya geldim. Avluda büyük bir thoat ve zitidar sürüsü, Mars'ın ekin ekilmemiş her bir yanını kaplayan aşıboyası rengindeki yosun benzeri bitkilerin bulunduğu arazide otlayarak huzursuzca dolaşıyordu. Kuzeybatıdan gelen bir esinti vardı, dolayısıyla hayvanların benim kokumu alması tehlikesi pek yoktu. Kokumu aldıklarında hırlamaları ve homurtuları, binalardaki savaşçıların dikkatini çekecek kadar artacaktı.

Doğu duvarına yakın, ikinci katın balkonlarının altında, bütün avluyu boydan boya, kuzey ucundaki binalara gelene kadar, koyu gölgeler içerisinde emekleyerek geçtim. Kuzeydeki binaların ilk üç katında ışık vardı, üçüncü kattan sonrakiler karanlıktı.

Işık olan odalar yeşil Marslı erkek ve kadınlarla dolu olduğu için buralardan geçmek sözkonusu bile değildi. Tek yol yukarı katlardı, bunlara ulaşmak için de duvara tırmanmak gerekiyordu. İkinci katın balkonuna ulaşmak iş değildi –çevik bir sıçrayışla yukarıdaki taş balkonun korkuluğunu kavradım. Ardından da kendimi balkona çektim.

Burada, açık pencerelerden Yeşil halkın, üzerinde

uyudukları ipek ve kürklere çömeldiklerini ve ara ara harika telepatik güçleriyle bağlantılı olarak konuşmalarına bol bol yeten tek heceli kelimeler homurdandıklarını gördüm. Ne dediklerini dinlemek için yaklaştığımda, bir savaşçı ötedeki holden odaya girdi.

"Gel Tan Gama!" diye bağırdı, "Thark'ı Kab Kadja'dan önce alacağız. Yanına birini al."

Kendisine hitap edilen savaşçı ayağa kalktı, yanında çömelmiş birine işaret etti, üçü dönüp odadan çıktılar.

Onları izleyebilirsem Tars Tarkas'ı hemen özgür kılma şansına erişebilirdim. En azından onu tuttukları zindanın yerini öğrenirdim.

Sağımda balkondan içeri açılan bir kapı vardı. Karanlık bir holün sonundaydı, anlık bir dürtüyle içeri daldım. Hol genişti ve doğrudan binanın önüne kadar uzanıyordu. Her iki yanda, sağlı sollu diğer dairelerin kapıları vardı.

Koridora girdiğimde, elimde, diğer uçta üç savaşçıyı –bunlar az önce daireden çıkarken görmüş olduklarımdı– gördüğümden fazlası yoktu. Sonra sağa döndüm; yeniden görüş alanımdaydılar. Hol boyunca onları hızla takip ettim. Pervasızca yürüyordum ama kaderin bana yakalamak için bir fırsat verdiğini hissetmiştim ve bu fırsatın elimden kaçmasına izin veremezdim.

Koridorun en ucunda, aşağı ve yukarı katlara çıkan sarmal bir merdiven gördüm. Belli ki üçü bu yolla kattan ayrılmışlardı. Bu eski binalar ve Warhoonların yöntemleri hakkındaki bilgimden onların yukarı değil de aşağı gittiklerinden emindim.

Ben de bir keresinde, zalim kuzey Warhoon kabilelerinin mahkumu olmuştum; yattığım yeraltı zindanını dün gibi hatırlıyorum. Bu yüzden Tars Tarkas'ın civarda-

ki binalardan birinin altındaki karanlık dehlizlerde yattığından ve onun hücresine giden üç savaşçının izini bu yönde bulacağımdan şüphem yoktu.

Yanılmadım da. Geçidin altında, daha doğrusu alt katın sahanlığında, alttaki dehlizlere inen kuyuyu gördüm; aşağıya bakınca bir meşalenin titrek ışığı, takip ettiğim üçlünün varlığını ortaya çıkardı.

Aşağı yapının altındaki dehlizlere doğru gittiler; arkalarından ilerleyerek güvenli bir mesafeden meşalelerinin titrek ışıklarını takip ettim. Yol kıvrım kıvrım koridorlardan oluşan bir labirent gibiydi, taşıdıkları titrek ışık dışında da ışık yoktu. Grup aniden sağdaki bir kapı aralığına döndüğünde belki de beş yüz metre kadar yol almıştık. Koridordan ayrıldıkları yere gelene kadar, karanlıkta, elimden geldiğince hızla ilerledim. Orada, onları, açık bir kapıda, büyük Thark'ı, Tars Tarkas'ı duvara bağlayan zincirleri çözerken buldum.

Onu aralarında itip kakarak hemen odadan çıktılar, o kadar hızlıydılar ki neredeyse yakalanacaktım. Ama koridorda onları takip ederken gittiğim yöne doğru koşarak hücreden çıktıklarında ellerindeki ölgün ışığın etki alanından çıkmayı başardım.

Doğal olarak Tars Tarkas'ı alıp geldikleri, benden uzaklaşacakları yöne döneceklerini varsaymıştım ama şanssızlığa bakın ki, odadan çıkınca doğrudan benim olduğum tarafa yöneldiler. Önlerinden hızla ilerleyerek meşalelerinin ışığından sakınmaktan başka yapacak bir şeyim yoktu. Kesişen pek çok koridordan birinin karanlığında durmaya da cesaret edemedim çünkü hangi yönü tutabilecekleri hakkında fikrim yoktu. Girdiğim koridor, onların girmeyi seçtikleri koridor olmayabilirdi.

Bu karanlık geçitlerde hızlıca hareket etme duygusu güven verici olmaktan uzaktı. Ne vakit berbat bir çuku-

ra paldır küldür yuvarlanacağımı ya da ölmekte olan Mars'ın terk ediliş kentlerinin altındaki dünyalarda yaşayan korkunç yaratıklardan bazılarıyla karşılaşacağımı bilmiyordum. Burada arkamdaki adamların meşalesinden zayıf bir ışık süzülüyordu –ancak tam önümdeki dolambaçlı geçitleri izlememe ve dönüşlerde duvarlara çarpmamı engellemeye yetecek kadar.

Çok geçmedi, beş koridora açılan bir yere geldim. Bunlardan birinde hızla biraz yol almıştım ki meşalenin soluk ışığı arkamda birden kayboldu. Arkamdaki grubun seslerini dinlemek için durdum ama sessizlik tam da mezar sessizliği gibiydi.

Derhal, savaşçıların, mahkumlarıyla birlikte, başka bir koridora girdiklerini anladım; onların arkasında daha güvenli ve daha rahat bir konumda olmak için hızla geri döndüm, içim epey rahatlamış halde. Ancak geri dönmek çok daha yavaş bir işti, çünkü artık karanlık, sessizlik kadar mutlaktı.

Beş koridora ayrılan yeri geçmeyeyim diye, dönerken elimi yan duvara dayayarak attığım her adımı hissetmem gerekiyordu. Bana sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra o noktaya geldim ve beşini de sayana kadar el yordamıyla koridorlara girip çıktım. Ne var ki hiçbirinde zayıf bir ışık belirtisi bile yoktu.

Dikkatle dinledim ama az sonra orta koridorun uzaklarında bellerindeki silahların takırtısını duymuş olduğumu düşünsem de Yeşillerin yol gösterecek çıplak ayak sesleri gelmedi. Bundan sonra, ışık aramak ve ara ara durup sesin tekrarı gelir mi diye dinlemek için hızlandım ama çok geçmeden çabalarımın ödülü yalnızca karanlık ve sessizlik olduğu için kör bir ipucunun peşinde koştuğumu kabul etmek zorunda kaldım.

Bir kez daha yol ayrımına doğru adımlarımın izinden

geri gittim, üç yol ayrımının girişine geldiğimde çok şaşırdım, izlemiş olduğum yanlış ipucunun ardından paldır küldür daldıklarımdan biri. Gerçekten de hoş bir açmaz. Bir kez daha beş geçitin buluştuğu yere döndüm, savaşçıların Tars Tarkas'la dönüşlerini orada güvenle bekleyebilirim. Gelenekleri hakkındaki bilgim, kendisine cezasının bildirileceği kabul salonuna götürüldüğü inancımı pekiştirdi. Büyük Thark gibi cesur bir savaşçıyı, Büyük Oyunlar'da sergileyeceği olağanüstü eğlence için tutacaklarından en ufak bir kuşkum yoktu.

Ama o noktaya dönüş yolunu bulamazsam, büyük ihtimalle günlerce o korkunç karanlıkta dolaşıp duracaktım, ta ki, susuzluk ve açlık hakkımdan gelene, yere yığılıp ölene ya da –Bu ses de ne?

Arkamda hafif bir kıpırdanma sesi duydum, omuzum üstünden hızla bakınca gördüğüm şey kanımı dondurdu. Bu, mevcut tehlikeden çok fazla korktuğumdan değildi, Warhoonluların zindanlarında öldürmüş olduğum adamın cesedi yüzünden neredeyse çıldırdığım zamanki, karanlık kovuktan parlak gözler çıktığındaki, bir zamanlar insan olan şeyi pençelerimden çekip aldığındaki ve korkunç ziyafetleri için taşırkenki, hapishanemin taş döşemesi üzerindeki, sürtünme sesini işittiğim zamanki anılarım aklıma geldi.

Ve şimdi, başka Warhoonluların bu karanlık dehlizlerinde, bana korkunç karanlıkta alev alev gözlerle –arkalarındaki canavara ilişkin hiçbir işaret yoktu– bakan aynı ateş gibi yanan gözlere bakıyordum. Sanırım bu korkunç yaratıkların en berbat özelliği sessizlikleri ve hiç görünmemeleridir –arkasındaki karanlık boşlukta ışıl ışıl parlayan o uğursuz gözlerden başka bir şey değil.

Uzun kılıcımı sıkı sıkı kavrayıp koridor boyunca geri geri çekilerek beni gözleyen şeyden yavaşça uzaklaştım

ama ben geri çekildikçe gözler ilerledi; ara ara cansız bir uzvun sürüklenmesinden çıkan hafif ses dışında bir ses, nefes alıp verme sesi bile yoktu.

Durmaksızın geri çekildim ama uğursuz takipçimden kurtulamadım. Birden sağımda bir ayak sürüme sesi işittim, baktım, başka bir çift göz gördüm; belli ki kesişen bir koridordan yaklaşıyordu. Yeniden yavaş yavaş geri çekilince, sesin tekrar arkamdan geldiğini işittim, daha dönmemiştim ki yeniden solumda işittim.

Hepsi etrafımdaydı. Beni iki koridorun keşiştiği noktada çevirmişlerdi. Geri çekilişimi her yönden kapatmışlardı, tek şansım canavarlardan birine saldırmaktı. O vakit bile diğerlerinin arkadan bana çullanacaklarından kuşkum yoktu. Esrarengiz yaratıkların büyüklüğünü ya da ne mene şeyler olduğunu bile kestiremiyordum. Gözlerinin, benim gözlerimle aynı seviyede olmalarından epeyce iri olduklarını tahmin ettim.

Karanlık neden tehlikelerimizi bu kadar büyütür? Gündüz, gerekli olduğunu düşünmüş olsam, koca bir banth'a meydan okurdum ama bu sessiz dehlizlerin karanlığı içerisinde bir çift gözün önünde duraksıyordum.

Çok geçmeden olayın kontrolümden çıkacağını görebiliyordum, çünkü sağımdaki, solumdaki, arkamdaki, önümdeki gözler yavaşça bana doğru hareket ediyordu. Gitgide bana yaklaşıyorlardı –ama yine o korkunç sessizlik!

Duyduğum dehşetten çıldırma derecesine gelene kadar, gözlerin gitgide yakına, daha yakına gelmesi saatler sürmüş gibiydi. Yorgunluktan bitap düşene kadar, arkamdan gelecek ani bir saldırıya karşı durmadan bir o yana bir bu yana dönmüştüm. En sonunda dayanamadım, uzun kılıcımı yeniden kavrayarak aniden döndüm ve çevremdekilerden birine salladım.

Neredeyse üzerindeyken yaratık önümden çekildi ama arkamdam gelen bir ses, bana saldıran üç çift gözü görmek için tam zamanında kafamı çevirmeme neden oldu. Nara atıp ödlek canavarları karşılamak için döndüm ama ben ilerleyince, arkadaşlarının yapmış olduğu gibi geri çekildiler. Omuzumun üstünden bir daha bakınca ilk gözlerin yine bana sinsi sinsi yaklaştığını gördüm. Yalnızca önümdeki gözlerin geri çekilmesini görmek ve üçünün arkamdaki boğuk koşuşturmalarını duymak için yeniden hücum ettim.

Böylece devam ettik, gözler her seferinde öncekinden daha yakına geldi, ta ki korkunç eziyetin sıkıntısından çıldırma raddesine gelene kadar. Sırtıma atılmayı bekledikleri çok belliydi, çok geçmeden bunu başaracakları da açıktı, çünkü bu tekrar edip duran hücum ve karşı hücuma sonsuza kadar dayanamayacaktım. Gerçekten de, maruz kaldığım zihinsel ve fiziksel baskıdan dolayı zayıf düştüğümü hissediyordum.

Birden, göz ucuyla, arkamda, bir çift gözün ani bir saldırıya kalkıştığını gördüm. Saldırıyı karşılamak için döndüm; diğer yönde üçü birden ani bir hücuma geçti; ancak en azından canavarlardan biriyle hesabımı görene kadar o bir çift gözü izlemeye karar verdim; böylelikle de her iki yönden gelen saldırıları karşılamanın gerginliğinden kurtulacaktım.

Koridorda çıt çıkmıyordu, yalnızca kendi soluğumu duyuyordum; ancak şu üç uğursuz yaratığın her an pençelerini sırtıma geçireceğini de biliyordum. Öndeki gözler artık çok hızlı geri çekilmiyordu; gözleri neredeyse kılıcımın ucundaydı. Kılıç tutan kolumu beni özgür kılacak darbeyi indirmek için kaldırdım ve sonra sırtımda ağır bir vücud hissettim. Soğuk, ıslak, salyalı bir şey boğazıma yapıştı. Tökezleyip düştüm.

XV. BÖLÜM
KAÇMA VE KOVALAMACA

Birkaç saniyeden daha fazla bilinçsiz kalmış olamazdım, yine de bilincimin yerinde olmadığını biliyordum çünkü farkına vardığım bir sonraki şey koridorda etrafımı aydınlatan ve gitgide artan bir ışıktı; gözler ortadan yok olmuştu.

Yere düştüğümde alnımda oluşmuş önemsiz bir sıyrık dışında yara berem yoktu.

Işığın kaynağını anlamak üzere ayağa fırladım. Işık, koridordan aşağı bana doğru gelen dört Yeşil savaşçıdan birininin elindeki meşaleden geliyordu. Beni henüz görmemişlerdi, ben de vakit yitirmeden karşıma çıkan ilk koridora daldım. Ancak bu kez, Tars Tarkas ile gardiyanlarını kaybetmemle sonuçlanan diğer olayda olduğu gibi, ana koridordan pek uzaklaşmadım.

Grup hızla duvara sindiğim geçidin ağzına doğru yaklaştı. Geçerlerken rahat bir nefes aldım. Beni fark etmemişlerdi, dahası, grup, benim dehlizlerde peşine düşmüş olduğum gruptu. Tars Tarkas ve üç gardiyanından oluşan grup.

Peşlerine düştüm; çok geçmeden Büyük Thark'ın zincirlenmiş olduğu hücredeydim. Anahtarları taşıyan, onu bir kez daha zincirlere bağlamak için Thark'la birlikte içeri girerken, iki savaşçı dışarda kaldı. Dışardaki ikisi yukarı katlara çıkan döner merdivenin olduğu yöne doğru ağır ağır ilerlemeye başladı, az sonra da koridoru dönüp gözden yittiler.

Meşale kapının yanındaki bir yuvaya yerleştirilmişti, dolayısıyla da aynı anda hem koridoru hem hücreyi

aydınlatıyordu. İki savaşçının gözden yittiğini görünce, önceden hazırlanmış iyi bir planla hücrenin girişine yaklaştım.

Karar verdiğim şeyi gerçekleştirme düşüncesinden hoşlanmasam da, Tars Tarkas'la benim, birlikte, tepelerdeki küçük kampıma dönmek için başka seçenek yok gibiydi.

Duvara yakın durarak Tars Tarkas'ın hücre kapısına iyice yaklaştım; orada, gardiyan dışarı çıktığı anda kafasına hızlı bir darbe indirmek için kılıcımı iki elimle kavrayarak başımın üzerine kaldırdım.

Adamın kapıya yaklaşırkenki ayak seslerini duyduktan sonra olup bitenler, şu an düşünmek bile istemiyorum. Sonraki bir iki dakika, bir Warhoon şefinin zırhını giyen Tars Tarkas'ın, elinde yolunu aydınlatan Warhoonlunun meşalesi, koridorda döner merdivene doğru aceleyle gitmesine yetti. Onu on adım gerisinde John Carter, Helium Prensi izledi.

Şimdi, Tars Tarkas'ın hücresinin kapısının yanında yatan adamın iki arkadaşı, Thark görünür olduğunda, merdivenden henüz çıkmaya başlamıştı.

Adamlardan biri "Tan Gama, niye bu kadar uzun sürdü?" diye bağırdı.

"Kilitle ilgili bir sorun yaşadım" diye cevapladı Tars Tarkas. "Şimdi de kılıcımı Thark'ın hücresinde unuttuğumu fark ettim. Siz devam edin, ben geri dönüp kılıcımı alacağım."

"Sen bilirsin Tan Gama" diye cevapladı beriki. "Yukarıda görüşürüz."

"Evet" dedi Tars Tarkas, sonra da sanki hücreye gidiyormuş gibi geri döndü, ikisi yukarı katta gözden yitene kadar bekledi. Sonra ben onun yanına gittim, meşaleyi

söndürdük; ardından birlikte binanın yukarı katlarına çıkan döner eğime doğru dikkatle ilerledik.

Birinci katta hole giden yolu bulduk ama iç avluya ulaşmadan önce, ortasına doğru yeşil insanlarla dolu bir arka odayı geçmemiz gerektiğini gördük; dolayısıyla bizim için yapacak tek iş kalıyordu: ikinci kata çıkmak ve binayı uzunlamasına geçtiğim hole gitmek.

Dikkatle çıktık. Yukarı odadan gelen sesleri duyabiliyorduk ama hol yine karanlıktı, merdivenin en üstüne çıktığımızda görünürde kimse yoktu. Birlikte uzun holü geçtik ve avluya yukarıdan bakan balkona fark edilmeksizin ulaştık.

Sağımızda, Tan Gama ile diğer savaşçıların akşam erken saatlerde Tars Tarkas'ın hücresine doğru yola koyulurken gördüğüm odaya açılan pencere vardı. Tan Gama'nın yanındakiler buraya geri dönmüştü, biz de konuşmalarının bir kısmına kulak misafiri olduk.

"Tan Gama'yı ne alıkoymuş olabilir?" dedi biri.

"Bütün bu süre boyunca kılıcını Thark'ın hücresinden alıyor olamaz" dedi öbürü.

"Kılıcını mı?" diye sordu kadının biri. "Siz neden bahsediyorsunuz?"

"Tan Gama kılıcını Thark'ın hücresinde unuttu, bizi geçitte bırakıp onu almak için geri döndü."

"Tan Gama bu akşam kılıcını takmadı" dedi kadın. "Bugün Thark'la yapılan mücadelede kırılmıştı, Tan Gama onu tamir edeyim diye bana bıraktı. İşte bakın." Üzerinde uyuduğu ipek ve kürklerin altından Tan Gama'nın kılıcını çıkardı.

Savaşçılar ayağa fırladılar.

"Bu işte bir terslik var!" diye bağırdı biri.

"Bu akşam Tan Gama bizi geçitte bıraktığında ben de böyle düşünmüştüm" dedi diğeri. "Bana sesinde bir tuhaflık var gibi gelmişti.

"Hadi! Derhal dehlizlere gidiyoruz."

Daha fazlasını duymamıza gerek yoktu. Zırhımın kayışını uzun bir kemere bağlayarak Tars Tarkas'ı aşağıdaki avluya indirdim, ben de hemen sonra yanına atladım.

Tan Gama'yı hücre kapısında devirdiğimden ve meşalenin ışığında o koca Thark'ın yüzünde şaşkınlık ifadesini gördüğümden bu yana birkaç kelime anca etmiştik.

"Şimdiye kadar" demişti, "John Carter'ın başarmış olduğu hiçbir şeye şaşırmamayı öğrenmiş olmalıydım." Hepsi bu kadar. Ne onu kurtarmak için hayatımı tehlikeye atmama yol açan dostluk duygularımı takdir ettiğini ne de beni gördüğüne sevindiğini söylemesine gerek vardı.

Bu sert Yeşil savaşçı, Mars'a gelişime tanıklık eden o ilk gün, şimdi o günün üzerinden yirmi yıl geçmişti, beni karşılayan ilk kişiydi. Korad'ın ötesinde, ölü deniz tabanında, kabilesinin kuluçkalığının yanında dururken, güçlü thoat'ının yan tarafından sarkarak mızrağını doğrultulmuş ve kalbinde korkunç bir nefretle üzerime saldırmıştı. Ve şimdi, iki dünyanın sakinleri arasında Tars Tarkas'tan, Tharkların Jeddak'ından daha iyi bir dostum yoktu.

Avluya ulaşınca, balkonun altındaki karanlıkta bir an için durup planımızı gözden geçirdik.

"Beş kişilik bir grup olduk, Tars Tarkas" dedim; "Thuvia, Xodar, Carthoris ve biz ikimiz. Bizi taşıyacak beş thoat'a ihtiyacımız var."

"Carthoris!" diye haykırdı. "Oğlun mu?"

"Evet. Onu İlk Doğanların ülkesinde, Omean Denizi'ndeki Shador hapishanesinde buldum."

"Bu yerlerin hiçbirini bilmiyorum John Carter. Bunlar Barsoom üzerindeler mi?"

"Hem üzerinde hem altında dostum; ama sağ salim kaçana kadar bekle; dış dünyadan bir Barsoomlunun kulak verdiği en ilginç hikayeyi dinleyeceksin. Şimdi thoat'larımızı araklayalım ve bu herifler kendilerini nasıl oyuna getirdiğimizi anlamadan kuzeye doğru gidelim."

Selametle avlunun ucundaki büyük kapılara ulaştık, bu kapılardan thoat'larımızı ötedeki caddeye götürmemiz gerekiyordu. Doğaları gereği sahipleri kadar vahşi ve zalim olan ve ancak kaba kuvvet ve şiddetle boyun eğdirilen bu kocaman hayvanlardan beşini idare etmek öyle kolay bir iş değildi.

Onlara yaklaşınca tanıdık olmayan kokumuzu aldılar ve öfkeli hırıltılarla etrafımızda dönmeye başladılar. Uzun, kalın boyunları yukarı kalktı, kocaman, açık ağızları başımızın üzerine yükseldi. Fazlasıyla korkunç görünüşlü hayvanlardır ama tahrik edildiklerinde göründükleri kadar tehlikelidirler. Bir thoat'un boyu omuzlarına kadar üç metre kadardır. Derisi pürüzsüz ve tüysüzdür; sırtta ve yanlarda koyu arduvaz renginde, aşağıya doğru gölgelenen sekiz kocaman, toynaksız ayağı parlak sarı, karnı ise bembeyazdır. Ucuna doğru ensiz, yassı ve daha büyük bir kuyruk, bu korkunç Yeşil Marslı binek hayvanının resmini tamamlar –bu savaşçı insanlar için uygun bir savaş atı.

Thot'lar yalnızca telepatik yollarla yönlendirildikeri için dizgine ya da geme gerek yoktur; bu nedenle de şimdiki hedefimiz, dile dökmediğimiz emirlere itaat edecek iki thoat bulmaktı. Bize saldırdıklarında, onların bize saldırılarını önleyecek yeterlikte ustalaşmıştık ama hırıltıla-

rının şamatası daha uzun sürerse ne olduğunu anlamak için savaşçıların avluya geleceği de kesindi.

Sonunda kocaman bir hayvanın yanına varmayı başardım; o daha niyetimin ne olduğunu anlamadan pürüzsüz sırtına ata biner gibi oturdum. Hemen ardından Tars Tarkas da birini yakalayıp sırtına atladı; sonra da üçünü ya da daha fazlasını bizimle birlikte sürüp büyük kapılara doğru yöneldik.

Tars Tarkas öne geçti, mandala eğilerek kapıyı açtı; bense serbest thoat'ların sürüye dönmelerine engel oldum. Sonra çalıntı hayvanlarımızla birlikte caddeye doğru ilerledik, kapıları kapatmak için beklemeden aceleyle kentin güney sınırına yöneldik.

Buraya kadar kaçışımız harika değildi ama talihimiz de bize sırt çevirmedi çünkü terk edilmiş kentin dış kısımlarını geçtik, izlendiğimize dair en küçük bir ses duymadan kampımıza geldik.

Burada, önceden kararlaştırmış olduğumuz hafif bir ıslık, döndüğümü bizim grubun geri kalanına haber verdi. Onlar tarafından coşkuyla karşılandık.

Maceramızı anlatmakla pek vakit yitirmedik. Tars Tarkas ve Carthoris, Barsoom'da yaygın olan ağırbaşlı ve resmi selamlaşmalarını yerine getirdiler ama sezgisel olarak Thark'ın oğlumu sevdiğini, Carthoris'in de onun bu sevgisine karşılık verdiğini söyleyebilirim.

Xodar ve Yeşil Jeddak resmi olarak tanıştırıldılar. Sonra Thuvia en az huysuz olan thoat'a bindirildi, Xodar ve Carthoris da diğer ikisine bindiler, hızla doğuya doğru yola koyulduk. Kentin oldukça uzağından kuzeye doğru döndük, iki ayın muhteşem ışıkları altında, Warhoonlular ve İlk Doğanlar'dan uzağa ölü deniz tabanı boyunca, bizi hangi yeni tehlikelerin ve maceraların beklediğini bilmeden hızla ilerledik.

Ertesi gün öğleye doğru biz de dinlenelim hayvanlar da diye mola verdik. Yolculuk sırasında yavaşça hareket ettik. Thoat'lar onlara hem besin hem de su sağlayan koyu sarı yosun benzeri bitkiden yesinler diye tedbir aldık, ayaklarına köstek vurduk. Thuvia, grubun geri kalanı bir saat uyurken, nöbetçi olarak kalmaya gönüllü oldu.

Thuvia'nın elini omzumda hissettiğimde ve beni yeni bir tehlikeye karşı uyaran yumuşak sesini işittiğimde, bana gözlerimi daha yeni kapatmışım gibi geldi.

"Uyan Prens" diye fısıldadı. "Arkamızda büyük bir takip birliği var."

Ayağa kalkıp geldiğimiz yönü işaret etti, kalkıp baktım, ben de ufuk çizgisinde ince, koyu bir çizgi fark ettim. Diğerlerini uyandırdım. Hepimizden çok uzun devasa boyuyla Tars Tarkas en uzağı görebiliyordu.

"Bu, süvarilerden oluşan büyük bir birlik" dedi, "çok hızlı hareket ediyorlar."

Kaybedecek vakit yoktu. Köstek vurduğumuz hayvanları alıp sırtlarına atladık. Sonra yönümüzü bir kez daha kuzeye çevirip hayvanlarımızın gidebilecekleri en yüksek hızla kaçmaya başladık.

Günün geri kalanı ve bütün akşam, o koyu sarı yabanda, bize gitgide yaklaşan takipçilerimizin önü sıra kaçtık. Yavaş ama kesin bir biçimde aramızdaki mesafeyi azaltıyorlardı. Hava kararmadan hemen önce, Yeşil Marslı olduklarını açıkça ayırt etmemize yetecek kadar yaklaşmışlardı; o uzun gecede de, arkamızda, teçhizatlarının şıkırtılarını belirgin biçimde işitiyorduk.

Kaçışımızın ikinci günü şafakla birlikte, bizi takip eden kalabalığın bin metre kadar arkamızda olduğu ortaya çıktı. Bizi görür görmez de saflarından korkunç zafer çığlıkları yükseldi.

Üç beş kilometre ilerde bir sıra tepe vardı –geçmekte olduğumuz ölü denizin uzak kıyısı. Olur da bu tepelere ulaşabilirsek kaçma şansımız artacaktı ama Thuvia'nın hayvanı, en hafifi yükü taşımakla birlikte, yorgunluk belirtileri gösteriyordu. Hayvan aniden tökezleyip benim hayvana çarptığında onun yanında yol alıyordum. Yıkıldığını gördüm ama yıkılmadan önce Thuvia'yı arkasından yakaladım ve benim thoat'ın terkisine attım; kollarını bana doladı.

Bu iki misli yük, çok geçmeden, zaten aşırı yüklü hayvanıma çok fazla geldi; dolayısıyla da hızımız aşırı yavaşladı çünkü diğerleri en yavaşımızın gidebildiğinden daha hızlı ilerlemeyecekti. Farklı ülkelerden, farklı renklerden, farklı ırklardan, farklı dinlerden –hatta birimiz başka bir dünyadan– olsak da, bu küçük toplulukta, arkadaşını yüzüstü bırakacak kimse yoktu.

Tepelere oldukça yakındık ama Warhoonlular arayı o kadar hızlı kapatıyorlardı ki, onlara zamanında ulaşma ümidimizi tamamen yitirmiştik. Thuvia ile ben arkadaydık çünkü hayvanımız giderek daha fazla geride kalıyordu. Birden Thuvia'nın sıcak dudaklarının omzuma bir öpücük kondurduğunu hissettim. "Senin uğruna Prensim" diye mırıldandı. Sonra elleri belimden kaydı ve Thuvia gitti.

Döndüm ve onun, beni tepelerin güvenliğine götürebilsin diye hayvanımın yükünü hafifletme düşüncesiyle, peşimizdeki zalim şeytanların tam yolu üzerinde bile isteye yere kaydığını gördüm. Zavallı çocuk! John Carter'ı daha iyi tanımalıydı.

Thoat'ımı döndürerek yanına vardım, umutsuz kaçışımızda onu tekrar taşıyayım diye hayvanı zorladım. Carthoris de hemen hemen aynı anda arkasına bakmış

ve durumu anlamış olmalı çünkü ben Thuvia'nın yanına vardığımda o da yanı başımdaydı; hayvanından sarkarak Thuvia'yı terkisine almış ve hayvanının başını tepelere doğru çevirerek sağrısına kılıcının yanıyla esaslı bir darbe indirmişti. Sonra aynısını benim hayvana da yaptı.

Cesur çocuğun bu mertçe fedakarlığı içimi gururla doldurdu; son kaçış şansımızın kaçıp gitmiş olması da umrumda değildi. Warhoonlular şimdi iyiye yaklaşmışlardı. Tars Tarkas ve Xodar yokluğumuzu fark etmişler ve hızla destek vermeye geliyorlardı. Her şey Barsoom'a yaptığım ikinci yolculuğumun görkemli sonuna işaret ediyordu. İlahi Prensesime kavuşmadan ve onu bir kere daha kollarıma almadan yolun sona ermesi içime koyuyordu; ama Kader kitabına böyle bir şeyin olacağı yazılmasaydı başıma gelenler gelmezdi ve şu belirsiz geleceğe geçmeden önce bana bahşedilen bu son birkaç dakikada, en azından seçtiğim mesleğe uygun olarak, Güney Warhoonlulara, gelecek yirmi kuşak boyunca anlatacakları bir hikaye vermeliydim.

Carthoris hayvanın üstünde değildi, ben de hayvanın sırtından indim, uluyarak üzerimize saldıran şeytanların hücumunu karşılamak için onun yanında yerimi aldım. Hemen sonra Tars Tarkas ve Xodar, hepimiz aynı seviyede olabilelim diye thoat'larını serbest bırakıp iki yanımızda saf tuttular.

Üstümüzde ve arkamızda büyük bir patlama olduğunda ve nerdeyse bununla aynı anda, yaklaşan saflarında bir top mermisi patladığında Warhoonlular yüz metre kadar önümüzdeydiler. Bir anda çil yavrusu gibi dağıldılar. Yüz savaşçı yere serildi. Binicisiz thoat'lar ölüler ve ölmekte olanlar arasında şuraya buraya dağıldılar. Bunu izleyen panikte, bineklerinden inmiş savaşçılar hayvanların ayakları altında ezildiler. Yeşil adamların saflarında

düzen kalmamıştı, bu beklenmedik saldırının nereden geldiğini görmek için çok çok yukarılara baktıklarında kargaşa geri çekilmeye, geri çekilme de korkunç bir paniğe dönüştü. Hemen sonrasında, daha önce üzerimize hücum ettikleri aynı çılgınlıkla bizden uzaklaştılar.

İlk patlama sesinin gelmiş olduğu yöne bakmak için döndük ve orada, yakındaki tepelerin üzerinde, bütün açıklığıyla görkemli bir biçimde salınan büyük bir savaş gemisi gördük. Biz bakarken pruva topu bir kez daha gürledi ve başka bir top mermisi kaçmakta olan Warhoonlular arasına düştü.

Gemi daha bir yakına gelince çılgınca bir sevinç çığlığı atmaktan kendimi alamadım, çünkü pruvanın her iki yanında Helium armalarını gördüm.

XVI. BÖLÜM
TUTUKLANMA

Carthoris, Xodar, Tars Tarkas ve ben, bizler için çok şey ifade eden muhteşem gemiye bakarken, tepelerin zirvesinde, ilkinin yanında zarifçe süzülen bir ikincisini, ardından bir üçüncüsünü gördük.

Yakındaki geminin güvertesinde yirmi kadar tek kişilik hava aracı havalandı ve bir anda uzun, hızlı dalışlarla etrafımıza indiler.

Hemen arkasından etrafımız silahlı denizciler tarafından kuşatıldı. Bir subay bize seslenmek için ileri çıktı, o anda gözleri Carthoris'e takıldı. Mutluluktan şaşırmış

bir haykırışla ileri atıldı ve kollarını çocuğun omzuna koyup ona adıyla seslendi.

"Carthoris, Prensim! Kaor! Kaor! Hor Vastus, Helium Prensesi Dejah Thoris ve kocası John Carter'ın oğlunu selamlıyor. Nerelerdeydiniz Prensim? Tüm Helium üzüntü içerisinde. Aramızdan ayrıldığınız o felaket gününden bu yana, büyük büyükbabanızın güçlü ulusunun başına gelen felaketler korkunçtu."

Carthoris, "Üzülme sevgili Hor Vastus" dedi, "annemin ve sevgili halkımın yüreğini ısıtmak için yalnızca ben gelmedim, bütün Barsoom'un en sevdiği kişiyi –onun en büyük savaşçısını, onun kurtarıcısını– Helium Prensi John Carter'ı da getirdim."

Hor Vastus, Carthoris'in işaret ettiği yana döndü ve beni görünce şaşkınlıktan çökeyazdı.

"John Carter!" diye çığlığı bastı ama hemen sonra bakışları sıkıntılı bir hal aldı. "Prensim" diye başladı, "nerelerde..." Sonra sustu ama onun dudaklarından dökmeye cesaret edemediği soruyu biliyordum. Sadık adam, Gizem Nehri İss'in bağrından, Kayıp Korus Denizi kıyısından ve Dor Vadisi'nden dönmüş olduğumu itiraf etmeye beni zorlayacak kişi olmayacaktı.

"Ah Prensim" diye devam etti, sanki hiçbir düşünce selamlamasını yarıda kesmemiş gibi, "dönmeniz yeter; bırakın Hor Vastus'un kılıcı, ayaklarınızın altındaki ilk kılıç olması şerefine sahip olsun." Soylu adam bu sözleri söyleyip kınından çıkardığı kılıcını önüme attı.

Kırmızı Marslıların geleneklerini ve karakterini biliyorsanız, bu alçakgönüllü eylemin bana ve buna tanık olan herkese ilettiği anlamın derinliğini takdir edersiniz. Bu davranış, "Kılıcım, bedenim, yaşamım, ruhum senin; dilediğini yapabilirsin. Ölene kadar ve ölümden sonra yaptığım her eylemde yalnızca seni otorite olarak

tanıyacağım. İster doğru ister yanlış sözün benim tek hakikatim olacak. Sana kalkan el, karşısında kılıcımı bulacak" demekti.

Bu, erkeklerin, yüksek karakteri ve şövalyece davranışları, peşinden gelenlerin coşkulu sevgisine ilham veren bir Jeddak'a ettikleri sadakat yeminidir. Daha önce önemsiz bir ölümlüye gösterilmiş bu kadar yüksek bir hürmet bilmiyordum. Makul tek karşılık vardı. Eğilip kılıcı yerden aldım, kabzayı dudaklarıma kadar kaldırdım, sonra da Hor Vastus'a doğru yürüyerek silahı kendi ellerimle belindeki kınına koydum.

Elimi omzuna koyarak "Hor Vastus" dedim, "kalbinin sesini en iyi sen bilirsin. Kılıcına ihtiyacım olacağına en ufak kuşkum yok ama John Carter'ın kutsal şerefi adına, seni, hakikat, adalet ve doğruluk davası dışında bu kılıcı çekmeye çağırmayacağına güven."

"Değerli kılıcımı ayaklarının dibine atmadan önce bunu biliyordum Prensim" dedi.

Biz konuşurken diğer küçük uçaklar yer ve savaş gemisi arasında gidip geldiler, az sonra yukarda daha büyük, belki bir düzine kişi taşıma kapasitesinde bir gemi belirdi ve yavaşça yanımıza indi. Yere inince, bir subay güverteden yere atladı ve Hor Vastus'a doğru ilerleyip selam verdi.

"Kantos Kan kurtardığımız bu grubun derhal Xavarian'ın güvertesine getirilmesini istiyor" dedi.

Küçük hava aracına yaklaşınca, grubumun üylerini görmek için etrafa bakındım ve aralarında Thuvia'nın olmadığını ilk kez fark ettim. Sorduğumda, Carthoris'in zarar görmesin diye onun thoat'ını tepelere doğru dörtnala yolladığından bu yana onu kimsenin görmediğini öğrendim.

Hor Vastus, derhal, onu arasınlar diye dört bir yana

çok sayıda küçük hava aracı yolladı. Onu son görüşümüzden beri çok uzağa gitmiş olamazdı. Geri kalanımız bizi almak için gönderilen geminin güvertesine çıktık, bir dakika sonra da Xavarian'daydık.

Beni ilk karşılayan kişi Kantos Kan'ın kendisi oldu. Eski dostum Helium donanmasında en yüksek makama gelmişti ama benim için hala, benimle birlikte Warhoon zindanının yokluklarını, Büyük Oyunlar'ın korkunç vahşetini paylaşan, sonra da düşman Zodanga şehrinde Dejah Thoris'i ararken önümüze çıkan tehlikeleri savuşturan aynı cesur yoldaştı.

O sıralar ben tuhaf bir gezegende yabancı bir gezgindim, o da Helium donanmasında basit bir *padwar**. Bugün Helium'un göklerdeki büyük dehşetine kumanda ediyordu, bense Helium'un Jeddak'ı, Tardos Mors Sarayının Prensiydim.

Bana nerelerde olduğumu sormadı. Hor Vastus gibi o da hakikatten çok korkuyordu ve benden bir açıklama alacak kişi olmayacaktı. Bunun bir gün gerçekleşeceğini pekala biliyordu ama o vakit gelene kadar bir kez daha kendisinin yanında olduğumu bilmek ona yetiyordu. Carthoris ve Tars Tarkas'ı da büyük bir memnuniyetle selamladı ama onlara da nerelerde olduklarını sormadı. Ellerini çocuğun üzerinden çekemiyordu.

Bana, "John Carter, biz Heliumluların sizin bu oğlunuzu ne kadar sevdiğimizi bilemezsin" dedi. "Sanki soylu babası ile zavallı annesine duyduğumuz büyük sevgi onda toplanmış gibi. Kaybolduğu öğrenilince on milyon kişi gözyaşı döktü."

"'Zavallı annesi' demekle neyi kasdediyorsun, Kantos Kan?" diye fısıldadım, çünkü bu sözler benim anlayamadığım uğursuz bir anlam taşıyor gibiydi.

---

* Mars askeri hiyerarşisinde, Dünya'daki teğmene denk rütbe.

Beni bir kenara çekti.

"Bir yıldır" dedi, "Carthoris ortadan kaybolduktan bu yana, Dejah Thoris kayıp oğlu için yas tutuyor. Yıllar önce atmosfer fabrikasından dönmediğin zaman da büyük bir sarsıntı yaşadı, ama annelik görevi onun acısını bir ölçüde hafifletti, çünkü oğlun tam da o gece beyaz yumurta kabuğunu kırmıştı.

"Bütün Helium biliyordu ki Dejah Thoris, sevgili eşini kaybettiği için çektiği acıyı bütün Helium'un paylaşmayışına müthiş içerliyordu. Fakat oğlanın da ortadan kaybolmasıyla geride hiçbir şey kalmadı, sefer üstüne sefer düzenlendi ama oğlanın izine hiçbir yerde rastlanmadı, sevgili prensesimiz de gitgide ümidini yitirdi, onu gören herkes, prensesin Dor Vadisi'ndeki sevdiklerine katılmasının an meselesi olduğunu düşünüyordu.

"Son çare olarak babası Mors Kajak ile dedesi Tardos Mors iki büyük seferin başına geçtiler ve bir ay önce, Barsoom'un kuzey yarıküresini karış karış aramak üzere yola çıktılar. İki haftadır onlardan hiçbir haber gelmedi, korkunç bir felaketle karşılaştıkları ve hepsinin öldüğüne dair yaygın söylentiler var.

"Bu arada Zat Arras Dejah Thoris'le evlenme isteğini arsızca tekrar eder oldu. Sen ortadan kaybolduğundan bu yana prensesin peşindeydi. Dejah Thoris ondan hem nefret ediyor hem korkuyordu ama babası ve dedesi uzaklardayken, Zat Arras çok güçlüydü çünkü hala Zodanga'nın Jed'idir, hatırlayacaksın, sen bu şerefi kabul etmeyince Tardos Mors bu makama onu atamıştı.

"Altı gün önce Dejah Thoris'le gizli bir görüşme yaptı. Ne olup bittiğini kimse bilmiyor ama ertesi gün Dejah Thoris ortadan kayboldu, kendisiyle birlikte, içlerinde Yeşil kadın Sola'nın da olduğu –hatırlarsın, Tars Tarkas'ın kızı– pek çok muhafız ve hizmetçi de gitmişti. Niyetleri

hakkında bir bilgi yoktu ama kimsenin geri dönmediği gönüllü hac yolculuğuna çıkanlar için bu daima böyledir. Aklımıza, Dejah Thoris'in ve ona eşlik etmeyi seçen sadık hizmetlilerinin İss'in buzlu sinesini bulmayı amaçladıklarından başka bir şey gelmedi.

"Dejah Thoris ortadan kaybolduğunda Zat Arras Helium'daydı. O zamandan beri onu arayan bu filoya komuta ediyor. Ondan hiçbir iz bulamadık ve korkarım bundan sonra da nafile bir çaba olacak bu."

Biz konuşurken, Hor Vastus'un pilotları Xavarian'a dönüyorlardı. Ancak hiçbiri Thuvia'nın izine rastlamamıştı. Dejah Thoris'in ortadan kaybolduğuna dair haberler beni yıkmıştı, şimdi de buna, onurlu bir Barsoom hanesinin kızı olduğuna inandığım ve onu halkına geri götürmek için her türlü çabayı göstermeye niyet ettiğim Thuvia'nın kaderiyle ilgili endişe eklenmişti.

Filonun amiral gemisinden bir pilot, Arras'tan Kantos Kan'a mesaj getiren bir subayla birlikte Xavarian'a ulaştığında, Kantos Kan'dan onu aramayı sürdürmesini rica edecektim ki...

Dostum mesajı okudu, sonra bana döndü.

"Zat Arras bana, 'tutsaklarımızı' huzuruna çıkarmamı emrediyor. Yapacak bir şey yok. Helium'da en yetkili o, yine de kendisinin buraya gelip Barsoom'un kurtarıcısını hak ettiği şekilde selamlaması daha mertçe olurdu."

"Çok iyi biliyorsun dostum" dedim gülümseyerek, "Zat Arras'ın benden nefret etmesi için iyi bir sebebi var. Beni aşağılayıp sonra da öldürmek dışında hiçbir şey onu hoşnut etmez. Artık mükemmel bir bahanesi de var; hadi gidip bundan yararlanacak cesareti olup olmadığını görelim."

Carthoris, Tars Tarkas ve Xodar'ı çağırarak Kantos Kan ve Zat Arras'ın subayıyla birlikte küçük uçağa gir-

dik, az sonra Zat Arras'ın amiral gemisinin güvertesindeydik.

Zodanga'nın Jed'ine yaklaştık, yüzünde bize selam vermeye ya da bizi tanıdığına ilişkin en ufak bir belirti yoktu; Carthoris'e bile dostça bir söz söylemeye tenezzül etmedi. Soğuk, kibirli ve uzlaşmaz bir tavır içerisindeydi.

Selamlayarak "Kaor, Zat Arras" dedim ama karşılık vermedi.

"Bu mahkumların silahlarını niye almadın?" diye sordu Kantos Kan'a.

"Bunlar mahkum değiller, Zat Arras" diye cevap verdi subay.

"İkisi Helium'un en soylu ailesinden. Tharkların Jeddak'ı Tars Tarkas, Tardos Mors'un en sevdiği müttefiki. Diğeriyse Helium Prensinin bir arkadaşı ve dostu –bunları bilmek benim için yeterli."

"Ama benim için yeterli değil" diye sert bir karşılık verdi Zat Arras. "Hac yolculuğuna çıkanlar hakkında daha fazla şey bilmeliyim, salt adlarını değil. Bunca zamandır nerelerdeydin John Carter?"

"Dor Vadisi'nden ve İlk Doğanların Ülkesi'nden yeni geldim, Zat Arras" diye cevap verdim.

Zevkten dört köşe olmuş bir halde "Aha!" diye haykırdı, "demek inkar etmiyorsun? İss'in bağrından mı döndün?"

"Sahte bir umut diyarından, işkence ve ölüm vadisinden döndüm; yoldaşlarımla birlikte yalancı canavarların zalim pençelerinden kaçtım. Acısız bir ölümden kurtardığım Barsoom'a, onu bu kez çok daha korkunç bir ölümden kurtarmak için döndüm."

"Kes, seni sapkın!" diye haykırdı Zat Arras. "İğrenç yalanlar uydurarak postunu kurtarmayı umuyorsun de-

ğil..." Devam edemedi. Kimse John Carter'a öyle kolayca "ödlek" ya da "yalancı" diyemez; Zat Arras'ın da bunu bilmesi gerekiyordu. Beni durdurmalarına fırsat vermeden yanına vardım, tek elimle boğazını kavradım.

"İster cennetten ister cehennemden geleyim Zat Arras, karşında gene o eski John Carter var; bana bu lafları söyleyip de hayatta kalan kimse olmadı –özür dilemedikçe." Sonra da sırtını dizimin üzerinden bükmeye ve boğazını iyice sıkmaya başladım.

"Yakalayın onu!" diye bağırdı Zat Arras, bir düzine subay ona yardım etmek için atıldı.

Kantos Kan yanıma gelip fısıldadı.

"Yalvarırım vazgeç. Bu hepimizi ilgilendiriyor. Bu adamların sana dokunmaları için bir sebep göremiyorum çünkü. Subaylarım ve adamlarım bana katılacaklar ve bir devrimle sonuçlanacak bir isyan çıkaracağız. Tardos Mors ve Helium uğruna vazgeç."

Bunun üzerine Zat Arras'ı serbest bıraktım, sırtımı dönerek geminin trabzanına doğru yürüdüm.

"Gel, Kantos Kan" dedim, "Helium Prensi Xavarian'a dönecek."

Hiç kimse müdahale etmedi. Yüzü kireç gibi olan Zat Arras, titreyerek subaylarının ortasında duruyordu. Bazıları ona küçümseyerek bakıyorlardı. Bu arada, uzun süredir Tardos Mors'un hizmetinde ve ona bağlı olan biri, yanından geçerken alçak sesle bana şunu söyledi:

"Beni de savaşçıların arasında sayabilirsin."

Teşekkür edip yanından geçtim. Sessizlik içerisinde yola çıktık, kısa süre sonra yeniden Xavarian'ın güvertesindeydik. On beş dakika sonra amiral gemisinden Helium'a doğru ilerlememiz için emir aldık.

Yolculuğumuz olaysız geçti. Carthoris ve ben kasvetli düşüncelere dalmıştık. Kantos Kan'ı, Zat Arras'ın Dor Vadisi'nden kaçanlara korkunç bir ölüm öngören asırlık teamüle uyması durumunda Helium'un içine düşebileceği felaketleri düşünmekten hüzün basmıştı. Tars Tarkas kızını kaybettiği için üzgündü. Tasası olmayan yalnızca Xodar'dı –kaçak ve kanuna karşı gelmiş biri olarak Helium'da, başka yerlerde olduğundan daha kötü durumda olamazdı.

"Umalım da en azından kılıçlarımızdan kan damlayarak iyi bir çıkış yapalım" dedi. Bu basit, büyük olasılıkla da yerine getirilecek bir dilekti.

Helium'a varmadan önce, Xavarian subayları arasında hizipler yaratabileceğimi düşündüm. Fırsat verildiğinde Carthoris'le benim etrafımda toplananlar ve aynı sayıda olmak üzere bize uzak duranlar vardı. Bize çok kibar davrandılar ama belli ki Dor, İss ve Korus öğretisine olan batıl inançlarına sıkı sıkıya bağlıydılar. Onları suçlayamıyordum çünkü bir itikadın, ne denli gülünç olursa olsun, zeki insanları da etrafında toplayabileceğini biliyordum.

Dor'dan dönerek bir günah işlemiştik; oradaki maceralarımızı sayıp dökerek ve olanı biteni oldukları gibi ifade ederek atalarının dinine hakaret etmiştik. Bizler sapkındık –yalancı sapkınlardık. Bize kişisel olarak sevgi ve sadakatla bağlı olanlar bile, sanırım, bunu, dürüstlüğümüzü samimiyetle sorguladıkları için yaptılar; yeni vaatler ne kadar çekici olursa olsun fark etmez, eski din karşısında yeni dinin kabul edilmesi çok zordur; ama, yerine hiçbir şey önermeden bir yanlışlar dizgesi olan eskiyi reddetmek, bir insandan istenecek en zor şeydir.

Kantos Kan thern'ler ve İlk Doğanlar arasındaki deneyimlerimiz hakkında konuşmadı.

"Bu kadar yeter" dedi, "sizi destekleyerek yaşamımı burada ve ahirette tehlikeye atıyorum –bana sürekli öğretilen şeyin tam bir sapkınlık olduğunu dinleyerek günahlarıma başkaca günah eklememi benden istemeyin."

Arkadaşlarımızın ve düşmanlarımızın kendilerini açık bir biçimde beyan edeceği vaktin er geç geleceğini biliyordum. Helium'a vardığımızda bir hesaplaşma olması gerekiyordu; Tardos Mors geri dönmemişse, Zat Arras'ın düşmanlığının, çünkü Helium yönetimini o temsil ediyordu, bize karşı güçlü bir biçimde yönelebileceğinden korkuyordum. Onun karşısında yer almak, vatana ihanetle eşdeğerdi. Birliklerin çoğu elbette subaylarının peşinden gidecekti, ayrıca hem kara hem hava kuvvetlerinin en rütbeli ve güçlü adamlarının pek çoğunun, tanrı, insan ya da şeytan karşısında John Carter'a bağlı kalacağını biliyordum.

Öte yandan avamın çoğu, tartışmasız, kutsal şeylere saygısızlığımızın cezalandırılmasını talep edecekti. Hangi açıdan bakarsam bakayım tablo karanlık gibiydi ama içim Dejah Thoris'i düşündüğümde o kadar büyük bir acıyla doluyordu ki, Helium'un akıbetinin ne olacağını sorduğumda karşılaştığım ilgisizliği şimdi yeni anlıyordum.

Her zaman önümde, gece gündüz, Prensesimin o zaman bile karşılaşabileceği –berbat bitki adamlar, vahşi beyaz maymunlar– korkunç sahnelerle dolu dehşetli kabuslar vardı. Zaman zaman bu korkunç şeyi zihnimden uzaklaştırmak için boşuna bir çabayla ellerimle yüzümü kapatıyordum.

Helium'un ikiz şehrinden daha büyük olduğunun işareti olan, bin altı yüz metre yüksekliğindeki kırmızı kuleye vardığımızda vakit öğleden önceydi. Büyük daireler çizerek donanma rıhtımlarına doğru alçalırken, aşa-

ğıdaki sokaklarda dalgalanan büyük bir kalabalık seçilebiliyordu. Helium'a gelişimiz telsizle bildirilmişti.

Xavarian güvertesinde biz dördümüz, Carthoris, Tars Tarkas, Xodar ve ben, Ödül Tapınağı'ndaki dairelere götürülmek üzere daha küçük bir uçağa aktarıldık. Mars adaleti burada hayırseveri ve suçluyu ayırırdı. Kahramana burada bröveler takılırdı. Burada suçlu hüküm giyerdi. Tapınağın içerisine, alışılageldiği gibi halkın içerisinden geçmeden, çatıdaki iniş iskelesinden alındık. Daha önce önemli mahkumların ya da geri dönen itibarlı gezginlerin, Jeddaklar Kapısı'ndan geniş Atalar Bulvarı'na kadar, yuhalayan ya da alkışlayan yurttaşlar kalabalığı arasından geçip Ödül Tapınağı'na girdiğini görmüştüm.

Zat Arras'ın yakınımızdaki insanlara güvenmeye cesaret edemeyeceğini biliyordum, çünkü Carthoris ve bana duydukları sevginin, bize yöneltilecek korkunç suçu ortadan kaldıracak bir gösteriye dönüşmesinden korkuyordu. Planlarının ne olduğunu sadece tahmin edebilirdim ama bunların hiç de iyi niyetli olmadığını, Ödül Tapınağı'na giden uçaklarda bize, yalnızca en güvendiği maiyetinin eşlik etmesinden belliydi.

Tapınağın güney tarafında, sekiz kilometre ötedeki Atalar Bulvarı'nı olduğu gibi görebildiğimiz bir odaya yerleştirildik. İnsanlar tapınak meydanıyla sokakları, ulaşmaları mümkün olacak biçimde, bir buçuk kilometre uzunlukta hınca hınç doldurmuşlardı. Düzen içerisindeydiler –ne aşağılama vardı ne de alkış; bizi yukarıdaki pencereden gördüklerinde, pek çoğu, yüzlerini elleriyle kapatıp ağladı.

Öğleni epey geçmişken Zat Arras'tan bir haberci geldi; bize, ertesi gün 1. zode'da* ya da dünya saatiyle 8.40

* Yüzbaşı Carter'ın, Mars'taki zaman, uzaklık, ağırlık ve benzeri ölçüleri kullandığı her yerde, mümkün olduğunca, bunları dünyadaki değerlerine yakın denkliklere çevirdim. Notlarında

sularında, tapınağın büyük salonunda, tarafsız bir soylular topluluğu tarafından yargılanacağımız bilgisini verdi.

TABLO

200 tal ..... 1 xat

50 xat ..... 1 zode

10 zode ..... Mars'ın kendi etrafında bir kez dönüşü

XVII. BÖLÜM
ÖLÜM CEZASI

Ertesi sabah, belirlenen saatten birkaç dakika önce, Zat Arras'ın subaylarından olan güçlü kuvvetli bir muhafız, bizi tapınağın büyük salonuna götürmek üzere kaldığımız yere geldi.

İkişer ikişer kabul salonuna girip geniş Umut Kori-

---

bir dolu Mars tablosu ve büyük miktarda bilimsel veri vardı ama Uluslararası Astronomi Kurumu şu anda olağanüstü ve değerli geniş bilgi birikimini sınıflandırmak, araştırmak ve doğrulamakla meşgul olduğundan, Yüzbaşı Carter'ın öyküsünün önemine ya da bu konularda orijinal elyazmasına sıkı sıka bağlanmanın, insanların kafasını kolayca karıştırabilir ve tarihin ilgisini azaltıyorken, mevcut bilgimizin toplamına hiçbir şey katmayacağını hissettim. Yine de ilgilenebilecekler için bir Mars gününün, 24 saat 37 dakikadan azıcık fazla olduğunu söyleyeceğim. Marslılar günü sabah dünya saatiyle 6 civarında başlayan on eşit parçaya bölmüşlerdir. Zode'lar, her biri aşağı yukarı dünyadaki saniyeye eşdeğer 200 kısa zaman süresinden oluşan 50 kısa süreye bölünmüştür. Burada verilen Barsoom zaman tablosu, Yüzbaşı Carter'ın notlarında tamamı bulunan tablonun bir parçasıdır.

doru'ndan aşağı, salonun ortasındaki platforma doğru yürüdük. Önümüzde ve arkamızda silahlı muhafızlar yüyüyordu; girişten kürsüye kadar da, koridorun her iki yanında üç sıra olmak üzere sıkışık vaziyette Zodangan askeri dizilmişti.

Yüksek bölmeye geldiğimizde yargıçlarımızı gördüm. Burada, Barsoom geleneğine göre, soylular yargılandığında, kurayla seçildiği varsayılan otuz bir yargıç vardı. Ama şaşkınlıkla, aralarında dostça bakan tek bir yüz bile görmedim. Neredeyse hepsi Zodaganlıydı ve Zodanga'nın Yeşil kabileler karşısında uğradığı yenilginin ve ardından Helium'un vassalı olmalarının müsebbibi bendim. Burada, John Carter ya da onun oğlu ya da Zodanga'nın geniş caddelerini istila eden, yağmalayan, yakıp yıkan ve öldüren vahşi kabilelere kumanda eden büyük Thark için adalet ummak pek mümkün değildi.

Arkamızdaki geniş amfitiyatro hıncahınç doluydu. Her sınıftan, her yaştan, her iki cinsten insan vardı. Salona girince uğultu kesildi, platformun, ya da Dürüstlük Tahtı'nın üzerine çıktığımızda on bin izleyiciyi ölüm sessizliği bürüdü.

Yargıçlar dairesel platformun çevresine, büyük bir çember oluşturacak biçimde oturmuşlardı. Sırtlarımız daha büyük olanın tam ortasındaki küçük platforma dönük oturduk. Bu bizi hem yargıçları hem de izleyicileri görecek bir konuma getirdi. Küçük platform üzerinde, sırası gelen herkes, davası görülürken yerini alacaktı.

Celseyi yönetecek olan yargıcın altın koltuğuna Zat Arras oturdu. Biz de oturunca ve muhafızlarımız platforma çıkan merdivenin basamaklarına çekilince ayağa kalktı ve bana seslendi.

"John Carter" diye haykırdı, "eylemlerine uygun ola-

rak tarafsız bir şekilde yargılanmak ve bundan ötürü ne hak edeceğinizi bilmek için, Hakikat Kaidesi'ndeki yerini al." Sonra izleyicilere doğru dönerek ödülümün ne olduğunu belirleyecek eylemlerimi anlattı.

"Ey yargıçlar ve Helium halkı" dedi, "bilin ki, bir zamanlar Helium Prensi olan John Carter, kendi söylediğine bakılırsa, Dor Vadisi'nden, hatta İssus Tapınağı'ndan geri dönmüştür. Pek çok Heliumlunun huzurunda Kutsal İss'e ve Dor Vadisi'ne ve Kayıp Korus Denizi'ne ve Kutsal Thern'lerin kendilerine, hatta ve hatta Ölümün ve Sonsuz Yaşamın Tanrıçası İssus'a küfretmiştir. Şimdi onu burada, Hakikat Kaidesi'nde, kadim geleneklerimize aykırı olarak ve kadim dinimizin kutsallığını çiğneyerek bu kutsal yerlerden sahiden döndüğünü gören kendi gözlerinizin tanıklığıyla daha fazlasını görün.

"Ölen, bir daha yaşayamaz. Bu küfre yeltenen, sonsuza dek ölü kalmalıdır. Yargıçlar, göreviniz önünüzde apaçık duruyor –burada hakikate aykırı bir tanıklık olamaz. Yaptığı eylemler uyarınca John Carter'a ne ödül verilecek?"

Yargıçlardan biri "ölüm!" diye haykırdı.

Sonra izleyiciler arasından biri ayağa fırladı ve elini kaldırarak "Adalet! Adalet! Adalet!" diye haykırdı. Bu Kantos Kan'dı; bütün gözler ona çevrildi o ise, Zodanga'nın askerlerini aşacak biçimde sıçrayıp platformun üzerine sıçradı.

"Bu ne biçim adalet?" diye haykırdı Zat Arras'a. "Sanık dinlenmedi, ayrıca kendi adına konuşacak başkalarını çağırma fırsatı da olmadı. Helium halkı adına Helium Prensi için adil ve tarafsız muamele talep ediyorum."

Bu kez izleyicilerden büyük bir haykırış koptu: "Adalet! Adalet! Adalet!" Zat Arras onların bu talebini reddetmeye cesaret edemedi.

Bana dönerek homurdandı: "Konuş hadi; ama Barsoom'da kutsal olan şeylere küfretme."

"Heliumlular!" diye haykırdım, izleyicilere dönerek ve yargıçların başları üzerinden onlara seslenerek. "John Carter Zodangalılardan nasıl adelet bekleyebilir ki? Bunu ne yapabilir ne de isteyebilir. Davasını Heliumlulara anlatır, başkalarının merhametine de başvurmaz. Kendi adına değil, sizin adınıza konuşuyor. Eşleriniz ve kızlarınız ve de henüz doğmamış eşleriniz ve kızlarınız adına. Konuşmam, erkeklerin İssus Tapınağı dedikleri yerde görmüş olduğum, Barsoom'un güzel kadınlarını uğradıkları, akla hayale gelmez bir yığın acımasız rezaletten onları korumak adınadır. Onların, bitki insanların iliklerini kemiklerini emen kucaklamasından, Dor'un kocaman beyaz maymunlarının dişlerinden, Kutsal Thernlerin acımasız şehvetinden, soğuk, ölü İss'in onlara sevgi, yaşam ve mutluluk evlerinden taşıdığı her şeyden korumak adına.

"Burada John Carter'ın geçmişini bilmeyen kimse yok. Başka bir dünyadan nasıl aranıza geldi, Yeşil insanların mahkumu olarak, işkence ve zulümden geçip Barsoom'un en yüksek makamına nasıl yükseldi. John Carter'ın kendi çıkarına yalan söylediğini ya da Barsoom insanlarına zerre kadar zarar verecek bir şey söylediğini ya da anlamamasına rağmen saygı duyduğu tuhaf bir dini hafife aldığını hiç duydunuz mu?

"Bugün burada ya da Barsoom'un başka bir yerinde, yaşamını doğrudan benim bir tek eylemime borçlu olmayan hiçkimse yok; öyle ki sizler yaşayabilesiniz diye kendimi ve Prensesimin mutluluğunu feda ettim. Dolayısıyla, Heliumlular bana kulak vermenizi, bana inanmanızı ve nasıl size hizmet edip geçen sefer sizi gerçek bir ölümden kurtardıysam, Dor ve İssus'un sahte ahiretinden kurtarmayı istemeye hakkım olduğunu da düşünüyorum.

"Sözüm size Heliumlular. Bitirdiğimde Zodangalılar bana istediklerini yapsın. Zat Arras elimden kılıcımı aldı, Zodangalılar da artık benden korkmuyorlar. Duydunuz mu?"

İzleyiciler arasından yüksek düzeyde bir soylu haykırdı: "Konuş Helium Prensi John Carter" ve kalabalık, gösterilerinin gürültüsüyle bina sallanana kadar onun sözünü aynıyla tekrar edip durdu.

Zat Arras, o gün Ödül Tapınağı'nda ifade edilmiş böyle bir duygusallığa müdahale etmemesi gerektiğini biliyordu, ben de Helium halkına iki saat konuştum.

Bitirdiğim zaman Zat Arras ayağa kalktı, yargıçlara dönerek alçak sesle şunları söyledi: "Soylularım, John Carter'ın savunmasını duydunuz; suçlu değilse masumiyetini kanıtlaması için her fırsat verildi; ama o bunun yerine zamanı daha fazla küfre batmak için kullandı. Baylar, kararınız nedir?"

Ayağa fırlayan biri "Kafire ölüm!" diye haykırdı. Ardından otuz bir yargıcın tamamı, kararlarının oybirliğiyle alındığının işareti olarak kılıçlarını havaya kaldırıp ayağa kalktılar.

İnsanlar Zat Arras'ın ithamını duymadılarsa da mahkemenin kararını kesinlikle duydular. Hıncahınç dolu amfitiyatroda hoşnutsuz bir homurtu yükselmeye başladı, yanıma geldiği ilk andan itibaren platformdan ayrılmamış olan Kantos Kan, sessizlik için elini aldırdı. İşitilebildiğinde soğukkanlı ve düzgün bir sesle konuştu:

"Zodangalıların, Helium'un en soylu kahramanı için verdiği hükmü duydunuz. Kararı nihai olarak kabul etmek Heliumluların yükümlülüğü olabilir. Her erkek yüreğinin sesini dinlesin. Helium donanmasının başı Kantos Kan'ın Zat Arras ve onun yargıçlarına cevabı işte

budur." Bunları söyledikten sonra kınının tokasını çözüp kılıcını ayaklarımın dibine attı.

Bir anda askerler ve siviller, subaylar ve soylular üşüşüp Zodanga askerlerini geçerek Doğruluk Tahtı'na giden yola yığıldılar. Yüz adam dalga dalga platforma çıktı, yüz kılıç ayaklarımın dibinde çınladı. Zat Arras ve subayları öfkeli ama çaresizdiler. Kılıçları teker teker yerden alıp dudaklarıma götürerek yeniden sahiplerinin bellerine bağladım.

"Hadi," dedi Kantos Kan, "John Carter ve ekibine gidecekleri yere kadar eşlik edeceğiz". Etrafımızı sardılar, sonra Umut Koridoru'a giden merdivenlere yöneldiler.

"Durun!" diye bağırdı Zat Arras. "Heliumlu askerler, hiçbir mahkumun Doğruluk Tahtı'ndan ayrılmasına izin vermeyin."

Zodangalı askerler, tapınaktaki Helium birliklerinin tek düzenli kısmıydı; dolayısıyla Zat Arras, emirlerine itaat edileceğinden emindi, ama onun, askerler tahta doğru ilerledikleri anda ortaya çıkan başkaldırıyı beklediğini sanmıyorum.

Amfitiyatronun her köşesinden kılıçlar parladı ve insanlar Zodangalıların üzerine hücum ettiler. Birinden bir haykırış koptu: "Tardos Mors öldü! –Helium'un Jeddak'ı John Carter bin yaşasın." Bunu duyduğumda ve Heliumluların Zat Arras askerlerine karşı sergiledikleri çirkin tavrı gördüğümde, iç savaşla sonuçlanacak bir çatışmayı ancak bir mucizenin önleyeceğini düşündüm.

Hakikat Kaidesi'ne bir kez daha zıplayarak "Durun!" diye haykırdım. "Sözümü bitirene kadar kimse kıpırdamasın. Bugün burada tek bir kılıç darbesi, Helium'u, sonuçlarını kimsenin öngöremeyeceği acı ve kanlı bir savaşa sürükleyebilir. Kardeşi kardeşe, babayı oğula düşürebilir. Kimsenin hayatı buna feda edilemez. Heli-

um'da iç kavgaya neden olmaktansa Zat Arras'ın tarafgir yargısına boyun eğmeyi tercih ederim.

"Gelin birbirimizi anlamaya çalışalım, Tardos Mors ya da oğlu Mors Kajak dönene kadar bu konuyu bir kenara koyalım. Bu yılın sonuna kadar ikisi de dönmezse ikinci bir duruşma yapılabilir –bunun örneği var." Sonra da Zat Arras'a dönerek alçak sesle şunları söyledim: "Sandığımdan daha büyük bir aptal değilsen, çok geç olmadan, sana sunduğum bu fırsatı kaçırmazsın. Bir kez askerlerine karşı kılıçlar çekildi mi Barsoom'daki kimse –Tardos Mors'un kendisi bile– doğacak sonuçları önleyemez. Ne diyorsun? Konuş hadi."

Helium'un Zodangalı Jed'i altımızdaki kızgın dalgaya seslendi.

"Kendinize hakim olun Heliumlular" diye bağırdı. Sesi öfkeden titriyordu. "Mahkeme kararını verdi ama cezanın ne zaman uygulanacağı kararlaştırılmadı. Ben Zodanga Jed'i Zat Arras, mahkumların kraliyet bağlarını ve Helium ve Barsoom için geçmişte yaptıkları hizmetleri göz önüne alarak bir yıllık süre tanıyorum ya da Mors Kajak'ın ya da Tardos Mors'un Helium'a dönüşüne kadar. Sessizce evlerinize dağılın. Hadi."

Kimse kıpırdamadı. Bunun yerine, saldırmak için bir işaret bekler gibi gözlerini gözlerime dikip sessiz bir gerginlik içerisinde oracıkta durdular.

Zat Arras subaylarından birine alçak sesle "Tapınağı boşaltın" diye emretti.

Bu emri zorla yerine getirme çabasının sonuçlarından ürktüğüm için platformun basamağına çıkıp ana girişi işaret ederek adamlardan dışarı çıkmalarını istedim. Ricam üzerine teker teker dönüp, çaresiz bir öfkeyle kaşları çatık dikilen Zodanga Jed'i Zat Arras'ın askerlerinin yanından sessiz, ama tehditkar bakışlarla geçip gittiler.

Kantos Kan bana bağlılıklarını bildiren diğerleriyle birlikte, Hakikat Tahtı'nda hala yanı başımda duruyorlardı.

"Gel" dedi Kantos Kan bana, "kalacağın yere kadar sana eşlik edeceğiz, Prensim. Hadi Carthoris, Xodar. Hadi Tars Tarkas." Ve biçimli dudaklarıyla Zat Arras'a mağrur bir küçümseme tebessümü, dönüp tahtın basamaklarından indi, Umut Koridoru'na yöneldi. Biz dördümüz ve yüz sadık adam onu izledik; öfkeli gözler tapınak boyunca yaptığımız zafer yürüyüşünü izlese de bizi engellemek için tek bir bir el bile kalkmadı.

Caddeler insan doluydu ama bize yol açtılar; Helium kent merkezinden geçip banliyölerdeki sarayıma giderken ayaklarıma pek çok kılıç atıldı. Sarayda eski kölelerim, ben onları selamlarken, dizlerinin üzerine çökerek ellerimi öptüler. Nerelerde olduğum umurlarında değildi. Dönmüştüm ya, bu yeterdi.

"Ah efendi!" diye bağırdı biri, "Tanrısal Prensesimiz de burada olaydı gün bu gün olurdu."

Gözlerim yaşardı, öyle ki duygularımı gizleyebilmek için başımı çevirmek zorunda kaldım. Carthoris, köleler şefkat ifadeleriyle etrafını sarıp kaybımız için üzüntülerini bildirirken hüngür hüngür ağladı. Tars Tarkas'ın, kızı Sola'nın, Dejah Thoris'le birlikte son uzun hac yolculuğuna çıktığından yeni haberi olmuştu. Kantos Kan'ın bana anlattıklarını ona söylemeye cesaret edememiştim. Yeşil Marslılara özgü metanetle acı çektiğine ilişkin hiçbir işaret göstermedi, ancak kederinin benimki kadar derin olduğunu biliyordum. Türünün tam aksine, sevgi, dostluk ve merhamet gibi hoş insani özellikler geliştirmişti.

O gün Helium Prensi'nin sarayının büyük yemek salonundaki karşılama şöleni acıklı ve hüzünlü bir şölen oldu. Küçük sarayımda kalanları saymazsak, çünkü

Dejah Thoris ve benim kraliyet rütbemize uygun sayıda adamımız vardı, yüzden fazla kişiydik.

Kırmızı Marslı geleneğine uygun olarak üçgen bir masa vardı çünkü burada ailemizden üç kişi bulunuyordu. Carthoris ve ben masaya başkanlık ettik –üçüncü yanın ortasında Dejah Thoris'in yüksek arkalıklı, oymalı sandalyesi, üzerine takılmış muhteşem düğün takıları ve mücevherleri dışında boş duruyordu. Arkasında, hanımının tıpkı masada yerini almış olduğu günlerde olduğu gibi, emirlerini yerine getirmeye hazır bir köle duruyordu. Barsoom'daki usul buydu, bu yüzden, benim neşeli Prensesimim kahkahalarıyla büyük salonu çınlatması gerektiği yerde bu boş sandalyeyi görmek kalbimi sızlatsa da bu acıya katlandım.

Sağımda Kantos Kan vardı; Dejah Thoris'in boş kalan yerinin sağında da, bir yıl önce devasa cüssesine göre yaptırmış olduğum masanın yükseltilmiş kısmının önündeki kocaman bir sandalyede Tars Tarkas oturuyordu. Bir Mars masasındaki en şerefli yer her zaman evsahibinin sağıdır ve burası Dejah Thoris tarafından, Helium'da olduğu vakitler, her zaman koca Thark için ayrılırdı.

Hor Vastus masada Carthoris'in yanındaki şeref sandalyesine oturmuştu. Pek az konuşuldu. Sessiz ve hüzünlü bir şölendi. Dejah Thoris'in kaybı herkesin zihninde hala taptazeydi, buna bir de Tardos Mors ve Mors Kajak'ın güvenliğinden duyulan endişe kadar Helium'un kaderi konusundaki kuşku ve belirsizlik de eklenmişti –Helium'un, o büyük Jeddak'ından temelli mahrum kaldığı doğru olmalıydı.

Aniden dikkatimizi, tıpkı pek çok insanın hep birden sesini yükseltmesi gibi, kızgın mı yoksa sevinçli mi olduğunu söyleyemeyeceğimiz, uzaklardan gelen bir bağırtı çekti. Gürültü gitgide yaklaştı. Bir köle muazzam bir insan kalabalığının sarayın kapılarına üşüştüğünü haber

vermek için yemek salonuna daldı. Birincinin hemen ardından ikinci bir vaveyla koptu, kalabalık bir gülüyor, bir delirmişçesine çığlık atıyordu.

"Dejah Thoris bulundu!" diye bağırdı köle. "Dejah Thoris'ten bir haberci geldi!"

Artık fazlasını duymak için beklemedim. Yemek salonunun büyük pencereleri, yukardan, ana kapıların açıldığı caddeye bakıyordu –pencereler salonun karşı tarafındaydılar ve aramızda büyük yemek masası vardı. Büyük yemek masasını dolanarak vakit kaybetmedim, tek bir sıçramayla masayı ve yemek yiyenleri aşıp ötedeki balkona vardım. On metre kadar aşağıda kırmızı çimler uzanıyordu, ötede yine sırtında bir binici olan kocaman bir thoat, etrafında bir insan kalabalığıyla saraya doğru yönelmişti. Aşağıya atlayıp hızla ilerleyen topluluğa doğru koştum ve thoat'ın üzerindekinin Sola olduğunu gördüm.

"Helium Prensesi nerede?" diye bağırdım.

Yeşil kız dev hayvanın sırtından kayarak indi, bana doğru koştu.

"Prensim! Prensim!" diye haykırdı. "Ebediyen gitti. Daha şimdiden yakın ayda esir tutuluyor olabilir. Barsoom'un Kara korsanları onu kaçırdılar."

XVIII. BÖLÜM
SOLA'NIN HİKAYESİ

Saraya girdikten sonra Sola'yı yemek salonuna götürdüm, babasını Yeşil halkın usulüne **göre** resmi olarak selamladıktan sonra hac yolculuğunu ve Dejah Thoris'in nasıl tutsak edildiğini anlattı.

"Yedi gün önce, Dejah Thoris, Zat Arras'la yaptığı görüşmeden sonra, gecenin köründe saraydan kaçmaya kalkıştı. Zat Arras'la yaptığı görüşmede ne konuştuklarını duymamış olmakla birlikte, onun şiddetli bir ruhsal ıstırap duymasına neden olan bazı şeylerin olduğunu biliyordum. Saraydan gizlice kaçtığını öğrendiğimde nereye gittiğini sorma ihtiyacı duymadım. Biliyordum çünkü.

"Derhal en güvenilir bir düzine muhafızını uyandırdım, onlara endişelerimi anlattım, onlar da sevgili Prensesimizi yolculuğu sırasında, Kutsal İss ve Dor Vadisi'ne bile gidecek olsa, benimle birlikte takip etmeye karar verdiler. Saraydan çok uzaklaşmamıştık ki ona rastladık. Yanında tazı Woola vardı, başka da kimse yoktu. Ona yetiştiğimizde bize yalandan kızdı ve saraya dönmemizi emretti ama bu sefer onun emrini dinlemedik; son uzun hac yolculuğuna tek başına çıkmasına izin vermeyeceğimizi anlayınca ağladı, bizi kucakladı ve birlikte güneye doğru gecenin karanlığına daldık.

"Ertesi gün küçük thoat'lardan oluşan bir sürüye rast geldik, bunlara binip daha hızlı yol aldık. Kuzeye doğru giden savaş gemilerinden oluşan bir filoyu gördüğümüz beşinci günün sabahına kadar güney yönünde epey hızlı yol almıştık. Sığınacak bir yer bulamadan bizi gördüler, çok geçmeden de Kara insanlar etrafımızı çevirdi. Prensesin muhafızları sonuna kadar asilce savaştılar ama sonunda yenilip katledildiler. Yalnızca Dejah Thoris ve ben kurtulduk.

"Dejah Thoris Kara korsanların pençesine düştüğünü fark edince canına kıymaya kalkıştı ama Karalardan biri onun elinden hançerini aldı, sonra da ellerimizi kullanmamıza imkan vermeyecek biçimde bizi bağladılar.

"Filo bizi tutsak ettikten sonra kuzeye doğru ilerlemeye devam etti. Bir miktar küçük hızlı hava aracının yanı

sıra toplamda yirmi kadar büyük savaş gemisi vardı. O akşam filodan oldukça uzaklaşmış olan küçük hava araçlarından biri bir mahkumla döndü –üç kırmızı Marslı gemisiden oluşan bir filonun çok ilerisindeki bir sıra tepede yakaladıklarını söyledikleri Kırmızı bir genç kadın.

"Konuştuklarından kulağımıza çalınanlara bakılırsa, Kara korsanların, birkaç gün önce ellerinden kaçmış olan bir grup esiri aradıkları ortadaydı. Genç kadının esir alınmasını önemli gördükleri, getirildiğinde filo komutanının onunla yaptığı uzun ve ciddi görüşmeden belliydi. Daha sonra bağlanıp Dejah Thoris ve benim olduğum bölüme kondu.

"Yeni tutsak çok güzel bir kızdı. Dejah Thoris'e, babası Ptarth'ın Jeddak'ının sarayından gönüllü hac yolculuğuna çıktığını anlattı. O, Ptarth Prensesi Thuvia'ydı. Sonra da Dejah Thoris'e kim olduğunu sordu, öğrendiğinde de dizlerinin üzerine çöküp Dejah Thoris'in zincire vurulmuş ellerini öptü ve ona daha bu sabah Helium Prensi John Carter ve oğlu Carthoris'le beraber olduğunu söyledi.

Dejah Thoris başlangıçta ona inanmadı ama nihayet kız kendisine John Carter'la karşılaştıktan sonra başına gelen bütün tuhaf maceraları anlattığında ve John Carter'ın, Carthoris'in ve Xodar'ın, İlk Doğanların Ülkesindeki maceralarında anlatmış olduğu şeyleri söylediğinde, bunun Helium Prensi'nden başkası olamayacağını anladı; 'bütün Barsoom'da senin anlattığın işleri başarabilecek kişi John Carter'dan başkası olamaz' dedi. Ve Thuvia, Dejah Thoris'e, John Carter'a duyduğu aşkı ama John Carter'ın Prensese olan sadakatini ve bağlılığını anlattığında Dejah Thoris dayanamadı, kendisini Helium'dan, sevgili lordunun dönüşünden birkaç gün önce ayıran Zat Arras'a ve zalim kadare lanet okuyarak ağladı.

"'Ona aşık olduğun için seni kınamıyorum Thuvia' dedi; 'senin ona duyduğun sevginin saf ve samimi olduğuna, bana yaptığın itirafın doğruluğundan ötürü pekala inanabilirim.'

"Filo kuzeye, neredeyse Helium yakınlarına kadar ilerledi ama son gece John Carter'ı ellerinden kaçırmış olduklarını anlamış olmalılar ki, tekrar güneye döndüler. Bundan kısa bir süre sonra bir muhafız gelip bölmemize girdi ve beni güverteye sürükledi.

"'İlk Doğanların Ülkesinde Yeşil birine yer yok' dedi, bunu söyledikten sonra beni savaş gemisinin güvertesinden aşağı fırlattı. Belli ki bu ona, gemideki varlığımdan kurtulmanın ve beni öldürmenin en kolay yolu gibi gelmişti.

"Ama kaderin garip bir cilvesiyle hafif çürüklerle paçayı sıyırdım. O vakit gemi yavaş hareket ediyordu, gemiden, altımdaki karanlığa dalınca titreyerek beni bekleyen korkunç dalışı düşündüm çünkü filo bütün gün yerden kilometrelerce yüksekte seyretmişti; ama geminin güvertesinden altı metre kadar altta, yumuşak bir bitki örtüsüne çarpmam tam bir sürprizdi. Aslında o anda geminin omurgası zemini sıyırıyor olmalıydı.

"Bütün gece düştüğüm yerde yattım. Ertesi sabah beni korkunç bir ölümden kurtaran talihli rastlantının ne olduğu ortaya çıktı. Güneş doğduğunda aşağılarda uzanan ölü deniz tabanını ve uzak tepeleri çepeçevre gördüm. Yüksek bir sıranın en yüksek zirvesindeydim. Filo dün gecenin karanlığında tepelerin zirvesini nerdeyse sıyırarak geçmişti. Yere yakın seyrettikleri o kısa sürede Kara gardiyan beni ölümün kucağına itmişti.

"Üç beş kilometre ötemde büyük bir su kanalı vardı. Oraya ulaştığımda, sevinçle, bunun Helium'a ait olduğu-

nu gördüm. Burada bana bir thoat verildi –gerisini biliyorsunuz."

Birkaç dakika kimse konuşmadı. Dejah Thoris, İlk Doğanların pençesindeydi. Bu düşünce ürpermeme yetmişti ama birdenbire içimi o eski yenilmez özgüven ateşi sardı. Ayağa fırladım, omuzlarım dikleştirdim, havaya kaldırdığım kılıçla, Prensesime ulaşmak, onu kurtarmak ve öcünü almak için yemin ettim.

Yüz kılıç kınından sıyrıldı ve yüz savaşçı masanın üzerine sıçradı ve benimle birlikte sefere çıkp hayatlarını ve kaderlerini bana bağlayacaklarına söz verdiler. Planım çoktan hazırdı. Her bir sadık dostuma teşekkür ettim; onları ağırlaması için Carthoris'i orada bıraktık Kantos Kan, Tars Tarkas, Xodar ve Hor Vastus'la birlikte kabul salonuma çekildik.

Burada hava karardıktan sonra geç saatlere kadar seferimizin ayrıntılarını ele aldık. Xodar, İssus'un hem Dejah Thoris'i hem de Thuvia'yı kendisine bir yıl boyunca hizmet etsin diye seçeceğinden emindi.

"En azından bu süre boyunca nispeten güvende olacaklar" dedi, "onları nerede arayacağımızı biliyoruz".

Omean'a girmek için bir filo donatılmasının ayrıntıları Kantos Kan ve Xodar'a bırakıldı. Kantos Kan, bize gerekli olan gemileri olabildiğince hızlı biçimde rıhtıma almamıza karar verdi, Xodar'sa bunların donanımlarını su pervanelerine çevirecekti.

Uzun yıllardır, ele geçirilen savaş gemilerini Omean'da yolculuk yapmaya uydurmakla sorumlu olanlar Kara'lardı, dolayısıyla da gerekli pervanelerin, muhafazaların ve yardımcı dişlilerin yapımıyla onlar içli dışlı olmuştu. Tasarımızın Zat Arras'ın kulaklarına gitmemesi son derce gizlilik gerektireceğinden, hazırlıklarımızı ta-

mamlamak için altı aya ihtiyaç duyulacak diye tahmin ediliyordu. Kantos Kan, adamın gözünü hırs bürüdüğünden, Helium'un Jeddak'ı olmak dışında onu hiçbir şeyin tatmin edemeyeceğinden emindi.

"Dejah Thoris'in dönüşünü hoş karşılayacağından yana bile kuşkum var" dedi, "çünkü bu başkasının tahta kendisinden daha yakın olacağı anlamına gelir. Seninle Carthoris yoldan çekilirseniz onu Jeddak unvanını almasının önünde pek bir engel kalmayacak ve o burada üstün olduğu sürece ikiniz de güvende olamayacaksınız."

Hor Vastus, "Onu etkili bir biçimde ve sonsuza dek engellemenin bir yolu var!" diye haykırdı.

"Neymiş o?" diye sordum.

Gülümsedi.

"Bunu burada fısıldayacağım ama bir gün Ödül Tapınağı'nın kubbesine çıkıp aşağıdaki kalabalıklara keyifle bağıracağım."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Kantos Kan.

Hor Vastus, "Helium'un Jeddak'ı John Carter'dır" dedi alçak sesle.

Yoldaşlarımın gözleri parladı, her biri keyif ve beklenti dolu bir gülümsemeyle, sorgulayan gözlerle bana döndüler. Ama ben başımı iki yana salladım.

"Hayır dostlarım" dedim gülümseyerek. "Teşekkür ederim, ama bu olamaz. En azından şimdilik. Tardos Mors ve Mors Kajak'ın artık bir daha dönemeyecek biçimde gittiklerini öğrendiğimizde, eğer burada olursam, Helium halkının bir sonraki Jeddak'larını adil biçimde seçmelerine izin verildiğini görmek için size katılacağım. Seçtikleri kişi kılıcımın sadakatine güvenebilir, bu onuru kendim için aramayacağım. O vakte kadar Tardos Mors Helium'un Jeddak'ıdır, Zat Arras da onun vekilidir."

Hor Vastus, "İstediğin gibi olsun John Carter, ama..." Sözünü yarıda kesti, bahçelere bakan pencereyi eliyle işaret ederek "O da neydi öyle?" diye fısıldadı.

Kelimler ağzından çıkar çıkmaz dışarıdaki balkona koştu.

"İşte gidiyor!" diye heyecanla bağırdı. "Nöbetçiler! Orada, aşağıda! Nöbetçiler!"

Hepimiz kalkıp baktık ve bir erkeğin küçük bir çimenlikte hızlıca koştuğunu ve bir fundalığın içinde gözden kaybolduğunu gördük.

"Onu gördüğümde balkondaydı" diye bağırdı Hor Vastus. "Çabuk! Onu takip edelim!"

Hep birlikte bahçelere koştuk ama nöbetçilerle birlikte saatlerce etrafı köşe bucak aramamıza rağmen, gece eşkıyasından hiçbir iz bulamadık.

"Bundan çıkardığın sonuç ne, Kantos Kan?" diye sordu Tars Tarkas.

"Zat Arras'ın gönderdiği bir casus" diye cevapladı. "O hep böyle çalışır."

"Öyleyse casusun efendisine haber verecek ilginç bir haberi var" diye güldü Hor Vastus.

"Umarım yalnızca yeni Jeddak'la ilgili olanları duymuştur" dedim. "Dejah Thoris'le ilgili planlarımıza kulak misafiri olduysa bu iç savaş anlamına gelir çünkü Zat Arras bizi engellemeye çalışacak, çalışsın bakalım, vız gelir bana. Gerekirse Tardos Mors'un kendisine karşı çıkarım. Helium kanlı bir savaşa sürüklense bile Prensesimi kurtarmak için planlarımı uygulamaya devam edeceğim. Artık hiçbir şey beni ölümden uzak tutamaz: Ölürsem dostlarım, onu aramaya devam edip dedesinin sarayına geri getireceğinize yemin eder misiniz?"

Her biri, kendi kılıcının kabzası üzerine, istemiş olduğum şeyi yapacağına yemin etti.

Savaş gemilerinde yapılacak değişikliklerin, uzak güneybatıdaki başka bir Helium şehrinde, Hastor'da yapılmasına karar verildi. Kantos Kan, oradaki rıhtımların hem kendi mutat işlerini görüp hem de bir seferde en azından altı savaş gemisini barındırabileceğini düşünüyordu. Donanmanın başkomutanı olarak, elden geçirilmeleri için gemileri oraya göndermesi, sonra da değişiklik yapılan filoyu Omean'a hücum etmek için toplanmaya hazır olana kadar imparatorluğun uzak köşelerinde tutması onun için çocuk oyuncağıydı.

O gece toplantımız bittiğinde vakit epey ilerlemişti; buradaki herkesin kendi özel görevleri vardı ve bütün planın ayrıntıları gözden geçirilmişti.

Kantos Kan ve Xodar gemilerde yapılacak değişikliklerle ilgileneceklerdi. Tars Tarkas Thark'la iletişime geçecek ve halkının, kendisinin Dor'dan dönüşü hakkındaki duygularını öğrenecekti. Olumluysa, derhal Thark'a gidecek ve vaktini, planımıza göre donanma Omean'a girip İlk Doğanların gemilerini imha ederken, doğrudan Dor Vadisi ile İssus Tapınağına gönderilecek yeşil savaşçılardan oluşan büyük bir ordu toplamaya hasredecekti.

Hor Vastus'a, nereye giderse gitsin John Carter'ı izlemeye yemin etmiş gizli bir savaşçı gücünü örgütlemesi görevi verildi. Tahmin ettiğimize göre, Omean için, bir milyonun üzerinde adamı yerleştireceğimiz bin büyük savaş gemisi gerekecekti; Yeşil adamları nakletmek kadar nakillere eşlik edecek gemiler de Hor Vastus'un yapması gereken önemli işler arasındaydı.

Herkes gittikten sonra Carthoris'e iyi geceler diledim, çünkü çok yorgundum; kendi daireme geçerek yıkandım,

Barsoom'a dönüşümden bu yana dört gözle beklediğim ilk güzel gece uykusu için ipeklerin ve kürklerin üzerine uzandım. Ama şimdi bile bana rahat yoktu.

Ne kadar uyudum, bilmiyorum. Aniden uyandığımda üzerimde yarım düzine kadar güçlü kuvetli adam vardı, ağzıma da bir şey tıkmışlardı; hemen ardından da kollarım ve ayaklarım sıkıca bağlandı. İşlerini o kadar iyi yapmışlar ve o kadar iyi iş çıkarmışlardı ki, tamamen uyandığımda onlara direnecek halim kalmamıştı.

Tek kelime etmediler, ağzım tıkalı olduğundan ben de konuşamadım. Beni sessizce kaldırıp odamın kapısına doğru taşıdılar. Pencerenin önünden geçerlerken uzaktaki ayın parlak ışınları vurdu, gruptaki herkesin yüzüne ipek örtüler sardığını gördüm –birini bile tanıyamadım.

Benimle birlikte koridora gelmişlerdi ki sarayın altındaki dehlizlerde sonlanan bir geçide açılan duvardaki gizli bir panele döndüler. Kendi ev halkım dışında bu paneli bilen biri olduğuna hiç ihtimal vermezdim. Çetenin lideri bir an bile tereddüt etmedi. Doğrudan panele yürüdü, gizli düğmeye dokundu, kapı açılırken arkadaşları benimle birlikte içeri girerken kenara çekildi. Sonra arkasından paneli kapatıp arkamızdan geldi.

Geçitlerden aşağıya inerek dehlizlere gittik. Lider, kılıcının kabzasıyla tıklattı –üç hızlı, keskin vuruş, duraklama, sonra üç kere daha, bir duraklama daha, sonra da iki kere. Hemen ardından duvar içeri döndü, adamakıllı tuzağa düşürülmüş halde, üç adamın oturduğu, ışıl ışıl aydınlatılmış bir odaya itildim.

Bunlardan biri, ince, zalim dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle bana doğru döndü –Zat Arras'tı bu.

XIX. BÖLÜM
HİÇ UMUT YOK

"Ah," dedi Zat Arras, "Helium Prensi'nin bu beklenmedik ziyaretinin verdiği zevki neye borçluyum?"

O böyle konuşurken muhafızlardan biri ağzıma tıkalı şeyi çıkardı ama Zat Arras'a cevap vermedim: Zodanga'nın Jed'ine sabit bakışlarla bakıp sessizce durdum sadece. Yüz ifademin adama duyduğum küçümsemeye renk kattığına hiç kuşkum yoktu.

Odadakilerin gözleri önce bana, sonra da sonunda yüzü sinirden yavaş yavaş kızaran Zat Arras'a dikildi.

Beni getirenlere "Siz gidebilirsiniz" dedi, odada yalnızca iki yoldaşı ve biz kalınca, buz gibi bir sesle –çok yavaş ve kasıtlı bir biçimde, pek çok kez duraklayarak, sanki kelimelerini dikkatle seçermiş gibi– benimle yeniden konuştu.

"John Carter" dedi, "geleneğin fermanı, dinimizin yasası ve tarafsız bir mahkemenin kararıyla ölüme mahkum edildin. Halk seni kurtaramaz –seni ancak ben kurtarabilirim. Kaderin benim elimde, canım ne isterse sana onu yaparım –seni öldürebilirim de, özgür de bırakabilirim. Seni öldürmem durumunda kimsenin ruhu bile duymaz.

"Cezanın tecili uyarınca Helium'da bir yıllığına serbest bırakılman halinde, insanların sana verilen cezanın infaz edilmesi için ısrarcı olma ihtimali pek zayıf.

"İki dakika içinde serbest kalabilirsin, ama tek şartla. Tardos Mors bir daha asla Helium'a dönmeyecek. Mors Kajak da Dejah Thoris de. Helium yıl içerisinde yeni bir Jeddak seçmeli. Zat Arras Helium'un Jeddak'ı olacak.

Davamı destekleyeceğini söyle. Özgürlüğünün bedeli bu. Benim diyeceklerim bu kadar."

Beni yok etmek taş yürekli Zat Arras için hiç de zor değildi, bunu biliyordum. Ölmem halinde hiç zorlanmadan Helium'un Jeddak'ı olmaması için hiçbir neden yoktu. Ama serbest kalırsam, Dejah Thoris'i aramayı sürdürebilirdim. Ölürsem, yiğit yoldaşlarım panlarımızı gerçekleştiremeyebilirlerdi. Dolayısıyla, isteğini kabul etmezsem, büyük olasılıkla, onun Helium'un Jeddak'ı olmasını engellememekle kalmayacak, aynı zamanda Dejah Thoris'in –reddedişim yüzünden onu İssus arenasının dehşetine terk edecek– kaderini mühürlemeye de vesile olacaktım.

Bir an için kafam karıştı ama sadece bir an. Bin Jeddak'ın gururlu kızı böyle onursuz bir ittifak yerine ölümü yeğlerdi, John Carter da Prensesi'nin yaptığından daha azını yapamazdı.

Zat Arras'a döndüm.

"Helium'a ihanet eden biriyle Tardos Mors Sarayı'ndan bir prens arasında hiçbir ittifak olamaz" dedim. "Büyük Jeddak'ın öldüğüne inanmıyorum."

Zat Arras omuzlarını silkti.

"Çok geçmeden John Carter" dedi, "fikirlerin sana bile ilginç gelecek, dolayısıyla imkanın varken iyi fikirler üret. Zat Arras, yapmış olduğu merhametli teklif hakkında daha fazla düşünmen için sana izin verecek. Gireceğin dehlizlerin sessizliği ve karanlığı içerisinde bu gece, sana teklif edilen seçeneği makul bir süre içerisinde kabul etmezsen, karanlık ve sessizlikten bir daha çıkamayacağını iyice bir düşün. O karanlık ve sessizlikte, seni dış dünyanın sıcaklığına, özgürlüğüne ve keyfine ulaşmanı sağlayacak son şansını elinden alacak keskin hançerin sana hangi dakika ulaşacağı da bilinmez."

Zat Arras konuşmayı bitirince ellerini çırptı. Muhafızlar döndü.

Zat Arras elini benden yana salladı.

"Dehlizlere" dedi. Hepsi bu kadardı. Salonda dört adam yanıma geldi, yolu aydınlatan bir radyum el lambasıyla, bitmek bilmez gibi görünen tünellerden, Helium kentinin altında durmadan aşağıya, daha aşağıya doğru giden yolda bana eşlik ettiler.

Nihayet orta büyüklükte bir salonda durdular. Kaya duvarlarda halkalar vardı. Bunlara zincirler bağlıydı; zincirlerin pek çoğunun ucunda da insan iskeletleri vardı. Bunlardan birini tekmeleyip bir kenara ittiler ve zamanında bir insanın ayak bileğine bağlı bir zincirdeki kocaman bir asma kilidi açıp demir halkayı ayağıma geçirdiler. Sonra ışığı da alıp yanımdan ayrıldılar.

Ortalık zifiri karanlığa gömüldü. Birkaç dakika teçhizatların tıngırtısını duyabildim ama bu da gitgide işitilmez oldu; sonunda sessizlik de karanlık gibi mutlak oldu. Ürkünç yoldaşlarımla –kaderleri benim kaderimin de işareti olan ölülerin kemikleriyle– başbaşa kalmıştım.

Karanlıkta ne kadar kulak kesilip dikildiğimi bilmiyorum ama sessizlik bozulmadı; sonunda hapishanemin sert zeminine çöktüm, kafamı taş duvara yasladım, uyumuşum.

Uyanıp da önümde dikilmiş genç adamı gördüğüm ana kadar birkaç saat uyumuş olmalıyım. Bir elinde ışık vardı, diğer elinde de yulaf lapasına –Barsoom'un mutat hapishane yiyeceği– benzer bir şeyin olduğu bir kap.

"Zat Arras size selamlarını yolladı" dedi genç adam, "sizi Helium'un Jeddak'ı yapma yönündeki plandan tümüyle haberdar olmakla birlikte, teklifini geri çekmeyi düşünmediğini size bildirmemi emretti. Özgürlüğünüzü

kazanmak için, benden, yapmış olduğu teklifin koşullarını kabul ettiğinizi Zat Arras'a iletmemi rica etmeniz gerekiyor."

Başımı iki yana salladım. Genç adam başka bir şey söylemedi, yiyeceği yanıbaşıma koyarak ışık elinde koridora yöneldi.

Bu genç günlerce, günde iki kez yiyecek ile Zat Arras'ın selamını getirerek hücreme geldi. Uzunca bir süre başka konular hakkında onunla konuşmaya çalıştım ama o hiç konuşmadı, sonunda ben de vazgeçtim.

Aylarca Carthoris'e nerede olduğumu bildirmenin bir yolunu bulmaya çalıştım. Vurulduğum sağlam zincirin tek halkasını, sonunda tümüyle aşındırmayı, ardından, genci dolambaçlı tünellerde izleyerek özgürlüğe kaçmayı ümit ederek yere sürtüp durdum.

Dejah Thoris'i kurtarma seferinin akıbeti konusunda bilgi sahibi olmamanın da sıkıntısı içindeydim. Carthoris'in, eğer özgürse, işin peşini bırakmayacağını düşünüyordum, ama o da Zat Arras'ın zindanlarından birine kapatılmış olabilirdi.

Zat Arras'ın casusunun yeni bir Jeddak seçilmesiyle ilgili konuşmalarımıza kulak kabarttığını biliyordum, bundan hemen hemen beş dakika önce de Dejah Thoris'i kurtarma planının ayrıntılarını tartışmıştık. Muhtemelen bu konuyu da biliyordu. Carthoris, Kantos Kan, Tars Tarkas, Hor Vastus ve Xodar şu an Zat Arras'ın katillerinin kurbanları ya da mahkumları olabilirlerdi.

Birşeyler öğrenmek için en azından bir çaba daha göstermeye karar verdim ve bu karar uyarınca genç gelecek sefer hücreme gelince şöyle bir strateji uygulamayı benimsedim. Genç aşağı yukarı Carthoris'in boyunda ve yaşında, yakışıklı biriydi. Ayrıca eski püskü takılarının,

onun ağırbaşlı ve soylu tavırlarına uymadığı da dikkatimi çekmişti.

Bir sonraki gelişinde konuşmalarımı bu gözlemlere dayanarak başlattım.

"Buradaki tutukluluğum boyunca bana çok nazik davrandın" dedim, "sanırım, yaşayacak çok az vaktim kaldı; çok geç olmadan önce, tutukluluğumu katlanılır kılmak için yaptığın herşeye minnettarlığımı ifade etmek isterim.

"Geciktirmeden temiz ve yeterli miktarda yemek getirdin. Savunmasız durumumdan yararlanıp hakaret ya da eziyet amaçlı bana ne bir kelime ettin ne de eylemde bulundun. Hep nazik ve saygılı davrandın –minnettarlık duygumu ve sana ufak bir hatıra verme isteğimi harekete geçiren en çok da bu.

"Sarayımın muhafız koğuşunda güzel, pek çok güzel takı var. Oraya git ve en hoşuna giden zırhı seç –o senin olacak. Bütün istediğim onu giymen, böylelikle dileğimin gerçekleştiğini bilebilirim. Bana bunu yapacağını söyle."

Ben konuşurken oğlanın gözleri parlamıştı, bakışlarının kendi paslı takılarından benim görkemli takılarıma kaydığını gördüm. Bir an, konuşmadan önce, düşünceli düşünceli durdu, o an kalbim adeta atmayı bıraktı –benim için her şey cevabına bağlıydı.

"Ve ben böyle bir istekle Helium Prensinin sarayına gitsem bana gülerler ve beni gerisin geri caddeye fırlatırlar. Hayır, teklifin için teşekkür ederim ama bu olamaz. Çünkü, Zat Arras böyle bir şeyi aklımdan geçirdiğimi rüyasında bile görse kalbimi söker."

"Bundan sana bir zarar gelmez, oğlum" diye ısrar ettim. "Geceleyin oğlum Carthoris'e benden bir notla sarayıma gidebilirsin. Notu teslim etmeden önce okuyabi-

lirsin, böylelikle notta Zat Arras'ın zararına olan hiçbir şey olmadığını göreceksin. Oğlum hep çok ihtiyatlıdır, dolayısıyla bundan üçümüzden başka kimsenin haberi olmayacak. Öyle sıradan, öyle zararsız bir şey ki bu, kimse abes gelmeyecek."

Genç yeniden derin düşüncelere dalıp durdu.

"Bir de kuzey Jeddak'ının cesedinden aldığım mücevherli bir kısa kılıç var. Zırhı aldığında Carthoris'in onu da sana vermesini söyle. O kılıçla ve seçtiğin zırhla, bütün Zodanga'da senden daha etkileyici silah kuşanmış bir savaşçı olmayacak.

"Hücreme bir dahaki gelişinde yazı malzemeleri getir. Birkaç saat içerisinde soyuna ve edana uygun bir tarzda giyinip kuşanmış halde göreceğiz seni."

Hala düşünceliydi, tek kelime etmeden dönüp gitti. Neye karar vereceği konusunda hiçbir tahminde bulunamadan işin nereye varacağı endişesiyle saatlerce oturdum.

Carthoris'e mesajımı iletmeyi kabul ederse, bu benim için Carthoris hala hayatta ve özgür demeye gelecekti. Genç, zırhı giymiş, kılıcı takmış olarak geri dönerse, Carthoris'in notumu almış olduğunu, onun da benim hala hayatta olduğumu öğrendiğini bilecektim. Mesajı taşıyanın Zodaganlı olması, Carthoris'e benim Zat Arras'ın elinde tutsak olduğumu açıklamaya yetecekti.

Gencin hücreme sonraki olağan ziyareti için yaklaştığını işittiğimde heyecanımı zor bastırdım. Onu her zamanki gibi selamladım, başka da bir şey demedim. Yiyecek içeceği yere, yanıma koyarken, yazı malzemelerini de bıraktı.

Kalbim neşeyle doldu. Amacıma ulaşmıştım. Bir an için malzemelere yapmacık bir şaşkınlıkla baktım, ama

sonra yüzüme, anladım dercesine bir ifade yerleştirdim, sonra onları alıp Carthoris'e, Parthak'a seçtiği bir zırhı ve tarif ettiğim kısa kılıcı vermesini söyleyen kısa bir not yazdım. Hepsi bu kadar. Ama bu ben ve Carthoris için çok şey demekti.

Mesajı yere bıraktım. Parthak onu aldı, tek kelime etmeden yanımdan ayrıldı.

Tahmin edebildiğim kadarıyla şu anda üç yüz gündür zindandaydım. Dejah Thoris'i kurtarmak için bir şey yapılacaksa çabucak yapılmalıydı çünkü çoktan ölmüş olmasa bile sonu yakındı, zira İssus'un seçtiği kimseler ancak bir yıl yaşayabilirdi.

Bir sonraki ziyaret için yaklaşan ayak seslerini işittiğimde Parthak'ın zırh ve kılıcı kuşanıp kuşanmadığını görmek için yerimde duramıyordum, ama bana yiyecek getirenin Parthak olmadığını gördüğüm anda nasıl bir hüsran ve düşkırıklığı yaşadığımı varın siz hesap edin.

"Parthak'a ne oldu?" diye sordum, ama adam cevap vermedi. Yiyeğimi bırakır bırakmaz döndü, geldiği gibi yukarıdaki dünyaya gitti.

Günler gelip geçti; yeni zindancım görevlerini yapmayı sürdürüyordu; ayrıca, bana, ister en ufak bir soruya cevap olsun diye, isterse kendi girişimiyle tek kelime etmedi.

Parthak'ın bu işten alınmasının nedeni hakkında yalnızca tahminde bulunabilirdim, ancak bunun ona verdiğim mesajla doğrudan bir ilişkisi olduğu çok açıktı. Ümitlerim kırılmıştı çünkü Carthoris'in yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyordum; ayrıca Parthak kendi değerini Zat Arras'ın gözünde yükseltmek istemişse, tam da benim yaptığım gibi, devam etmeme izin verir, böylelikle de benim mesajımı, sadakatinin ve bağlılığının kanıtı olarak efendisine verirdi.

Gence mesajı vermemin üstünden otuz gün, hapsedilmemden bu yanaysa üç yüz otuz gün geçmişti. Tahmin edebildiğim kadarıyla, Dejah Thoris'in İssus ayinleri için arenaya gönderilmesine sadece otuz gün vardı.

Korkunç manzara gözümün önünde canlanınca yüzümü ellerimle kapadım; en büyük zorluk, tüm çabama rağmen gözlerime dolan yaşları bastırmaktı. Bu güzel varlığın korkunç beyaz maymunların acımasız dişleri altında parçalanmasını düşünmek! Düşünmesi imkansız bir şeydi. Böyle korkunç bir durum olamazdı; ve aklım bana, otuz gün içerisinde benim eşsiz Prensesimin, İlk Doğanların arenasında, çok vahşi hayvanların önüne sürüleceğini; kanlı cesedinin, en azından bir kısmı kurtarılıp Kara soyluların masalarına yiyecek olarak sunulana kadar tozun toprağın içerinde sürükleneceğini söylüyordu.

Yaklaşan zindancımın çıkardığı ses olmasa sanırım çıldırırdım. Ses, dikkatimi, zihnimi bütünüyle işgal eden berbat düşüncelerden uzaklaştırdı. Şimdi üzerime yeni ve acımasız bir kararlılık geldi. Kaçmak için insanüstü bir çaba gösterecektim. Bir hileyle zindancımı öldürmek ve beni dış dünyaya sağ salim götürsün diye kaderime teslim olmak.

Bu düşünceyle birlikte anında eyleme geçtim. Kendimi, duvara bitişik, sanki bir mücadele ya da kasılmadan sonra ölmüşüm gibi, kasılmış ve çarpılmış bir halde hücremin zeminine fırlattım. Zindancı üzerime eğildiğinde bir elimle boğazını yakalayacak, diğer elimde sıkı sıkı tuttuğum ağır zincirimle ona müthiş bir darbe indirecektim.

Ölüme mahkum adam gitgide yaklaştı. Şimdi önümde durduğunu işittim. Bir şaşkınlık mırıldanması, sonra da onu yanıma getirecek bir adım. Yanımda diz çöktü-

günü hissettim. Zinciri sıkıca kavradım. Üzerime eğildi. Boğazını bulmak için gözlerimi açmalı, boğazını tutmalı ve aynı anda da tek bir kuvvetli darbe indirmeliydim.

Her şey tam planladığım gibi gitti. Gözlerimi açmamla zincirin inmesi arasındaki süre o kadar kısaydı ki, benimkine çok yakın olan yüzün oğlumun, Carthoris'in yüzü olduğunu görsem de bu kısa arada iş işten geçmişti.

Tanrım! Zalim ve kötü kader nasıl da korkunç bir son hazırlamıştı bana. Hangi sinsi koşullar zinciri, kim olduğunu bilmeden, onu yere serip öldürebildiğim şu an, zaman yaşamlarımızın bu tek belli anında, oğlumu benim yanıma getirdi! Biricik oğlumun cansız bedeni üzerinde bilincimi yitirirken geç de olsa şefkatli bir Tanrı, gördüklerimi ve zihnimi bulanıklaştırdı.

Bilincim geri geldiğinde, alnıma bastıran sert ve soğuk bir el hissettim. Bir an gözlerimi açamadım. Yorgun ve bitap düşmüş kafamda uçuşup duran pek çok düşüncenin ve anının açık uçlarını toparlamaya çalışıyordum.

Nihayet, son bilinçli hareketimle yapmış olduğum şeyin acımasız anıları geldi, sonra yanımda yatan ve görmem gereken şeyden korktuğum için gözlerimi açmaya cesaret edemedim. Bana bakanın kim olduğunu merak ettim. Carthoris'in yanında, benim görmemiş olduğum biri olsa gerekti. Nasıl olsa kaçınılmaz olanla bir süre sonra yüzleşmeliydim, bu niye şimdi olmasındı, bir iç çekişle gözlerimi açtım.

Üzerime eğilen Carthoris'ti, alnında, zincirin indiği yerde kocaman bir çürük vardı ama yaşıyordu, Tanrı'ya şükür yaşıyordu! Yanında kimse yoktu. Kollarımı uzatıp oğluma sarıldım; herhangi bir gezegende coşkulu bir şükran duası yükseldiyse bu, oğlumun hayatı için Ebedi Gizem'e şükranlarımı sunarken ettiğim, ölmekte olan Mars kabuğunun altında yükselen duaydı.

Zinciri indirmeden önce Carthoris'i görüp tanıdığım o kısa an, darbenin şiddetini dizginlememe yetmiş olsa gerekti. Bana bir süre bilincini yitirdiğini söyledi ama ne kadar bu durumda kaldığını bilmiyordu.

Beni, yanında bir rehber olmadan bulduğuna şaşırmıştım, "Buraya nasıl geldin?" diye sordum.

"Genç Parthak'ı kullanarak beni varlığından ve zindanda olduğundan haberdar etmen zekiceydi. Zırh ve kılıç için gelene kadar senin öldüğünü düşünmüştük. Mesajını okuduktan sonra, muhafız odasındaki zırhlardan seçtiği birini vererek ve sonra da mücevher kamalı kısa kılıcı ona getirerek istemiş olduğun şeyi yaptım; ama senin ona verdiğin sözü yerine getirdiğim an ona karşı yükümlülüğüm bitti. Ardından onu sorgulamaya başladım ama bana nerede olduğun konusunda hiçbir bilgi vermedi. Zat Arras'a son derce sadıktı.

"Sonunda ona özgürlük ile sarayın altındaki zindanlar arasında bir seçim yapma fırsatı sundum –özgürlüğüne kavuşması nerede tutsak tutulduğun ve sana nasıl ulaşacağımız konusunda eksiksiz malumat vermesine bağlıydı; ama yine de dirençle Zat Arras'a bağlılığını sürdürdü. Umutsuzluğa kapılıp onu hala olduğu zindana götürdüm.

"Ne işkence, ne ölüm tehdidi, ne de en cazip rüşvet teklifleri... hiçbiri kar etmedi. Tüm sıkıştırmalarımıza verdiği tek cevap, Parthak öldüğünde, ister yarın ister bin yıl sonra, kimsenin 'Bir hain layığını buldu' diyemeyeceği oldu.

"Sonunda, ince şeytanlıkların tutkunu olan Xodar ondan bilgi alabilmek için bir plan yaptı. Hor Vastus'a Zodanga askeri zırhı giydirip Parthak'ın hücresine, onun yanına zincirledim. Soylu Hor Vastus on beş gün zindan

karanlığında eza çekti ama boşa gitmedi. Yavaş yavaş Zodangalının güvenini ve arkadaşlığını kazandı ve bugün, Parthak, yalnızca bir yurttaşına değil sevgili bir dostuna da konuştuğunu düşünerek Hor Vastus'a senin kaldığın hücrenin tam yerini söyledi.

"Helium dehlizlerinin planlarını resmi belgeler arasında bulmam çok vaktimi almadı. Ama sana gelmek biraz daha zor bir işti. Bildiğin üzere, kentin altındaki dehlizler birbiriyle bağlantılı olmakla birlikte her kısmın ve bunun yanındakinin tek bir girişi var; bu da zeminin hemen altındaki üst katta.

"Elbette bitişik dehlizlerden hükümet binalarının altına giden bu açıklıkların önünde her zaman nöbetçi olur ve Zat Arras'ın kaldığı sarayın altındaki dehlizin girişine kolayca geldim, burada nöbet tutan bir Zodangan askerine rastladım. Girerken onu orada bıraktım ama artık ruhu onunla değildi.

"İşte buradayım, beni neredeyse tahtalıköye göndermen için tam da vaktinde" diye gülerek bitirdi sözlerini.

Carthoris bir yandan konuşurken bir yandan da parangalarımı tutan kilitle uğraşmıştı, bir memnuniyet haykırışıyla zincirin ucunu yere attı, bir kez daha ayağa kalktım, neredeyse bir yıldır vurulduğum gurur kırıcı demirlerden kurtulmuştum.

Yanında benim için uzun bir kılıçla bir hançer getirmişti, onları kuşandım, sarayıma doğru yola çıktık.

Zat Arras'ın zindanından ayrıldığımız yerde Carthoris'in öldürdüğü nöbetçinin cesedine rasladık. Henüz fark edilmemişti; cesedi, bitişikteki bir binanın altındaki dehlizlerin ana koridorundaki küçük bir hücreye sakladık, aramayı biraz daha geciktirmek ve jed'in halkını şaşırtmak için biraz daha ileri taşıdık.

Yarım saat sonra bizim sarayın altındaki dehlizlere geldik, kısa bir süre sonra da, bizi sabırsızlıkla bekleyen Kantos Kan, Tars Tarkas, Hor Vastus ve Xodar'ın olduğu toplantı salonundaydık.

Hapisliğimi boş yere anlatarak kaybedecek vakit yoktu. Öğrenmek istediğim, yaklaşık bir yıl önce yaptığımız planların ne kadar isabetle gerçekleştirildiğiydi.

"Umduğumuzdan daha uzun sürdü" diye cevap verdi Kantos Kan. "Tam bir gizlilik sağlamak zorunda kalmamız bizi korkunç derecede engelledi. Her yerde Zat Arras'ın casusları vardı. Ancak, bildiğim kadarıyla planlarımızdan hiçbiri o alçağın kulağına ulaşmadı.

"Bu gece, Hastor'un büyük rıhtımlarında, Barsoom üzerinde yelken açmış ve her biri Omean'ın göğünde ve Omean'ın sularında yolculuk yapmak üzere donatılmış bin savaş gemisi yatıyor. Her bir savaş gemisinde beş adet on kişilik kruvazör, on tane beş kişilik keşif gemisi, yüz tane tek kişilik küçük uçak var; toplamda hem hava hem de su pervaneleri olan yüz on altı bin tekne donatıldı.

"Thark'ta, Tars Tarkas'ın Yeşil savaşçılarını taşımak için dokuz yüz büyük nakliye gemisi ve bunların refaket gemileri yatıyor. Yedi gün önce hepsi hazırdı, ana sefere komuta etmeniz için zamanında kurtarılmanız ümidiyle bekledik. İyi ki beklemişiz, Prensim."

"Tars Tarkas" dedim "Thark'ın adamları, İss'in bağrından dönenlere karşı şu bildik eylemi yapmıyorlar mı?"

"Buraya benimle konuşmak için elli kişilik bir şefler heyeti yolladılar" diye cevap verdi Thark. "Bizler adil insanlarız, onlara bütün hikayeyi anlatınca, bana karşı eylemlerinin, Helium'un John Carter'a yönelik eylemi tarafından belirleneceğini kabul eden tek kişi gibi oldular. Bu arada, onların isteğiyle, seferin kara güçlerini oluştur-

mak üzere komşu kabilelerin savaşçılarıyla görüşebileyim diye Tharkların Jeddak'ı olarak tahtıma yeniden kavuştum. Yapacağımı söylediğim şeyi yaptım. Kuzeydeki buz örtüsünden güneydeki buz örtüsüne kadar, yüzlerce vahşi ve savaşçı kabileden bin farklı topluluğu içeren iki yüz elli bin savaşçı, bu gece Thark'ın büyük kentini doldurdu. Ben emir verdiğimde İlk Doğanların Ülkesi'ne yelken açmaya ve ben durmalarını söyleyene kadar da savaşmaya hazırlar. Tek istedikleri savaş ve yağma bittiğinde, ganimetleriyle birlikte kendi bölgelerine dönmek. Ben işimi yaptım."

"Ya sen Hor Vastus" diye sordum, "sende işler nasıl gitti?"

"Helium'un ince su yollarında bir milyon emektar savaşçı, savaş gemilerine, nakliye araçlarına, konvoylara hizmet ediyor" diye cevap verdi. "Her biri sadakat ve gizlilik yemini etti, ayrıca hiçbir bölgeden kuşku uyandıracak sayıda kişi askere alınmadı."

"Güzel!" diye haykırdım. "Her biriniz görevinizi yaptınız ve şimdi Kantos Kan, derhal Hastor'a gidip yarın güneş doğmadan önce yola çıkamaz mıyız?"

Kantos Kan "Hiç vakit yitirmemeliyiz Prens" diye cevap verdi. "Hastor halkı, savaşçılarla dolu bu kadar büyük bir filonun ne amaçla toplandığını sorgulamaya başladı bile. Bu haberin neden önceden Zat Arras'a ulaşmadığını çok merak ediyorum. Yukarıda, kendi iskelenizde bir kruvazör sizi bekliyor; hadi ayrılıp –" Sarayın bahçesindeki bir yaylım ateşi sözlerini yarıda kesti.

Hep beraber balkona koştuk, saray muhafızlarının, kaçan birinin peşinden uzaktaki çalılığın gölgesinde gözden kaybolduğunu gördük. Hemen altımızda, kızıl otların üzerinde, bir kaç muhafız hareketsiz ve yüz üstü yatan birinin yanı başında duruyordu.

Biz izlerken kişiyi kaldırdılar; emrimle de toplantı halinde olduğumuz odaya taşıdılar. Cesedi ayaklarımızın dibine uzattıklarında, hayatının baharında bir Kımızı olduğunu gördük –üzerinde, sıradan askerlerin giydikleri ya da kimliklerini gizlemek isteyenler gibi sade bir zırh vardı.

"Zat Arras'ın bir casusu daha" dedi Hor Vastus.

"Öyle görünüyor" diye cevap verdim, sonra da muhafızlara "Cesedi götürün" dedim.

"Bekleyin!" dedi Xodar. "Prensim, emredin de bir bez parçası ile birazcık thoat yağı getirsinler."

Askerlerden birine başımla onayladığımı işaret ettim, az sonra da Xodar'ın istemiş olduğu şeylerle geri döndü. Kara, cesedin yanına diz çöktü, kumaşı thoat yağına daldırıp önündeki ölü yüzü ovaladı. Sonra yaptığı şeyi göstererek yüzünde bir gülümseme, bana döndü. Baktım ve Xodar'ın thoat yağını sürdüğü yüzün benimki kadar beyaz olduğunu gördüm; sonra Xodar cesedin kara saçlarını kavradı ve ani bir asılmayla, altındaki kel kafayı açığa çıkararak çekip aldı.

Nöbetçiler ve soylular mermer zeminde yatan sessiz tanığa yaklaştılar. Pek çoğundan, şaşkınlık ve sorgulayıcı bir hayret nidası yükseldi.

"Bir thern!" diye fısıldadı Tars Tarkas.

"Korkarım daha kötüsü" diye cevap verdi Xodar. "Ama bir bakalım."

Bunu söyleyip hançerini çekti ve thern'in zırhından sarkan, ağzı kapalı bir keseyi kesip açtı; içerisinden, koca bir mücevher yerleştirilmiş altın bir taç çıkardı –benim Sator Throg'dan almış olduğumun eşiydi.

"Bir Kutsal Thern'di" dedi Xodar. "Şansımıza kaçamadı."

Muhafızların subayı bu esnada salona girdi.

"Prensim" dedi, "bu adamın arkadaşının elimizden kaçtığını bildirmek zorundayım. Kapıda bir ya da daha fazla suç ortağı olduğunu düşünüyorum. Hepsinin tutuklanmasını emrettim."

Xodar ona thoat yağı ile bezi uzattı.

"Bununla aranızdaki casusu bulabilirsiniz" dedi.

Her Marslı soylunun kendi gizli servisi olduğu için şehirde derhal gizli bir araştırma yapılmasını emrettim.

Yarım saat sonra nöbetçi subay rapor vermek için yeniden geldi. Bu kez en kötü korkularımızı doğrulamak için –bu gece kapıdaki nöbetçilerin yarısı Kırmızı kılığına girmiş thern'lerdi.

"Hadi!" diye haykırdım. "Vakit yitirmememiz gerek. Derhal Hastor'a hareket edelim. Thern'ler bizi buz örtüsünün güney sınırında durdurmaya çalışırlarsa bütün planlarımız bozulur, sefer hepten boşa çıkabilir."

On dakika sonra, gece boyunca, Dejah Thoris'i korumak için ilk darbeyi vurmaya hazırlanan Hastor'a varmak üzere hızla ilerledik.

XX. BÖLÜM
HAVA SAVAŞI

Helium'daki sarayımdan ayrıldıktan iki saat sonra, vakit geceyarısıyken, Kantos Kan, Xodar ve ben Hastor'a vardık. Carthoris, Tars Tarkas ve Hor Vastus başka bir hava aracıyla doğrudan Thark'a gitmişlerdi.

Nakliye araçları derhal yola çıkacak ve güneye doğru yavaş yavaş hareket edeceklerdi. Savaş gemileri filosu ikinci günün sabahı onlara yetişecekti.

Hastor'da her şey hazırdı. Kantos Kan seferin her ayrıntısını o kadar mükemmel bir şekilde planlamıştı ki, varışımızdan on dakika sonra, ilk filo rıhtımdan havalandı, bundan sonra da kocaman gemiler, her saniyede bir havalanıp güneye doğru kilometrelerce, uzun, ince bir çizgi oluşturarak gecenin içinde nazlı nazlı süzüldüler.

Kantos Kan'ın kamarasına girinceye dek tarihi sormak aklıma gelmemişti, çünkü şimdiye kadar Zat Arras'ın zindanında ne kadar yattığımdan emin değildim. Kantos Kan söylediğinde, dehşet içerinde, hücremin zifri karanlığında yatarken zamanı yanlış hesapladığımın farkına vardım. Üç yüz altmış beş gün geçmişti –Dejah Thoris'i kurtarmak için artık çok geçti.

Sefer bundan sonra kurtarma değil de intikam seferi olmuştu. Kantos Kan'a, İssus Tapınağı'na girmeyi ümit edemeden önce Helium Prensesi'nin artık hayatta olmayacağı korkunç gerçeğini hatırlatmadım. Bildiğim kadarıla çoktan ölmüş olabilirdi, çünkü onun İssus'u ilk ne zaman gördüğüne ilişkin kesin tarihi bilmiyordum.

Şimdi arkadaşlarıma bir de kişisel üzüntülerimi yüklemenin bir anlamı yoktu –geçmişte benimle yeterince paylaşmışlardı. Bundan sonra acımı içimde saklayacaktım, onlara çok geç kalmış olduğumuzdan başka bir şey söylemedim. Sefer, Barsoom halkına, sayısız çağlar boyunca kendileri üzerinde etkili olan zalim aldatmacayı öğretebilirse, binlercesini, böylece her yıl gönüllü hac yoculuğunun sonucunda kendilerini bekleyen korkunç kaderden koruyabilirse çok şeyi başarmış olurdu.

Sefer Kırmızı halka güzel Dor Vadisi'ni açabilse çok

şey başarmış olurdu. Otz Dağları ile buz bariyeri arasındaki Yitik Ruhlar Ülkesi'nde, verimli hasat için su gerektirmeyen uçsuz bucaksız arazi vardı çünkü.

Burada, ölmekte olan bir dünyanın altında, üzeri doğal olarak verimli tek alan vardı. Yalnızca burada çiyler ve yağmurlar vardı, yalnızca burada açık bir deniz vardı, yalnızca burada bol su vardı; bütün bunlar azgın hayvanların uğrak yeriydi; bir zamanların güçlü olan iki ırkın aşağılık kalıntıları buraların güzelliği ile verimliliğini diğer milyonlarca Barsoomludan esirgiyordu. Kırmızı ırkları bu El Dorado'dan uzak tutmuş dinsel hurafe engelini yıkmayı başarabilirsem, bu, benim Prensesimin ölümsüz erdemlerine yakışan bir şey olurdu –Barsoom'a bir kez daha hizmet etmeliydim, Dejah Thoris böylece boş yere şehit düşmemiş olacaktı.

İkinci günün sabahında, şafağın ilk ışıklarıyla, büyük nakliye filosunu ve refakatçi gemileri gördük; çok geçmeden de onlara karşılıklı haberleşecek kadar yaklaştık. Burada, telsiz telgrafın savaş sırasında ya da gizli harekat planlarının iletilmesi için nadiren kullanıldığını belirtmeliyim çünkü bir ulus yeni bir şifre bulduğunda ya da kablosuz yeni bir araç icat ettiğinde, komşuları da bu iletileri yakalayıp çevirebilmek için ellerinden geleni yaparlar. Bu o kadar uzun bir süredir devam etmiş ki, neredeyse bütün kablosuz iletişim olanakları tükenmiş ve hiçbir ulus önemli bir harekat planını bu yolla iletmeye cesaret edememiştir.

Tars Tarkas, nakliye filosunda her şeyin yolunda olduğunu bildirdi. Savaş gemileri ilerde konum almak üzere öne geçtiler, filolar, buz örtüsünün üzerinde, ülkelerine yaklaştığımız thern'ler tarafından fark edilmemek için yüzeye yakın ve yavaşça hareket ettiler.

İlerde tek kişilik hava araçları ince bir çizgi halinde

bizi sürprizlerden koruyordu; her iki yanda kanatları koruyanların yanı sıra az sayıda hava aracı da nakliye gemilerinin otuz beş kilometre kadar gerisinden geliyordu. Öndeki küçük hava araçlarından biri, girişin koni benzeri zirvesinin göründüğünü bildirmek üzere geri döndüğünde, bu düzen içerisinde birkaç saat Omean'ın girişine kadar ilerlemiştik. Hemen hemen aynı anda, arkadaki küçük hava aracı amiral gemisine doğru hızla yaklaştı.

Çok hızlı olması elindeki bilgilerin önemli olduğunu gösteriyordu. Kantos Kan ve ben onu, dünyadaki savaş gemilerinin köprüsüne karşılık gelen küçük ön güvertede bekledik. Küçük uçağı amiral gemisinin iniş güvertesine iner inmez, bizim durduğumuz güvertenin merdivenine sıçradı.

"Prensim, güney güney–doğuda büyük bir savaş gemisi filosu var!" diye haykırdı. "Binlerce olmalı, doğrudan üzerimize geliyorlar."

Kantos Kan bana, "Thern casusları boşuna John Carter'ın sarayında değillerdi" dedi. "Emirleriniz Prensim."

"Omean'ın girişinde nöbet tutmaya on savaş gemisi yolla; emir ver, bacadan içeri düşmana ait bir şey ne girsin ne çıksın. Bu İlk Doğanların büyük filosunu sıkıştıracaktır.

"Savaş gemilerini, uç noktası doğrudan güney–güney–doğu olan büyük bir V oluşturacak biçime getirin. Koruma gemileriyle çevrili nakliye gemileri, V'nin ucu düşman gemilerinin hattına girene kadar savaş gemilerinin hemen ardından ilerlesin; sonra da V ucundan dışarıya doğru açılmalı, savaş gemileri düşmanla sert bir çatışmaya girsin ve her kenarı, nakliye gemileri ile onlara eşlik eden gemiler son sürat thern'lerin tapınakları ve bahçeleri üzerinde konumlanmaları gereken bir hat oluşturacak rota boyunca geri sürsün.

"Burada yere insinler ve Kutsal Thern'lere, acımasız bir savaşla yüzlerce yıl unutamayacakları bir ders versinler. Seferin başlıca hedefinden sapmak durumunda kalmasını hiç düşünmemiştim, ama thern'lere yönelik bu saldırıyı bir kerede ve toptan halletmek zorundayız. Diğer türlü filomuz Dor yakınındayken bize rahat vermezler ve dış dünyaya dönme şansımız büyük oranda azalır."

Kantos Kan selam verdi ve talimatlarımı, yardımcılarına iletmek üzere döndü. İnanılmaz ölçüde kısa bir zaman diliminde savaş gemilerinin düzeni emirlerime göre değişti; Omean yolunu kollayacak on tanesi, hızla hedeflerine doğru yola koyuldular, asker taşıyan gemiler ile bunlara eşlik eden gemiler, rota boyunca hamleye hazırlık olsun diye kapanıyorlardı.

Son sürat ileri diye emir verildi, filo havada tavşan kovalayan tazılar gibi fırladı, hemen ardından da düşman gemileri görüş alanına girdi. Her iki yönde, göz alabildiğine dağınık ve yaklaşık üç gemi derinliğinde bir hat düzeni içerisindeydiler. Saldırımız o kadar ani oldu ki buna hazırlanacak vakitleri olmadı. Bulutsuz bir gökyüzünde çakan bir şimşek gibi beklenmedik bir saldırıydı bu.

Planımın her aşaması harika bir biçimde işledi. Bizim devasa gemilerimiz, thern savaş gemisi hattını boydan boya biçti; sonra V açıldı ve nakliye gemilerinin, şimdi gün ışığında parıldarken açık açık görülebilen thern'lerin tapınaklarına doğru atıldığı geniş bir şerit ortaya çıktı. Thern'ler saldırının ardından toparlanıncaya kadar yüz bin Yeşil savaşçı, thern'lerin saraylarına ve bahçelerine sel gibi akmaya başlamıştı, yüz elli bin kadarı da alçaktan süzülen nakliye gemilerinden eğilip, neredeyse olağanüstü nişancılıklarıyla, doğrudan, surlardaki askerleri ya da tapınaklarını savunmaya çalışan thern askerlerini hedef aldı.

Şimdi iki büyük filo, thern'lerin muhteşem bahçelerindeki acımasız savaşın vaveylası üzerinde devasa bir mücadeleye girişmişti. Helium savaş gemilerinin oluşturduğu iki hat yavaş yavaş uçlarından kapanmaya başladı, sonra da Barsoom hava savaşlarının tipik özelliği olarak, düşman hattını çevirmeye başladı.

Kantos Kan'ın komutası altında, sonunda mükemmel bir çember oluşturana kadar, gemileri birbiri ardında hareket ettirdiler. Bu sırada, düşmana zor bir hedef olmak için çok hızlı hareket ediyorlardı. Her gemi thern gemisiyle aynı hizaya gelince üst üste borda ateşi açtı. Thern gemileri akınlarla düzeni kırmaya çalışsa da, bu çıplak elle hızarı durdurmaya benziyordu.

Güvertede, Kantos Kan'ın yanındaki yerimden, düşman gemilerinin toptan imhasını bildiren, birbiri ardına korkunç, rahatsız edici dalışını gördüm. Yavaş yavaş bizim Yeşil savaşçıların mücadele ettiği bahçelerin üzerinde durana kadar ölüm çemberimizi tamamladık. Onlara gemilere binme emri iletildi. Sonra çemberin ortasındaki bir yere yavaşça yükseldiler.

Bu arada thern'lerin ateşi neredeyse durmuştu. Bizden yılmışlar, barış içerisinde yola devam etmemize izin vermekten memnun olmuşlardı. Ama kaçışımız bu kadar kolay olmadı çünkü bir kez daha yönümüzü Omean'ın girişinden yana çevirip yol almaya başlamıştık ki kuzey ufkunda kocaman bir siyah çizgi gördük. Bu bir savaş filosundan başka bir şey olamazdı.

Kimin ya da nerenin olduğu konusunda tahmin bile yapamadık. Bizi dışarı çıkaracak kadar yaklaştıkları sırada Kantos Kan'ın operatörü, bir telgraf aldı, onu derhal yoldaşımın eline tutuşturdu. Kantos Kan okuyup bana uzattı.

"Kantos Kan" diyordu telgraf. "Helium'un Jeddak'ı

adına teslim olun, kaçamazsınız." "Zat Arras" diye imzalanmıştı.

Thern'ler de mesajı bizim aldığımız anda yakalayıp tercüme etmiş olmalıydılar ki, çok geçmeden başka düşmanların saldırısına uğrayacağımızı anladıkları anda tekrar düşmanlık gösterdiler.

Zat Arras ateş edecek kadar yaklaşmadan önce yeniden thern filosuyla çatışmaya girdik; o da yaklaşır yaklaşmaz bize ağır bir yaylım ateşi açtı. Uğradığımız acımasız ateş altında gemiler birbiri ardına yalpalayıp işe yaramaz hale geldiler.

Bu iş daha uzun süremezdi. Nakliye gemilerinin yeniden thern bahçelerine inmeleri emrini verdim.

Yeşil müttefiklere mesajım "Öç almayı olanca gücünüzle sürdürün, çünkü geceye hatalarınızın intikamını alacak kimse kalmayacak" oldu.

Hemen sonra Omean'ın bacasını tutma emri verilen on gemiyi gördüm. Kıç bataryalarını neredeyse durmadan ateşleyerek son hızla dönüyorlardı. Tek bir açıklaması olabilirdi. Başka bir düşman filosu tarafından kovalanıyorlardı. Durum bundan daha kötü olamazdı. Sefer şimdiden ölüme mahkum olmuştu. Sefere çıkan hiç kimse o kasvetli buz örtüsünden geri dönmeyecekti. Ölmeden hemen önce, uzun kılıcımla Zat Arras'la yüz yüze gelmeyi o kadar istiyordum ki! Başarısızlığımızın nedeni oydu.

Yaklaşmakta olan on gemiyi izlerken, onları son sürat kovalayanların görüş alanına girdiğini gördüm. Başka bir büyük filoydu; bir an için gözlerime inanamadım, ama sonunda en ölümcül afetin seferi solladığını kabul etmekte zorlandım, çünkü gördüğüm filo, Omean'a emin bir şekilde sıkıştırılması gereken İlk Doğanların filosundan başkası değildi. Bu ne talihsizlikler ve felaket-

ler dizisiydi! Kaderim bana nasıl bir oyun oynuyordu ki yitirdiğim aşkımı ararken her adımında önüme korkunç engeller çıkarıyordu! Üzerimde İssus'un laneti olabilir miydi? Gerçekten o iğrenç bedende kötücül bir tanrısallık varmış! Buna inanamıyordum; omuzlarımı geriye atıp alt güvertede, bize borda etmiş thern gemilerinden birinin adamlarını püskürtmeye çalışan adamlarıma katılmak üzere koştum. Göğüs göğüse çarpışmanın vahşi şehveti, benim şu bildik azimli iyimserliğimi geri getirdi. Tehern'ler birer birer kılıcımın altında yere serildikçe, görünürdeki başarısızlıkta bile, sonunda başarılı olmamız gerektiğini hissedebiliyordum.

Adamlarım arasındaki varlığım onları o kadar gayrete getirdi ve böylelikle de talihsiz Beyazların arasına öylesine korkunç bir gaddarlıkla daldılar ki birkaç dakika içerisinde onları darmadağın ettik, hemen sonra da onların güvertesine dalınca, komutanlarının, teslim olma ve mağlubiyet işareti olarak gemisinin pruvasından atladığını görmekten mutlu olmuştum.

Sonra Kantos Kan'ın yanına gittim. Alt güvertede olup biteni görmüştü, bu ona yeni bir fikir vermiş gibi görünüyordu. Derhal subaylarından birine emir verdi, amiral gemisinin dört bir yanından Helium Prensi'nin sancakları sarktı. Gemimizdeki adamlardan büyük bir tezahürat koptu, üst kısımlarına benim sancaklarım asıldıkça diğer bütün gemilerinden de tezahüratlar yükseldi.

Sonra da Kantos Kan asıl darbesini indirdi. Bu şiddetli mücadeleye girişen filodaki her denizcinin okuyabileceği bir levha, amiral gemisinin üzerine asıldı.

Levhanın üzerinde "Heliumlular, Helium Prensi'nin bütün düşmanlarına karşı" diye yazıyordu. Hemen ardından Zat Arras'ın gemilerinin birinde benim sancaklarım açıldı. Sonra bir diğerinde, bir diğerinde daha.

Bazılarında Zodangalı askerler ile Heliumlu mürettebat arasında şiddetli çatışmalar sürdüğünü görebiliyorduk ama sonuçta Helium Prensi'nin sancakları –kendi amiral gemisi hariç– Zat Arras'ı bizim ardımız sıra izleyen her gemide dalgalanıyordu.

Zat Arras beş bin gemiyle gelmişti. Gökyüzü üç devasa filodan ötürü kapkara olmuştu. Artık savaş alanında Helium kendini koruyor ve savaş sayısız düelloyla sürüyordu. Bu kalabalıkta, dört bir yandan ateş edilen gökyüzünde filolar ya çok az manevra yapabilirdi ya da hiç yapamazdı.

Zat Arras'ın sancak gemisi benim sancak gemime yaklaştı. Durduğum yerde adamın ince yüz hatlarını görebiliyordum. Zodanganlı mürettebatı, bize ardı ardınca yaylım ateşi açtılar, biz de onların ateşine aynı şiddetle karşılık verdik. İki gemi arada iki metre kalana kadar birbirine yaklaştı. Kancacılar ve savaşçılar her iki geminin küpeşte parmaklıklarının kenarına dizilmişti. Nefret ettiğimiz düşmanımızla ölümüne mücadeleye hazırlanıyorduk.

İlk kancalar fırlatıldığında iki devasa gemi arasında bir metre var yoktu. Borda ettiklerinde adamlarımın yanında olmak için güverteye koştum. Gemiler hafif bir sarsıntıyla birbirine sürtününce kenarda sıralanmış olanların arasından sıyrılıp Zat Arras'ın gemisine sıçrayarak ilk giren ben oldum. Helium'un en iyi savaşçıları naralarla, haykırışlarla, küfürlerle ardım sıra geldiler. Onları etkisi altına alan savaş arzusunu hiçbir şey engelleyemezdi.

Kabaran savaş dalgasından önce Zodanganlılar aşağıya indi, ben de adamlarım alt güverteleri düşmandan temizlerken Zat Arras'ın durduğu ön güverteye fırladım.

"Artık benim tutsağımsın, Zat Arras!" diye haykırdım. "Teslim ol ve canını kurtar."

Bir an için dediğimi mi yapacağını, yoksa beni kılıcıyla mı karşılayacağını bilemedim. Bir iki saniye duraksadı, sonra silahlarını yere fırlatıp döndü, güvertenin karşı tarafına atıldı. Onu yakalayamadan tırabzana çıktı ve kendisini başaşağı alttaki korkunç boşluğa bıraktı.

Böylelikle Zodanga Jed'i Zat Arras'ın sonu geldi.

Bu tuhaf savaş aralıksız devam etti. Thern'ler ve Kara'lar bize karşı birleşmemişlerdi. Thern gemisiyle İlk Doğanlar'ın gemisinin karşılaştığı her yerde büyük bir çatışma oluyordu ve ben de kurtuluşumuzu bunda görüyordum. Düşmanlarımız tarafından kesilemeyecek mesajların iletilebildiği her yerde, bütün gemilerimizin olabildiğince hızlı bir biçimde savaştan çekilmesini ve savaşçıların batısı ile güneyinde konumlanmalarını istedim. Ayrıca aşağıdaki bahçelerde yeniden savaşa tutuşan Yeşil adamlara, bize katılmak için nakliye gemilerine binmelerini haber vermek için tek kişilik hava araçlarından birini yolladım.

Kumandanlarıma, düşmanla karşılaştıklarında onu olabildiğince çabuk, doğuştan düşmanı olan bir geminin üzerine çekmeleri ve dikkatli manevralarla ikisini karşı karşıya getirip aradan çekilmelerini bildiren bir emir daha yolladım. Bu savaş hilesi mükemmel işledi ve güneş batmadan hemen önce, bir zamanlar güçlü olan filomdan geriye kalanların, hala Karalar ile Beyazlar arasında korkunç bir savaşın sürdüğü güneybatının aşağı yukarı otuz kilometre ötesinde toplandığını görmek beni memnun etti.

Şimdi Xodar'ı başka bir savaş gemisine aktarıp onu bütün nakliye gemileri ve beş bin savaş gemisiyle birlikte doğrudan İssus Tapınağı'nın üzerine yolladım. Carthoris ve ben, Kantos Kan'la birlikte geriye kalan gemileri alıp Omean'ın girişine yöneldik.

Artık planımız, ertesi gün şafak vakti İssus'a birleşik bir saldırı yapmaktı. Xodar'ın rehberliğinde, Tars Tarkas Yeşil savaşçılarıyla ve Hor Vastus Kırmızılarla İsuss bahçesine ya da civardaki düzlüklere ineceklerdi; Carthoris, Kantos Kan ve ben, daha küçük kuvvetimizle, Omean denizinden, tapınağın altındaki, Carthoris'in çok iyi bildiği dehlizlere gidecektik.

Ancak şimdi on gemimin bacanın ağzından çekilmesinin nedenini öğrendim. Görünen o ki bacanın üzerine geldikleri zaman, İlk Doğanların donanması zaten oradan çıkmak üzereydi. Tam yirmi gemi çıkmıştı, kara zindandan çıkan dalgayı durdurmak için derhal savaşa girişseler de, kendilerine karşı olasılıklar çok fazla olduğundan kaçmak zorunda kalmışlardı.

Karanlık içerisindeki bacaya dikkatlice yaklaştık. Üç beş kilometre kala filoyu durdurdum, buradan Carthoris keşif yapmak üzere tek kişilik uçakla ileri gitti. Yarım saat kadar sürdü sürmedi, ne bir devriye gemisinin ne de düşmanın izine rastlanmadığı raporuyla geri döndü; biz de bir kez daha hızlıca ve sessizce Omean'a doğru ilerledik.

Bacanın ağzında, diğer bütün gemiler, önceden belirlenmiş konumlarına gelsinler diye biraz bekledik, sonra ben sancak gemisiyle hızlıca kara derinliklere daldım, diğer gemiler de birbiri ardı sıra hızlıca ardımdan geldiler.

Tüm şansımızı tapınağa yeraltı yollarından ulaşabilmeye bağladığımız için, bacanın ağzında muhafız gemiler bırakmadık. Ayrıca bunu yapmak bize bir fayda da sağlamayacaktı çünkü bizimle çarpışmak için geri döndüklerinde İlk Doğanların muazzam donanmasına karşı koyacak yeterli gücümüz yoktu.

Omean'a salimen girmek için, nöbet tutan İlk Doğan-

ların, saklı denizin kubbesine girenlerin kendi geri dönen filoları değil de düşman filosu olduğunu fark etmelerinden önce çok az bir zamanımız olacağına inanarak, büyük ölçüde bacanın karanlık olmasına bel bağlıyorduk.

Tam da böyle oldu. Aslında beş yüz gemilik filomun dört yüz gemisi, ilk ateş açılmadan önce Omean'ın bağrında güvenle durmuştu. Savaş kısa ve şiddetli oldu ama bunun bir tek sonucu olabilirdi, çünkü İlk Doğanlar fahiş bir güvenlik hatası yapmış, muazzam limanlarını korumak için birkaç eski ve modası geçmiş gemi bırakmışlardı.

Carthoris'in önerisi üzerine, tutsaklarımızı iki büyük adada muhafaza altına aldık, sonra da İlk Doğanların gemilerini yedekte, bir kısmını sağlamca büyük bacanın boşluğuna sıkı sıkıya sıkıştırdığımız bacaya çektik. Daha sonra bunların dengesini sağlayan yüzdürme ışınlarını açıp kendi başlarına yukarı çıkarak halihazırda orada duran gemilere dayanıp Omean'a geçişi daha fazla engellemelerine yol açtık.

Artık İlk Doğanların geri dönüp Omean'ın yüzeyine ulaşamadan önce en azından biraz vaktimiz olacağını ve İssus'a giden yeraltı geçitlerine varmak için epey fırsatımız olacağını düşünüyorduk. Attığım ilk adımlardan biri, bizzat, yeterli büyüklükte bir kuvvetle derhal, oradaki küçük bir muhafız birliğinin direnmesine gerek kalmadan teslim aldığım denizaltı adasına gitmekti.

Denizaltı, havuzunda duruyordu; derhal denizaltı ile, Carthoris ve diğerlerinin gelmelerini beklediğim adaya güçlü bir muhafız birliği yerleştirdim.

Tutsaklar arasında denizaltının kumandanı Yersted de vardı. İlk Doğanlar arasındaki tutsaklığım boyunca kendisiyle üç yolculuk yaptığımdan beni hemen tanıdı.

"İşlerin tersine dönmesi nasılmış?" diye sordum. "Bir vakitler tutsağınız olan kişinin esiri olmak?"

Gizli anlamlar yüklü meşum bir gülümseme yayıldı yüzüne.

"Uzun sürmeyecek, John Carter" diye cevap verdi. "Sizi bekliyorduk ve hazırız."

"Öyle görünüyor" diye cevapladım, "zira iki taraftan da destek gelmeyince hepiniz kendinizi tutsağım olmaya hazırladınız."

"Filo seni ıskalamış olsa gerek" dedi Yersted, "ama gemiler Omean'a dönecek ve durum senin için çok farklı olacak, John Carter."

"Şu ana kadar filonun beni ıskaladığını bilmiyordum" dedim, ama elbette ne dediğimi anlamadı, aklı karışmış gibiydi sadece.

"Pek çok mahkum senin korkunç geminle İssus'a gitti, değil mi Yersted?" diye sordum.

"Pek çok" diye onayladı.

"İçlerinde Dejah Thoris adında birini hatırlıyor musun?"

"Evet, aslında, muhteşem güzelliğinden, bir de tanrılık ettiği sayısız çağlar boyunca İssus'un elinden kaçan ilk ölümlünün karısı olmasından ötürü. En iyi tarafıysa, İssus'un onu, elini Sonsuz Yaşanın Tanrıçası'na kaldıranlardan birinin karısı, diğerinin de annesi olarak hatırlaması."

İssus'un, oğlunun ve kocasının kutsal şeylere saygısızlığından ötürü masum Dejah Thoris'ten öç alabileceğini bildiğimden, bu alçakça intikamın korkusuyla ürperdim.

Duymaktan çok korktuğum kelimeler söyleyeceğini

bilerek (ama onu o kadar seviyordum ki, onu görmüş olan birinin dudaklarından dökülmüş bile olsa kaderi hakkında en kötü şeyi duymaktan kaçınamazdım) "Dejah Thoris şimdi nerede?" diye sordum. Sanki onu bana yaklaştırmış gibiydi.

Yersted, "Dün İssus'un aylık ayinleri yapıldı" diye cevap verdi, "onu her zamanki yerinde, İssus'un ayakları dibinde otururken gördüm."

"Ne?" diye haykırdım, "öyleyse ölmedi?"

"Hayır, niye ölsün ki", diye cevap verdi Kara, "parıldayan yüzün ilahi görkemine bakalı daha bir yıl olmadı ki –".

"Yıl olmadı mı?" diye sözünü kestim.

"Hayır, olmadı" diye diretti Yersted. "Üç yüz yetmiş ya da seksen günden daha fazla olamaz."

Birden kafamda bir şimşek çaktı. Ne kadar da aptaldım! Duyduğum büyük mutluluğu dışa vurmamak için kendimi zor tuttum. Mars ve Dünya yıllarının uzunluğu arasındaki büyük farkı niye unutmuştum ki! Barsoom'da geçirmiş olduğum on Dünya yılı, günleri bizim günlerden kırk bir dakika daha uzun ve yılları da altı yüz seksen yedi gün olan Mars zamanıyla beş yıl doksan altı gündü.

Geç kalmadım! Geç kalmadım! Kelimeler kafamda tekrar tekrar dalgalandı; nihayet duyulabilecek biçimde seslendirmiş olmalıyım ki Yersted başını iki yana salladı.

"Prensesini kurtarmak için mi geç kalmadın?" diye sordu. Cevabımı beklemeden de ekledi: "Hayır John Carter; İssus kendisinin olandan vazgeçmez. Senin geleceğini biliyor; İssus Tapınağı civarına yabancı birileri ayak basacak olursa, Dejah Thoris'i kurtarma yönündeki son ümit kırıntısı da ebediyen söner."

"Salt beni engellemek için mi öldürülecek diyorsun?" diye sordum.

"Hayır, ama bu son çare" diye cevapladı. "Güneş Tapınağı diye bir şey duydun mu? Onu oraya koyacaklar. İssus Tapınağı'nın uzak iç avlusundadır, etrafını çevreleyen büyük bir tapınağın helezonlarının ve minarelerinin çok yukarısında, ince bir helezon şeklinde yükselen küçük bir tapınak. Altında, zeminde, altı yüz seksen yedi dairesel salondan oluşan tapınağın asıl gövdesi vardır. Her salona, İssus'un kuyularından açılan tek bir koridor var.

"Bütün Güneş Tapınağı, Barsoom'un güneş etrafında her dönüşünde bir kez döndüğü için, her yıl ancak ayrı bir salon girişi dış dünyayla bağlantıyı sağlayan tek koridorun girişine açılıyor.

"İssus buraya, hoşuna gitmeyen ama hemen de idam etmeyi istemediği kişileri koyuyor. Ya da İlk Doğanlar'dan bir soylu kişiyi cezalandırmak için bir yıllığına, Güneş Tapınağı'nın bir salonuna koyabiliyor. Çoğu kez bir cellatla hükümlüyü birlikte hapseder. Ölüm belirlenmiş günde korkunç bir biçimde gerçekleşebilir ya da yine İssus'un manevi ıstırap için belirlediği gün sayısı dışında da, salona, hayatta kalmaya yeterli yiyecek içecek konur.

"Nitekim, Dejah Thoris ölecek, kaderi de İssus'un eşiğini aşan ilk yabancı birlik tarafından mühürlenmiş olacak."

Böylelikle, mucizevi bir şey gerçekleştirmiş ve muhteşem Prensesimin birkaç dakikalık yakınına gelmiş olsam da, önüme büyük bir engel çıkmış, ona Hudson kıyılarındayken yetmiş yedi milyon kilometre uzakta olduğum kadar uzak kalmıştım.

XXI. BÖLÜM
SU VE ATEŞ

Yersted'in verdiği bilgi beni kaybedecek vakit olmadığına inandırdı. İssus Tapınağı'na, şafak vakti Tars Tarkas'ın komutası altındaki kuvvetler saldırmadan önce ulaşmalıydım. İğrenç duvarları içerisine girebilseydim, İssus'un muhafızlarının üstesinden gelebileceğimden ve Prensesimi kurtarabileceğimden kuşkum yoktu çünkü arkamda buna güç yetirecek bir kuvvet olacaktı.

Carthoris ve diğerleri bana katıldıktan hemen sonra, adamlarımızı sualtı geçidinden, İssus dehlizlerine açılan su dolu tünellerin, tapınağın ucundaki denizaltı havuzuna götürecek iskelenin girişine nakletmeye başladık.

Pek çok kez gidip gelmek gerekti ama nihayet, arayışımızın sonunda hep birlikte güven içerisindeydik. Gücü kuvveti yerinde beş bin kişinin tümü de Barsoom'un Kırmızı halkının en savaşçı soyunun görmüş geçirmiş savaşçılarıydı.

Tünellerin gizli yollarını yalnızca Carthoris bildiği için grubu bölemedik; çok istesek de tapınağa değişik noktalardan saldıramayacaktık, dolayısıyla Carthoris'in bizi, olabildiğince hızlı, tapınağın merkezine yakın bir yere götürmesine karar verildi.

Havuzdan çıkıp koridora girmek üzereyken, bir subay, dikkatimi, denizaltının yüzdüğü sulara çekti. İlk başta, yalnızca, yüzeyin altında büyük bir cismin hareketinden dolayı çalkalanıyormuş gibi görünüyordu, derhal aklıma peşimizdeki başka bir denizaltının yüzeye yükseldiği geldi; ama çok geçmeden su düzeyinin yükselmesinin aşırı hızdan kaynaklanmadığı, çok geçmeden

de havuzun kenarlarından taşacağı ve salonun zeminini suyla dolduracağı belli oldu.

Bir an için, yavaş yavaş yükselen suyun korkunç anlamını tam olarak kavrayamadım. Bu şeyin tam anlamını ilk kavrayan Carthoris oldu.

"Çabuk!" diye haykırdı. "Geç kalırsak işimiz biter. Omean'ın pompaları durdu. Bizi kapandaki fareler gibi boğacaklar. Selden önce dehlizlerin yüksek yerlerine ulaşmak zorundayız; yoksa oralara asla ulaşamayacağız. Hadi."

"Düş önümüze Carthoris!" diye bağırdım. "Peşinden geleceğiz."

Emrim üzerine, genç, koridorlardan birine sıçrayıverdi; askerler de onu düzenli iki sıra halinde takip ettiler; her bölük koridora dwar'ının, yani yüzbaşısının emriyle giriyordu.

Son bölük salondan çıkarken su ayak bileklerimize ulaşmıştı ve adamların gergin olduğu çok belliydi. İçmeye ve yıkanmaya yetecek su dışında suya alışkın olmayan Kırmızı Marslılar, böyle tüyler ürpertici derinliklerden ve tehlikeli faaliyetlerden içgüdüsel olarak hoşlanmadılar. Su ayak bileklerinin etrafında dönüp dururken gözüpektiler, cesaretleri ve disiplinleriyle geçer not aldılar.

Denizaltı salonunu son terk eden ben oldum, koridora doğru sıranın en arkasından gelirken su dizlerime kadar çıkmıştı. Koridor da aynı derinlikte suyla dolmuştu çünkü koridorun zemini salonun zeminiyle aynı düzeydeydi; yüzlerce metre de yükselecekmiş gibi de görünmüyordu.

Birliklerin koridor boyunca yürüyüşü, bu kadar dar bir geçitten geçen adam ne kadar hızlı olabilirse o kadar hızlıydı, ama devam eden akış karşısında kazanmamıza

izin verecek kadar da hızlı değildi. Geçidin zemini yükseldikçe sular da yükseldi çok geçmeden de arkada olan bana kısa sürede üstümüzden aşacak gibi göründü. Bunun nedenini anlayabiliyordum, sular kubbenin ortasına doğru yükselirken Omean'ın daralan genişliğinde olduğu gibi, yükselme hızı, dolduracağı boşlukla ters orantılı olarak artacaktı.

Sıranın sonunun tehlikeli noktanın üzerindeki yukarı dehlizlere ulaşamadan çok önce suların, mahvedici miktarda peşimizden geleceğine ve seferdekilerin nerdeyse yarısının yok olacağına inanıyordum.

Ölüme mahkum adamlarımdan olabildiğince fazlasını kurtarmanın bir yolunu ararken sağımda, dik bir açıyla yükselir gibi görünen başka bir koridor gördüm. Artık sular belime geliyordu. Önümdeki adamlar iyice telaşlanmışlardı. Derhal bir şeyler yapmak gerekiyordu, yoksa kendi arkadaşlarına doğru, yüzlercesinin selin altında kalacağı, sonuç olarak önde olanlara geri çekilme ümidi bırakmadan geçidi tıkayacakları çılgınca bir koşu tutturacaklardı.

Sesimin yettiği kadar emirlerimi önümdeki dwar'lara haykırdım.

"Son yirmi beş utan'ı geri dönderin" diye bağırdım, "Burada bir kaçış yolu görünüyor. Dönüp beni izleyin."

En yakınımdaki otuz utan emirlerime uydu, dolayısıyla da üç bin adam geldi, onları yönlendirdiğim koridora ulaşmak için selin önüne atıldı.

İlk dwar, utan'ıyla geçerken onu emirlerime sıkı sıkı uyması, her ne olursa olsun kendilerini belli etmemeleri ya da ben onun yanına geleinceye dek dehlizleri terk etmemeleri ("gelemezsem anla ki size yetişemeden ölmüşüm") yolunda uyardım.

Subay selam verip ayrıldı. Adamlar sıra halinde hızlıca yanımdan geçip onları selamete çıkarmasını umduğum koridora girdiler. Su göğüs hizasına yükselmişti. Adamlar sendeledi, bata çıka yürüdüler. Pek çoğunu tutup yeniden ayağa kaldırdım ama iş tek başıma başa çıkabileceğimden daha büyüktü. Askerler köpüren ama artık yükselmeyen selin önünde sürüklendiler. En sonunda onuncu utan'ın dwar'ı yanımda durdu. Gur Tus adında yiğit bir askerdi, birlikte şimdi adamakıllı korkmuş birlikleri düzen içerisinde tuttuk ve aksi halde suda boğulacak pek çoğunu kurtardık.

Kantos Kan'ın oğlu Djor Kantos ile beşinci utan'ın bir padwar'ı, onun utan'ı, adamların gözden yittiği açıklığa ulaştığı zaman bize katıldı. Bundan sonra da, ana koridordan ayrılan yan koridora geçmek üzere geriye kalan yüzlercesinden tek bir adam bile kaybedilmedi.

Son utan da yanımızdan geçerken su boynumuza kadar yükselmişti ama ellerimizi kenetledik ve son adam da yeni geçidin görece güvenliğine geçene kadar yerimizde kaldık. Burada hemen yükselen bir yokuş bulduk, böylelikle bir kilometre kadar sonra suların üzerinde bir noktaya ulaştık.

Birkaç dakika boyunca, hızla, çok geçmeden bizi İssus Tapınağı'nın yukarı dehlizlerine götüreceğini umduğum dik yokuşu tırmanmaya devam ettik. Ama acı bir hayal kırıklığı beni bekliyordu.

Aniden, oldukça ilerde "Ateş!" diye bir haykırış işittim, bunu derhal dehşet çığlıkları ve belli ki adamlarını ciddi bir tehlikeden uzaklaştırmak isteyen dwar'lar ile padwar'ların gürültülü emirleri izledi. Nihayet olan biteni öğrendik. "İlerdeki dehlizlere ateş açılmış." "Fena sıkıştık: Önümüzde alevler akamızda sel suları var." "Yardım et John Carter, boğuluyoruz". Yoğun bir duman

içinde kaldık, önümüzü göremeden, düşe kalka, öksüre öksüre geri çekildik.

Yeni bir kaçış yolu bulmaktan başka çare yoktu. Ateş ve duman sudan bin kez daha korkutucu bir şeydi, ben de, bizi içine alan boğucu dumandan ayrılıp yukarı çıkmamıza imkan veren ilk geçide daldım.

Askerler aceleyle yeni yolda ilerlerken, bir kez daha kenarda durdum. Duman kesildiğinde, hızlı bir yürüşle iki bin kişi geçmiş olmalıydı; ama alevlerin başlangıç noktasından geçmemiş herkesin kurtulmuş olduğundan emin değildim; bu yüzden hiçbir zavallının geride, yardım gelmeden korkunç bir ölümle ölmemesi için, tünelde, şimdi çok ilerde, donuk bir parlaklıkla yandığını görebildiğim alevlerden yana hızlı bir koşu tutturdum.

Sıcak ve boğucu bir işti ama sonunda ateşin, koridoru, benimle yangın arasında hiçbir Helium askerinin olmadığını görmeme yetecek kadar aydınlattığı bir noktaya ulaştım –içini ya da ötelerini bilemiyorum, ayrıca öğrenmek isteyen hiç kimse de bu kaynayıp duran kimyasal cehenneme dalıp hayatta kalamaz.

Görev duygumu tatmin etmiş olarak döndüm, hızla adamlarımın geçmiş olduğu koridora yöneldim. Ancak dehşetle, bu yönün kapandığını gördüm –geçidin girişinin tamamını kapatan çelik bir ızgara vardı, belli ki benim kaçış yolumu kesmek amacıyla yukardaki dinlenme salonundan indirilmişti.

Önceki gün filonun bize saldırmasına bakılırsa, asıl hareketlerimizin İlk Doğanlar tarafından bilindiğine hiç kuşkum yoktu, psikolojik bir anda Omean'ın pompalarının durdurulması da şans eseri falan değildi; İssus Tapınağı'na doğru ilerlediğimiz tek geçitte kimyasal bir yangının başlaması iyi hesaplanmış bir planın parçasıydı.

Şimdi çelik kapının, beni ateşle sel suları arasına hapsetmek için inmesi, her an üzerimizde görünmez gözlerin olduğuna işaret eder gibiydi. Asla kendilerini göstermeyen düşmanlarla savaşmaya mecburken Dejah Thoris'i kurtarma şansım ne olabilirdi ki? Kolayca düşülebileceğini bildiğim bu dehlizlerde, böylesi bir tuzağa düştüğüm için defalarca kendime kızdım.

Artık İlk Doğanları alt edip onları Dejah Thoris'i bana sağ salim teslim etmeye zorlayacak şansımıza ve savaş yeteneğimize güvenerek, bütün gücümüzle tapınağa vadi tarafından yoğun bir saldırının daha iyi olacağını anlamıştım.

Yangının dumanı beni, koridorda, gitgide, karanlıkta dalgalarının sesini işitebildiğim sulara doğru çekilmeye zorluyordu. Adamlarımla birlikte son meşale de gitmişti; bu koridor alt seviyedeki koridorlar gibi fosforlu kayaların ışımasıyla aydınlanmıştı. Tapınağın hemen altında dosdoğru uzanan üst dehlizlerden uzak olmadığıma inanmamı sağlayan da buydu.

Sonunda ayaklarıma çarpan suyu hissettim. Arkamdaki duman yoğundu. Duyduğum acı şiddetliydi. Yapılacak tek bir şey var gibiydi: önüme çıkan kolay ölümü seçmek; ben de geçitten aşağı, Omean'ın soğuk suları boyumu aşana kadar ilerledim va mutlak karanlığa doğru yüzdüm –ama o da ne?

Kendini koruma güdüsü, korkusuz ve en yüksek akıl yürütme yeteneklerine sahip kişi –kesin ve değiştirilemez– ölümün hemen önünde olduğunu bildiğinde bile güçlüdür. Böylelikle başımın geçidin tavanına değmesini bekleyerek yavaşça yüzmeye devam ettim; bu geri çekilişimin sınırına geldiğim ve işaretsiz bir mezara ebediyen girdiğim nokta anlamına gelecekti.

Ama şaşkınlıkla, suların geçidin tavanına erdiği bir noktaya gelmeden önce duvarda bir açıklıkla karşılaştım. Yanılıyor olabilir miydim? Etrafı ellerimle yokladım. Hayır, ana geçide gelmiştim ve hala suyun yüzeyi ile üstteki kayalık tavan arasında nefes alacak boşluk vardı. Sonra, ana geçitte, Carthoris ve kolbaşının yarım saat önce geçmiş oldukları yöne döndüm. Durmadan yüzdüm, kalbim her kulaçta daha da hafifliyordu çünkü ilerdeki suların, şu an içinde bulunduğum sudan daha derin olamayacağı bir noktaya gitgide yaklaştığımı biliyordum. Çok geçmeden yeniden ayaklarımın tekrar yere basacağından, bir kez daha İssus Tapınağı'na ve orada çürümeye mahkum edilmiş güzel Prensesimin yanına ulaşma şansı yakalayacağımdan emindim.

Ama bu kadar umut doluyken, başımı yukardaki kayalara çarpınca ani bir şaşkınlık yaşadım. En kötüsü başıma gelmişti. Bir Mars tünelinin, birdenbire daha alçak bir düzeye indiği nadir yerlerden birine varmıştım. İlerde bir yerlerde tekrar yükseldiğini biliyordum ama kaç metre ilerde olduğu benim için önemliydi çünkü su yüzeyinin altındaki mesafenin ne kadar olduğunu bilmiyordum!

Tek ümidim vardı, ben de ona tutundum. Ciğerlerimi havayla doldurarak suya daldım, kapkara, buz gibi karanlığın içerisindeki su dolu geçit boyunca yüzdüm. Tekrar tekrar elim yukarıda ayağa kalktım, ama ne yazık ki üzerimde gene kayalar vardı.

Ciğerlerim uzun süre üzerlerindeki baskıya dayanamayacaktı. Artık direnemeyeceğimi hissettim, bu kadar ileri gitmişken geri de dönemezdim. Suların başımı aştığı yere kadar geri dönemeyeceğimi kesin olarak biliyordum. Ölüm karşımdaydı ve ölümün dudaklarının alnımdaki soğuk nefesini bu kadar belirgin biçimde duyduğum bir zamanı anımsamıyorum.

Bir kez daha, ümitsiz bir çabayla çılgınca bir hamle yaptım. Zayıfça, ayaklarımı son bir kez yere bastım –acı içindeki ciğerlerim, içlerini dolduracak tuhaf ve öldürücü bir unsuru almamak için nefesini tuttu ama bunun yerine tükenen ciğerlerime, yaşam veren canlandırıcı havayı hissettim. Kurtulmuştum.

Birkaç hareket sonra, ayaklarımın yere değdiği bir noktaya gelmiştim; çok geçmeden bütünüyle su seviyesinin üstündeydim, beni İssus'a götürecek ilk kapıyı bulmak için geçitte deli gibi koşmaya başladım. Dejah Thoris'e yeniden kavuşamayacaksam bile en azından ölümünün öcünü almaya kararlıydım; Barsoom'da böylesine tarifsiz acılara neden olmuş, cisim bulmuş şeytanın ölümünden başka bir şey beni hoşnut etmeyecekti.

Beklediğimden daha kısa bir süre sonra, yukarıdaki tapınağa uzanan umulmadık bir çıkışa geldim. Geçidin sağ tarafındaydı, olasılıkla yukardaki kata çıkan diğer girişlere devam ediyordu.

Benim için bir uç diğer uç kadar iyiydi. Bunlardan her hangi birinin nereye çıktığını biliyordum. Böylelikle yeniden bulunmayı ve engellenmeyi beklemeden, kısa ve dik yokuşu hızla çıktım, sonundaki kapıyı niterek açtım.

Kapı yavaşça içeri doğru açıldı, bana çarpmadan önce de hızla açıldığı salona daldım. Henüz hava aydınlanmamış olmasına rağmen oda pırıl pırıl aydınlıktı. Tek sakini, öte taraftaki alçak bir divanda yüzükoyun uzanmıştı, görünüşe bakılırsa uykudaydı. Odadaki görkemli eşyalardan, burasının, bir rahibenin, belki de bizzat İssus'un oturma odası olduğu yargısına vardım.

Düşüncesi bile kanımı beynime sıçratmaya yetti. Keşke talihim yaver gitse de bu iğrenç yaratık tek başına ve korumasız olarak elime düşseydi. Rehinem olursa her ta-

lebimi dayatabilirdim. Uzanmış yatan kişiye sessiz adımlarla, dikkatlice yaklaştım. Bir adım daha, bir adım daha, ama odanın yarısından biraz fazlasını geçmiştim ki şahıs kıpırdadı, ben sıçrayınca da ayağa kalkıp bana baktı.

İlk başta benimle karşılaşan kadının yüzünü bir dehşet –sonra şaşkınlık– ümit–şükran ifadesi kapladı.

Ona doğru ilerlerken kalbim göğsümden çıkacak gibi çarpıyordu –gözlerimden yaş boşandı– ve kollarımı açıp sevdiğim kadını, Helium Prensesi Dejah Thoris'i bir kez daha sardığımda, sel gibi dökülecek sözler boğazımda kaldı.

XXII. BÖLÜM
ZAFER VE BOZGUN

Narin başı omuzlarımda "John Carter, John Carter" diyerek hıçkıra hıçkıra ağladı, "şimdi bile gözlerime inanamıyorum". "Thuvia, senin Barsoom'a dönmüş olduğunu söylediğinde dinledim ama anlayamadım çünkü bütün bu uzun yıllar boyunca sessiz bir yalnızlık içinde acı çeken birine böyle bir mutluluk olanaksız görünüyordu. Nihayet bunun doğru olduğunu anladığım, sonra da esir tutulduğum bu korkunç yeri öğrendiğimde, burada bana senin bile ulaşabileceğine ihtimal vermedim.

"Günler geçtikçe ve aylar senden en ufak bir haber getirmeden birbiri ardına devrildikçe kaderime boyun eğdim. Şimdi geldiğine inanabilir miyim? Bir saattir sarayda çarpışma sesleri duyuyordum. Ne demeye geldik-

lerini bilmiyordum ama başlarında Prensim Heliumlular olabilir mi diye ümit ediyordum.

"Söyle bana, oğlumuzdan, Carthoris'ten bir haber var mı?"

"Bir saat öncesine kadar benimleydi Dejah Thoris" diye cevap vredim. "Tapınağın çevresinde duyduğun sesler onun adamlarının sesleri olmalı.

"İssus nerede?" diye sordum birden.

Dejah Thoris omuzlarını silkti.

"Tapınak koridorlarında savaş başlamadan önce beni muhafızlar eşliğinde bu odaya gönderdi. Beni sonra çağırtacağını söyledi. Çok kızgın, bir parça da korkmuş görünüyordu. Onu bu kadar kararsız ve neredeyse dehşete kapılmış bir biçimde hareket ederken hiç görmemiştim. Şimdi anlıyorum ki, John Carter'ın, Helium Prensi'nin, Prensesinin tutukluluğunun hesabını sormaya geldiğini öğrenmiş olması yüzündenmiş bütün bunlar."

Tapınağın çeşitli yerlerinden çatışma sesleri, silahlar şakırtıları, haykırışlar, koşuşturan ayak sesleri bize kadar geliyordu. Benim de orada, mücadelenin içerisinde olmam gerektiğini biliyordum ama ne Dejah Thoris'ten ayrılmaya cesaret ediyordum ne de onu yanım sıra savaşın hengamesine ve tehlikesine sürüklemeye.

Nihayet aklıma daha yeni çıkmış olduğum dehlizler geldi. Neden onu, dönüp de güvenli bir biçimde ve sonsuza kadar bu korkunç yerden götürene kadar orada gizlemiyeydim ki! Ona niyetimi söyledim.

Bir an bana daha sıkı sarıldı.

"Artık senden bir anlığına bile olsa ayrılmaya dayanamam John Carter" dedi. "O korkunç yaratığın beni bulabileceği yerde tekrar yalnız kalma düşüncesi beni

ürpertiyor. Onu tanımıyorsun. Yarım yıldan fazla bir süredir günlük yapıp ettiklerine tanık olmayan biri, onun acımasız zulmünü hayal bile edemez. Gözlerimle görmüş olduğum şeyleri kavramam bile epey zaman aldı.

"Öyleyse seni bırakmayacağım Prensesim" diye karşılık verdim.

Bir an sessiz kaldı, sonra yüzümü kendi yüzüne çevirip beni öptü.

"Git, John Carter" dedi. "Oğlumuz orada ve Helium askerleri Helium Prensesi için savaşıyorlar. Onların olduğu yerde olmalısın. Şimdi kendimi değil, onları ve kocamın görevini düşünmeliyim. Beni dehlizlere sakla ve git."

Onu aşağıdan salona girmiş olduğum kapıya götürdüm. Orada sevgili vücudunu vücuduma bastırdım, sonra da bunu yapmak kalbimi parçalasa ve içimi korkunç kuşkular doldursa da onu eşikten geçirdim, bir kez daha öptüm ve kapıyı üstüne kapattım.

Daha fazla duraksamadan odadan, en büyük kargaşanın olduğu yöne doğru koştum. Şiddetli bir boğuşmayla karşılaşmadan önce yarım düzine kadar salonu geçtim. Karalar, bir Kırmızı birliğin, tapınağın içindeki kutsal yerlere daha fazla ilerlemesini engellemeye çalıştıkları büyük bir salonun girişi önünde toplanmışlardı.

İçerden geldiğim için kendimi Karaların arkasında buldum, sayılarını ya da cüret ettiğim şeyin çılgınlığını bile hesap etmeyi beklemeksizin, hızla salonun diğer tarafına hamle yapıp keskin kılıcımla arkalarından saldırdım.

İlk darbeyi indirirken "Helium için!" diye bağırdım. Sonra da şaşırıp kalan savaşçılara kılıcımı yağmur gibi indirdim; cesareti kırılmış Kırmızı savaşçılar sesimi du-

yunca "John Carter! John Carter!" diye haykırarak öyle bir gayrete geldiler ki, Karalar geçici moral bozukluğundan kurtulamadan önce safları bozuldu, Kırmızılar salona daldılar.

Bu odadaki mücadele, işinin ustası bir tarih yazıcısı olsaydı, Barsoom kroniklerine, Barsoom'un savaşçı insanlarının acımasız gaddarlıklarının tarihsel bir anıtı olarak geçerdi. O gün orada beş yüz kişi savaştı, Karalar Kırmızılara karşı. Hiç kimse aman dilemedi, aman da vermedi. Sanki en güçlülerin hayatta kalması yasasına göre, yaşam haklarını bir kez ve hepten belirleyecekmiş gibi bir müşterek anlayışla dövüştüler.

Sanırım hepimiz, bu savaşın sonucunun, bu iki ırkın Barsoom'daki üstünlük konumlarını sonsuza kadar belirleyeceğini biliyorduk. Eskiyle yeni arasındaki savaştı bu ama bir kez olsun sonucunu sorgulamadım. Yanımda Carthoris'le, Barsoomlu Kırmızılar için ve onların korkunç bir hurafenin boğucu esaretinden hepten kurtulmaları için savaştım.

Yerdeki kan ayak bileklerimize çıkana kadar odada ileri geri gidip geldik; ölüler yeri öyle kapladı ki geri kalan zamanın yarısında onların üzerlerinde savaştık. İssus bahçelerine bakan büyük pencerelerin yanına doğru giderken, gözüme, içimin sevinçle dolmasına yol açan bir manzara çarptı.

"Bakın!" diye bağırdım. "İlk Doğanlar, bakın!"

Bir an için savaş durdu, bütün gözler benim işaret etmiş olduğun yana çevrildi. Gördükleri manzarayı hiçbir İlk Doğan hayal bile edemezdi.

Bahçelerin üst tarafında, bir uçtan diğerine kararsız Kara savaşçılar safı diziliyken, onların ilerisinde, güçlü thoat'larına binmiş büyük bir Yeşil savaşçılar topluluğu onları geri çekilmeye zorluyordu. Biz böyle bakarken, ar-

kadaşlarından daha sert, daha gaddar biri, thoat'ını arkalardan öne doğru sürdü, geldiğinde de korkunç birliğine sert bir emir verdi.

Bu Tharkların Jeddak'ı Tars Tarkas'tı. O, on iki metrelik metal uçlu mızrağını doğrulttuğunda, savaşçılarının da aynı şeyi yaptığını gördük. Sonra verdiği emri yorumladık. Şimdi Yeşil savaşçılarla Karaların saf oluşturduğu hat arasında yirmi metre vardı. Büyük Thark'tan başka bir emir ile vahşi ve korkunç bir savaş çığlığı yükseldi. Yeşil savaşçılar hücuma kalktılar. Bir an için Karaların safı tutundu ama ancak bir an için, sonra korkunç hayvanlar aynı derecede korkunç binicileriyle safların içinden geçtiler.

Sonra da birbiri ardınca Kırmızıların utan'ları geldi. Yeşiller tapınağı kuşatmak için ayrıldı. Kırmızılar içeriye hücum ettiler, sonra da biz ara verdiğimiz savaşa döndük; ama düşmanlarımız kayıplara karışmıştı.

Aklıma ilk gelen Dejah Thoris oldu. Carthoris'e annesini bulduğumu söyleyerek yanımda oğlumla, onu bıraktığım salona doğru koşmaya başladım. Peşimizden kanlı çatışmadan sağ çıkmış küçük kuvvetimiz geldi.

Odaya girdiğimde, ben ayrıldıktan sonra odaya birinin girmiş olduğunu anladım. Yerde ipekli bir şey vardı. Daha önce yoktu. Ayrıca yere, bir hançer ve bir mücadele sırasında birilerinin üstünden kopmuş gibi görünen metal takılar saçılmıştı. Ama hepsinden kötüsü, Prensesimi gizlemiş olduğum dehlizlere açılan kapı aralıktı.

Tek sıçrayışta kapının önüne vardım, iterek açtım, içeri daldım. Dejah Thoris ortalıkta yoktu. Bağırarak defalarca adını haykırdım ama karşılık gelmedi. O an çıldıracak gibi oldum. Ne dediğimi ya da ne yaptığımı hatırlamıyorum ama bir an için bir manyak gibi öfkeye kapıldığımı biliyorum.

"İssus!" diye haykırdım. "İssus! İssus nerede? Tapınağı arayın, ama John Carter dışında hiç kimse ona zarar vermesin. Carthoris, İssus'un karargahı nerede?"

"Bu taraftan!" diye bağırdı çocuk, sonra da onu duyup duymadığımı fark etmeden, hızla tapınağın iç kesimlerine doğru koşmaya başladı. Deli gibi koşsa da halde ben hala yanıbaşındaydım, daha hızlı koşması için onu zorluyordum.

Sonunda büyük bir oymalı kapıya geldik, Carthoris bir adım önümde atılarak içeri girdi. İçerde, tapınakta daha önce bir kez tanık olduğum bir sahneyle karşılaştık –İssus'un tahtı, etrafında yere uzanmış köleler, onların etrafında askeler.

Adamlara kılıçlarını çekme şansı bile tanımadan üzerlerine saldırdık. Tek bir vuruşla ön saftaki iki kişiyi devirdim. Sonra da bedenimim bütün ağırlığı ve gücüyle, geri kalan iki sıraya saldırdım ve oyma sorapus tahtın yanındaki platforma sıçradım.

Dehşetle büzüşen iğrenç yaratık benden kaçmaya ve arkasındaki boşluğa atlamaya çalıştı. Ama bu kez bu ucuz numarayı yemedim. Daha tam doğrulmamıştı ki kollarından yakaladım, muhafızların dört bir yandan üzerime koştuklarını görünce hançerimi çekip aşağılık göğsüne dayayarak onlara durmalarını emrettim.

"Geri çekilin!" diye bağırdım. "Geri çekilin! Bu platforma ayak basan ilk Kara ayak, hançerimi İssus'un kalbine sokmuş olur."

Bir an kararsız kaldılar. Sonra bir subay onlara geri çekilmelerini emretti; bu arada dış koridordan, hayatta kalanların oluşturduğu küçük birliğimin hemen arkasından, Kantos Kan, Hor Vastus ve Xodar komutasındaki tam bin Kırmızı adam taht odasına daldı.

"Dejah Thoris nerede?" diye bağırdım elimden kaçamayacak olan şeye.

Bir an için, gözleri fıldır fıldır etrafına baktı. Sanırım sahici durumun ne olduğunun farkına varması biraz vakit aldı; ilk başta, dış dünyadan insanların saldırısından önce tapınağın düşmüş olduğunu idrak edemedi. İdrak ettiğinde de, bunun kendisi için ne demeye geldiğini – güç yitimi, küçük düşme, kendi insanları üzerinde bu kadar uzun süredir oynamış olduğu sahtekarlık ve düzenbazlık– korkunç bir biçimde anlamış olmalı.

Görmüş olduğu resmin gerçekliğini tamamlamak için gereken tek şey vardı: Bunu da tamamlayacak olan da İssus ülkesinin en soylusu –onun dinini en yüksek rahibi– hükümetinin başbakanı oldu.

"İssus, Ölümün ve Sonsuz Yaşamın Tanrıçası" diye haykırdı. "Haklı gazabınızla kalkın, her şeye kadir elinizin tek bir hareketiyle kafirlerinizi öldürün! Kimsenin kaçmasına izin vermeyin. İssus, halkınız size bağlı. Aşağıdaki ayın kızı, sadece sen güçlüsün. Halkını sadece sen kurtarabilirsin. Diyeceğimi dedim. İradeni bekliyoruz. Hücum!"

Bu onu çıldırttı. Bir manyak gibi bağırıp çağırarak ellerimden kurtulmaya çalıştı. Etkisiz bir öfkeyle ısırdı, pençeledi, tırmaladı. Sonunda insanın kanını donduran tuhaf ve korkunç bir kahkaha attı. Platformdaki köle kızlar korkudan çığlıklar atarak uzaklaştılar. Yaratık onlara doğru atıldı, dişlerini gıcırdattı ve ağzı köpürmüş halde üzerlerine tükürdü. Tanrım manzara öyle korkunçtu ki.

Nihayet bir an için aklı başına gelir ümidiyle yaratığı sarsaladım.

"Dejah Thoris nerede?"

Elimdeki korkunç yaratık bir an anlaşılmaz laflar ge-

veledi, sonra o iğrenç, kapalı gözlerinde birden kurnazca bir parıltı çaktı.

"Dejah Thoris? Dejah Thoris?" Sonra da o tiz, tüyler ürpertici kahkaha bir kez daha kulaklarımızı delip geçti.

"Evet, Dejah Thoris –tanıyorum. Sonra Thuvia ve Phaidor, Matai Shang'ın kızı. Her biri de John Carter'a aşık. Hah ha! Acayip. Birlikte bir yıl boyunca Güneş Tapınağı'nda düşünceye dalacaklar ama yıl bitmeden önce onlara yetecek yiyecek kalmayacak. Hah, hah! Ne tanrısal eğlence ama". Sonra zalim dudaklarındaki köpüğü yaladı. "Ancak birine yetecek kadar yiyecek var orada. Hah hah."

Bu düşüncenin dehşeti beni nerdeyse felç etti. Prensesimi bu korkunç kadere elimin altındaki yaratık mahkum etmişti. Öfkemin dehşetiyle titredim. Bir teriyerin bir sıçanı sallaması gibi İssus'u, Sonsuz Yaşamın Tanrıçası'nı sarstım.

"Verdiğin emirleri geri al!" diye haykırdım. "Mahkumları geri çağır. Acele et, yoksa ölürsün!"

"Artık çok geç. Hah, hah!" Sonra yeniden ciyaklamaya, çığlık atmaya başladı.

Hançerim nerdeyse kendi isteğiyle, bu kokuşmuş kalbin üzerine hamle etti. Ama birşeyler elimi bağladı, şimdi bakıyorum da iyi ki bağlamış. Bir kadına, kişinin kendi elleriyle darbe indirmesi korkunç bir şeydi. Ama bu düzmece tanrı için daha uygun bir son aklıma geldi.

"İlk Doğanlar!" diye haykırdım dönüp salonda duranlara. "Bugün İssus'un kudretsizliğini –tanrılar kudretsizdir– gördünüz. İssus tanrı değildir. Yüzlerce yıldır sizi aldatan, sizi elinde oynatan zalim ve yaşlı bir kadındır. Alın onu. John Carter, Helium Prensi, ellerini onun kanıyla kirletmeyecek." Bunu dedikten sonra, yarım sa-

atten daha kısa bir süre önce bütün dünyanın tanrı diye taptığı bu gözü dönmüş yaratığı platformdaki tahttan, ihanete uğramış, hınç dolu halkının pençelerine fırlattım.

Kırmızıların subaylar arasından Xodar'a bakarak ondan, beni derhal Güneş Tapınağı'na götürmesini istedim ve İlk Doğanların, tanrıçalarının kaderini nasıl yazacağını beklemeksizin, Xodar, Carthoris, Hor Vastus, Kantos Kan ve başka yirmi kadar Kırmızı soyluyla birlikte salondan fırladım.

Kara, bizi, orta avluda –bembeyaz şeffaf mermer kaplı büyük bir dairesel alan– durana kadar, tapınağın iç salonları boyunca hızlıca geçirdi. Önümüzde dünyanın en paha biçilmez taşlarının hoşluğunu ve parıltısını kat kat aşan elmas, yakut, safir, turkuaz, zümrüt ve Mars'ın adsız binlerce mücevheri kakılı, fevkalede ve fantastik altın bir tapınak yükseliyordu.

Bizi tapınağın yanındaki avluya açılan bir tünelin girişine götürerek "Bu taraftan!" diye bağırdı Xodar. Tam tünele girmek üzereyken, az önce ayrılmış olduğumuz İssus Tapınağından boğuk bir uğultu işittik; sonra bir Kırmızı, beşinci utan'ın pawdar'ı Djor Kantos'du bu, yakındaki bir kapıdan fırladı ve geri dönmemizi haykırdı.

"Karalar tapınağı ateşe verdi! Dört bir yanı yanıyor şimdi. Acele edin yoksa mahvolursunuz!"

O konuşurken, Güneş Tapınağı'nın avlusuna bakan bir düzine pencereden dumanların çıktığını gördük. İssus'un en yüksek kulesinin üzerinde de sürekli büyüyen bir duman bulutu asılıydı.

Yanımdakilere "Geri dönün! Geri dönün!" diye bağırdım "Yolu göster! Bana yolu gösterip yanımdan uzaklaş. Prensesime ulaşmalıyım."

"Ardımdan gel, John Carter" diye cevapladı Xodar.

Sonra da cevabımı beklemeden yanı başımızdaki tünele daldı. Ardından ben de yarım düzine galeriden aşağıya koştum; nihayet, ucunda aydınlık bir salon olduğunu fark ettiğim düz bir zemin boyunca bana rehberlik etti.

Ağır parmaklıklar daha ileri gitmemizi engelledi, ama arkasında onu gördüm –benim eşsiz Prensesim ve onunla birlikte Thuvia ve Phaidor. Prenses beni görünce bizi ayıran parmaklıklara doğru koştu. Salon şimdiye kadar öylesine yavaş dönmüştü ki, tapınak duvarındaki açıklığın bir kısmı koridorun parmaklıklı ucunun karşısındaydı. Aralık yavaş yavaş kapanıyordu. Kısa bir süre sonra kısa bir açıklık kalacaktı; sonra bu da kapanacaktı ve uzun bir Barsoom yılı boyunca, kısa bir gün için bir kez daha duvardaki açıklık koridorun ucundan geçene kadar salon yavaşça dönecekti.

Ama bu arada o odada ne korkunç şeyler olacaktı.

"Xodar!" diye bağırdım. "Bu dönen korkunç şeyi durdurabilecek bir güç yok mu? Bu berbat parmaklıkların gizini bilen kimse yok mu?"

"Korkarım kimse yok, ama yine de gidip bakayım. Beni burada bekle."

O gittikten sonra Dejah Thoris'le konuştum; şirin ellerini, son ana kadar tutabileceğim o zalim parmaklıkların arasından uzattı.

Thuvia ve Phaidor da yakına geldi ama Thuvia yalnız kalacağımızı görünce salonun diğer tarafına çekildi. Ama Matai Shang'ın kızı bunu yapmadı.

"John Carter" dedi Phaidor, "bu bizden birini göreceğin son an. Bana aşık olduğunu söyle ki mutlu öleyim."

"Bir tek Helium Prensesi'ne aşığım" diye cevap verdim yavaşça. "Üzgünüm Phaidor, ama bunu daha en başında söylemiştim."

Dudaklarını ısırdı, geri döndü ama, Dejah Thoris'e yönelttiği kızgın ve çirkin bakışları gözümden kaçmadı. Ondan sonra bir parça uzak durdu ama istediğim kadar uzak değil; çünkü uzun süredir yitirmiş olduğum aşkıma söyleyeceğim mahrem şeyler vardı.

Birkaç dakika öylece dikilip alçak sesle konuştuk. Açıklık azaldıkça azaldı. Kısa bir süre sonra artık Prensesimin incecik bedeninin bile geçemeyeceği kadar daralacaktı. Ah, Xodar nerede kalmıştı! Yukarda büyük bir hengamenin belli belirsiz yankılarını duyabiliyorduk. Yanan bu İssus Tapınağı'nın alevleri arasında savaşan çok sayıda Kara'nın, Kırmızı'nın ve Yeşil'in yankısıydı.

Yukardan gelen bir hava akımı duman kokusunu burnumuza doldurdu. Xodar'ı beklerken duman daha da yoğunlaştı. Şimdi koridorun uzak ucundan bağırış çağırış ve koşuşturan sesler geliyordu.

"Geri dön John Carter, geri dön!" diye bağırdı biri, "dehlizler bile yanıyor".

Az sonra, koyu dumanın içinden çıkan bir düzine adam yanıma geldi. Carthoris, Kantos Kan, Hor Vastus ve Xodar, ayrıca beni tapınağın avlusuna kadar izlemiş olan birkaç kişi daha.

"Hiç umut yok John Carter!" diye bağırdı Xodar. "Anahtarları taşıyan muhafız öldü, cesedin üzerinde anahtarlar yoktu. Tek umudumuz yangını söndürmek, bir yıl sonra da Prensesini sağ salim bulacağımıza inanmak. Bu aralık kapanınca onlara duman ulaşamaz, alevleri söndürmek için acele edersek içerdekiler güvende olur."

"Öyleyse sen git ve diğerlerini de yanında götür" diye cevap verdim. "Bağışlayıcı bir ölüm beni ıstıraplarımdan kurtarana kadar burada, Prensesimin yanında kalacağım."

Ben konuşurken Xodar hapishane hücresine bir dolu küçük konserve kutusu atmıştı. Az sonra geri kalan açıklığın genişliği iki buçuk santimetre bile değildi. Dejah Thoris, elinden geldiğince, bana umut ve cesaret verdi, kendimi kurtarmam için ısrar eden sözler fısıldayarak bu aralığa yakın durdu.

Birden onun arkasından, Phaidor'un güzel yüzünün kötücül bir ifadeye büründüğünü gördüm. Göz göze gelince şöyle dedi bana:

"John Carter, Matai Shang'ın kızı Phaidor'un aşkını bu kadar kolay reddedebileceğini sakın düşünme. Dejah Thoris'i bir daha kollarına almayı da unut. Uzun, uzun bir yıl bekle; ama bekleyişin bittiğinde seni saracak kollar Phaidor'un kolları olacak, Helium Prensesi'nin kolları değil. Bak, o ölüyor."

Konuşmayı bitirince bir hançeri yukarı kaldırdığını gördüm, sonra da başka birinin simasını. Bu Thuvia'ydı. Hançer aşkımın korumasız göğsüne inmek üzereyken, Thuvia ikisinin arasındaydı. Kör edici bir duman o korkunç hücrenin içerisindeki bu trajediyi tamamen kapattı –hançer inerken bir çığlık, tek bir çığlık duyuldu.

Duman dağıldı ama boş bir duvara bakıyorduk. Kalan aralık da kapanmıştı, bir uzun yıl boyunca bu korkunç salon gizlerini insanlardan saklayacaktı.

Yanımdakiler artık buradan ayrılmamız gerektiğini söylüyorlardı.

"Bir dakika sonra çok geç olacak!" diye haykırdı Xodar. "Aslında, şimdi bile dış bahçeye çıkmak için çok az şansımız var. Pompaların çalıştırılmasını emretmiştim; beş dakikaya dehlizler su dolacak. Tuzaktaki fareler gibi boğulmak istemiyorsak derhal yukarı çıkmalı ve yanan tapınağın içerisinden güvenli bir biçimde geçmeliyiz."

"Gidin" dedim. "Bırakın, burada, Prensesimin yanında öleyim –artık bana hiçbir yerde umut ve mutluluk yok. Bundan bir yıl sonra, bu korkunç yerden onun sevgili bedenini çıkarttıklarında, bırakın efendisinin bedenini onu beklerken bulsunlar."

Bundan sonra olanı biteni belli belirsiz hatırlıyorum. Sanki pek çok kişiyle mücadele ettim, sonra da bedenimi yerden kaldırdılar ve yeniden doğdum. Bilmiyorum. Ne ben sordum ne de o gün orada olanlardan biri üzüntümü ya da en iyi olasılıkla, kalbimdeki korkunç yarayı yeniden açabileceklerini bildikleri için o olayları hatırlattı.

Ah! Bir tek şeyi bilebilseydim omuzlarımdan ne büyük bir yük kalkardı. Ama katilin hançerinin hangi kadının böğrüne indiğini ancak zaman gösterecekti.

MARS'IN TANRILARI

Edgar Rice Burroughs

"Mezara girdi. Koca kapı yavaşça sarsıldı. Hantal sürgüler yerlerine oturdu. Kilidin sesi duyuldu. Virginialı Yüzbaşı John Carter'ı o günden sonra bir daha görmedim.

Ama işte elinizde onun başka bir vesileyle Mars'a dönüşünün hikayesi var; bunu benim için, Richmond'daki otel odasındaki masaya bıraktığı bir yığın nottan derledim.

Dışarda bıraktığım pek çok şey var; söylemeye cesaret edemediğim pek çok şey var. Ancak kısa bir süre önce, inanılmaz bir dünyayı aktardığım ve burada, savaşçı Virginialıyı Mars'ın ayları altındaki ölü deniz tabanı boyunca izlediğimiz ilk elyazmasından daha da dikkat çekici olan şeyi, Helium Prensesi Dejah Thoris'i ikinci kez arayışının hikayesini bulacaksınız."

ISBN 978-605222944b

9 786052 229446

BilgeSu